

Giới thiệu Vương Phi Không Viên Phòng

Thể loại: Xuyên không

Editor: Tiểu. P

Converter: ngocquynh520

Tình An vương là một kẻ quyền khuynh triều dã, dưới một người mà trên vạn người.

Đề lôi kéo hắn, các hoàng tử không hẹn mà cùng nhau đưa nữ nhân vào phủ hắn với nhiều ý đồ khác nhau. Hắn đều không từ chối một ai, không phải vì hắn ham mê nữ sắc mà vì hắn có thể dùng các nàng làm quân cờ.

Khi biết vương phi của mình cùng tình lang hẹn ước uống thuốc độc tuẫn tình, hắn cũng không hề tức giận mà dùng được cứu sống nàng vì cuối cùng nàng cũng chỉ là con cờ của hắn.

Thời gian trôi qua hắn lại phát hiện ra rằng nàng đã không giống với lúc trước. Lúc trước nàng háo thắng cương cường bao nhiêu thì giờ nàng điềm đạm, không màng sự đời bấy nhiêu.

Cuối cùng khi cả hai cùng trải lòng thì hắn mới biết thân thể thực sự của nàng. Sự hoài nghi đối với nàng đã biến mất lúc nào không hay.

Lúc nàng bị thương nặng hắn mới biết rằng hắn sợ mất đi nàng bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Triệu Như Hi mờ mờ nhìn hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh mình, hai bên đường phố đều là kiến trúc xây dựng thời cổ đại, mái cong kiểu giác nối tiếp nhau san sát, mặt đất không phải trải nhựa đường, mà là từng khối đá tảng. Trên đường phố, người đi đường đều là mặc quần áo cổ đại, cho dù là nam hay nữ cũng đều để tóc dài, buộc thành búi tóc trên đầu.

Kỳ quái nhất là bốn phía yên tĩnh không tiếng động, nàng giống như đang nhìn mặc kịch (một loại kịch câm), trên đường lúc này rõ ràng là người đi lại và nói chuyện với nhau, nhưng nàng lại không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Nơi này là nơi nào?

Đầu óc nàng trống rỗng, hoàn toàn không có manh mối, sau nửa ngày cố gắng suy nghĩ, mơ hồ nhớ tới một đoạn trí nhớ, nàng đang lái xe chuẩn bị đi đến vũ đoàn luyện múa, bỗng nhiên một chiếc xe vận tải đâm vào nàng... Sau đó... Đến lúc nàng khôi phục ý thức, nàng đã tới nơi này.

Ngay lúc nàng mê mẩn suy tư chuyện khác thường này rồi cuộc là chuyện gì xảy ra thì một đại thẩm đi tới chỗ nàng, nàng không kịp tránh đi, mắt thấy sẽ đụng vào, thì giây tiếp theo, vị đại thẩm kia lại đi xuyên qua thân thể của nàng.

Nàng hoảng sợ, cúi đầu nhìn cơ thể chính mình, nhưng lại sợ choáng váng cả người, cơ thể của nàng không ngờ lại trong suốt!

Nàng bây giờ..... Đã chết, trở thành quỷ hồn sao?

Sau khi kinh hãi, nàng hoảng hốt bước đi, không biết đã đi bao lâu rồi, nàng mới từ từ phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện mình đang đứng bên cạnh một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Bên người bọn họ còn có bảy, tám nam tử vây quanh, bọn họ dường như đang ép bức đôi nam nữ kia. Về mặt nữ tử kia phần nộ, sau khi mở miệng hét lên với đám người kia vài câu, nàng liền cùng nam tử bên cạnh nhét vào miệng cái gì đó. Mặt những người kia lộ vẻ kinh ngạc, muốn ngăn cản nhưng tới không kịp, đôi nam nữ kia cùng ói ra máu rồi ôm nhau ngã xuống.

Có người tiến lên muốn tách bọn họ ra, có thể là hai người ôm quá chặt, rồi cuộc không thể tách bọn họ ra.

Tiếp theo, nàng kinh ngạc phát hiện hồn phách (linh hồn) đôi nam nữ kia từ trên người họ nhẹ nhàng đi ra. Ngay sau đó, một luồng ánh sáng trắng không biết đến từ đâu che phủ hai người, hồn phách hai người liền cùng luồng ánh sáng trắng đó biến mất.

Nàng nghi hoặc đi đến trước thân thể hai người, đúng lúc này thân thể của nàng đột nhiên bị một lực đạo (sức lực) thật lớn hút vào trong thân thể nữ tử kia.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Editor: Tiểu P

Vương triều Đại Thịnh ngày mười tám tháng mười năm thứ ba mươi ba.

Hôm nay là ngày Tĩnh An vương phủ cùng Nhạc Bình Hầu phủ kết thông gia.

Tĩnh An vương phái đội ngũ tới rước dâu nhiều tới mấy trăm người, đội ngũ đón dâu khổng lồ cùng với dân chúng vây xem hai bên đường làm đường phố chỗ Nhạc Bình Hầu phủ chật như nêm cối.

Hơn mười con ngựa màu đen cao lớn xếp thành hai hàng, dây cương bằng thiếc trên người mỗi con ngựa đều buộc dải lụa màu đỏ, đến trước cửa lớn Nhạc Bình Hầu phủ liền dừng lại, đội diễu hành cùng dàn nhạc cũng đứng ngay ngắn ở phía sau.

Đúng lúc này, hí pháo trước cửa Hầu phủ đột nhiên vang lên, dân chúng vây xem duỗi thẳng cổ, muốn nhìn Tĩnh An vương quyền thế chỉ dưới hoàng đế đương thời rốt cuộc có diện mạo gì.

Chỉ thấy Nhạc Bình Hầu tự mình đi lên nghênh đón nam tử cao lớn vừa xuống ngựa, dân chúng ồ ào chỉ trò-----

”Người đó chính là Tĩnh An vương sao?”

”Diện mạo của hắn thật tuấn tú nha.”

”Khuôn mặt làm sao lại giống như bôi phấn lên vậy? “

Đột nhiên, không biết là ai ở trong đám người nói: “Đó không phải là Tĩnh An vương, Tĩnh An vương vẫn chưa tự mình đến đây lấy vợ, chỉ là phái người thay mặt ngài đến đây đón dâu thôi.”

”A, đó không phải là Tĩnh An vương sao?”

”Đất phong của Tĩnh An vương phủ, Ngọc thành cách Đô thành tới mấy ngày đi đường, Tĩnh An vương thân phận tôn quý như thế, sao có thể tự mình đến đây.”

Lúc này Nhạc Bình hầu đã dẫn đội ngũ đón dâu vào phủ nhưng dân chúng xem náo nhiệt vẫn chưa rời đi mà tiếp tục ở bên ngoài chờ tân nương từ đi ra.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ mới nhìn thấy tân nương chậm rãi đi ra khỏi đại môn Hầu phủ.

Tân nương mặc giá y (áo cưới) đỏ thẫm, trên đầu đội hi khăn. Nhưng kì lạ là nàng giống như không thể tự đứng lên đi lại, là hai tỳ nữ ở hai bên cần cần đỡ đỡ dìu dắt, hầu hạ nâng ngồi lên một chiếc xe ngựa chạm trổ hoa văn hoa lệ.

Bởi vì Tĩnh An vương phủ cách Nhạc Bình Hầu phủ tới mấy ngày lộ trình, vì vậy tân nương mới ngồi xe ngựa đi đến đất phong của Tĩnh an vương, Ngọc thành.

Dân chúng xem náo nhiệt chen chúc ở trước cửa hầu phủ nhìn ra sự khác thường, nương tử kia cả người không có sức lực, nhịn không được tò mò chụm đầu thì thầm với nhau----

”Tân nương tử bị làm sao vậy? Nhìn qua giống như không thể tự mình đi đường, toàn dựa vào hai tỳ nữ kia nâng đỡ.”

”Xem ra lời đồn đại là đúng, nghe nói trước khi xuất giá liền mắc bệnh nặng”

”Đang yên đang lành làm sao có thể đột nhiên mắc bệnh nặng?”

”Ài, tân nương tử kia mới không phải mắc bệnh nặng gì đó, cháu ngoại trai của chồng em gái cậu cả, là nhi tử của cô bảy của ta vừa khéo làm được đồng ở y quán của Lý đại phu Lý Thiệu Thân. Hắn nói nha, ba ngày trước, Lý đại phu được mời đến hầu phủ khám và chữa bệnh cho tân nương tử, nói tân nương tử kia thật ra là...”Đại thẩm cầm giỏ thức ăn nói đến đây liền thừa nước đục thả câu dừng lại.

Những người khác không kiềm chế được, vội vàng trăm miệng một lời nói: “Là cái gì?”

Mất thấy mấy người bên cạnh đều mở to mắt nhìn mình, đại thẩm đắc ý che miệng cười cười, mới thần bí nói: “Nàng là trướng độc nha.”

”Tân nương tử làm sao có thể trúng độc?” Có người kinh ngạc nói.

”Sẽ không phải là có người không muốn nàng gả cho Tĩnh An vương chứ?”

”Chẳng lẽ là tỷ muội của nàng ghen tị nàng có thể gả cho Tĩnh An vương, nên mới hạ thủ để thay thế nàng.”

Mọi người đều rớt rít suy đoán.

Mà vào lúc này, tân nương bị nghị luận vừa vào xe ngựa liền đổ nằm trên tấm thảm, cả người run rẩy, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

“Uyển Uyển, mau nuốt viên thuốc kia cho tiểu thư ăn.” Trần Nhi vừa đỡ thân thể của nàng vừa thúc giục Uyển Uyển.

Uyển Uyển lấy một cái bình sứ từ trong ngực ra, vội vàng đổ ra một viên thuốc màu trắng, nghĩ muốn mở miệng của tiểu thư ra, nhét thuốc vào trong miệng nàng. Nhưng nàng cẩn thận thật sự rất chặt, Uyển Uyển nhất thời mở không ra, gấp đến độ đành nói: “Tiểu thư, mau mở miệng, nuốt thuốc này vào sẽ không đau đớn như vậy nữa.”

Giờ phút này Triệu Như Hi chỉ cảm thấy như là có người đang cầm dao, từng dao từng dao cắt đi lục phủ ngũ tạng của nàng, lại giống như có trăm ngàn con trùng đang gặm cắn, đau đến mức nàng hận không thể cứ chết đi như vậy.

Đang lúc mơ hồ, nàng nghe thấy có người ở bên tai nàng nói chuyện, nàng theo bản năng phối hợp mở miệng, cảm thấy có người nuốt vào miệng nàng cái gì đó, nàng liền nuốt xuống.

Bên trong vẫn cứ đau đớn không dứt, nàng co rúc thân thể không thể khống chế run rẩy, trên mặt đầy mồ hôi lạnh, thân thể lật qua lật lại, chỉ muốn con đau nhức hành hạ nàng mau ngừng lại một chút.

Sợ nàng đựng phải thứ gì đó, Trần Nhi ôm chặt nàng trong lòng, ở bên tai nàng dỗ nói: “Tiểu thư, người nhịn thêm chút nữa, chờ sau khi được tính phát tác sẽ không đau nữa.”

Ba ngày nay, mỗi lần nhìn thấy tiểu thư phát độc đều là đáng về thống khổ như vậy, nàng vừa đau lòng lại không giúp được gì cho nàng.

Uyển Uyển rót chén nước nuốt vào miệng tiểu thư nhưng hầu hết đều chảy ra từ khóe miệng, chỉ có một phần nhỏ có thể đi vào. Nàng cầm lấy khăn tay lau đi nước chảy xuống đọng lại ở khóe miệng và dưới cằm giúp tiểu thư, rồi lại lau sạch sẽ mồ hôi lạnh trên mặt nàng.

Cất khăn tay vào, Uyển Uyển nhìn tiểu thư nhà mình nhắm chặt mắt, khuôn mặt tiểu thư đau đến mức vặn vẹo, không khỏi lo lắng: “Trần Nhi, người xem tiểu thư nàng.. Tiếp tục chống đỡ được sao?”

Trần Nhi im lặng một lúc mới nói: “Tiểu thư nhất định có thể tiếp tục chống đỡ.”

Uyển Uyển nhỏ giọng nói: “Mọi chuyện thành ra như vậy, cho dù tiểu thư sống sót chỉ sợ đối với nàng cũng là một loại giày vò. “Nàng diện mạo xinh xắn, mày rậm mắt to, tính tình thẳng thắn, trong lòng có chuyện gì luôn rất khó giấu.

Trần Nhi ôm chặt thân thể không ngừng run rẩy, rên rỉ của chủ tử, khiển trách: “Uyển Uyển, lời như thế không được nói lại!” Đáng người nàng nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh tú màu mặt ong có chút tàn nhang, hai hàng lông mày dài nhỏ bởi vì lo lắng mà nhíu chặt lại.

”Ta có nói sai sao? Diệp thiếu gia đã chết, chỉ có tiểu thư còn sống, đợi đến lúc tiểu thư tỉnh táo lại biết được chuyện này, người nghĩ nàng sẽ có bao nhiêu đau khổ? Nàng còn phải chịu đựng kịch độc ăn mòn cơ thể, cho dù có thể tiếp tục sống, chỉ sợ sau này cũng không chịu nổi. d.d/Tq;d Ngay cả Lý đại phu y thuật tốt nhất trong Đô thành cũng nói, lần này cho dù giữ được mạng của tiểu thư nhưng lục phủ ngũ tạng của nàng đã sớm bị kịch độc ăn mòn, sợ là sống không tới mấy tháng. Bản thân ta tình nguyện để lúc đó tiểu thư đi cùng Diệp thiếu gia, cũng tốt hơn còn sống để chịu tội.”

Uyển Uyển vừa nói vừa khóc nức nở, những lời này nàng kìm nén rất nhiều ngày, mãi đến lúc chỉ có ba người các nàng trong xe ngựa mới không nhịn được mà nói ra.

Trần Nhi nghe xong cũng không nhịn được, nhỏ giọng khóc: “Nếu lúc đó Hầu gia đồng ý thành toàn cho tiểu thư và Diệp thiếu gia, bọn họ làm sao lại đi đến tình trạng này. Hầu gia có nhiều nữ nhi như vậy, Tam tiểu thư, Ngũ tiểu thư và Bát tiểu thư đều muốn gả cho Tĩnh An vương, nhưng Hầu gia cố tình không chịu.....”

Nàng và Uyển Uyển lúc bấy giờ, tám tuổi liền đi theo tiểu thư, ba người các nàng có thể nói là lớn lên cùng nhau. Tính tình tiểu thư mặc dù dễ nổi nóng, nhưng luôn luôn đối đãi với các nàng rất tốt.

”Dưới gối Hầu gia chỉ có một đích nữ là tiểu thư, những nữ nhi khác đều là thứ xuất, Tĩnh An vương là thân phận gì, làm sao có thể thứ(cưới) thứ nữ làm vợ? Ta chỉ hận bản thân lúc đó không biết suy nghĩ của tiểu thư, nếu sớm biết, ngày hôm đó cho dù mất mạng ta cũng sẽ ngăn cản tiểu thư ra ngoài gặp Diệp thiếu gia.” Uyển Uyển lau nước mắt, hối hận nói.

Nhắc tới việc này, về mặt Trần Nhi không khỏi hiện lên vẻ oán trách: “Lúc đó tiểu thư không nói với chúng ta là vì không muốn liên lụy chúng ta. Toàn bộ việc này chỉ trách Ngũ tiểu thư, thiết thời cho tiểu thư lúc trước đối tốt với Ngũ tiểu thư như vậy, nhưng nàng lại phản bội tiểu thư, chạy tới chỗ Hầu gia cáo trạng mới làm hại hành tung của tiểu thư và Diệp thiếu gia bị lộ, bị bắt trở về. Hai người không muốn cách xa nhau nên mới có thể uống thuốc độc tự tử.”

Đối với Ngũ tiểu thư đã tiết lộ hành tung của tiểu thư, Uyên Uyên cũng rất hận nàng, nhưng chuyện nàng lo lắng nhất bây giờ là....”Trần Nhi, nếu tiểu thư tỉnh lại hỏi chuyện của Diệp thiếu gia, chúng ta trả lời nàng như thế nào mới tốt? Nếu để cho nàng biết được Diệp thiếu gia đã chết, chỉ sợ.....”

Trần Nhi suy nghĩ kĩ càng một hồi mới lên tiếng: “Nếu tiểu thư hỏi việc này thật, trước hết chúng ta gạt tiểu thư, nói Diệp thiếu gia cũng được cứu, không có việc gì.”

Nàng chỉ sợ tiểu thư biết được Diệp thiếu gia đã chết sẽ thương tâm mà tìm đến cái chết lần nữa, chỉ có thể tạm thời ổn định nàng trước.

Được hiệu bắt đầu phát huy tác dụng, Triệu Như Hi mê mang, đau đớn tra tấn thân thể nàng bị được hiệu làm tê liệt thoáng bình thường lại. Nhưng nàng biết đây chẳng qua chỉ là tạm thời, qua không lâu nữa nàng lại phải trải qua loại đau đớn này tra tấn lần nữa, bởi vì nàng đã trải qua không biết bao nhiêu lần dầy vò lặp đi lặp lại như vậy.

Nàng bị bao phủ trong một không gian yên tĩnh và tối tăm, nhưng nàng lại có thể nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên cạnh, chỉ là ý tứ trong lời nói của các nàng lại làm cho nàng mê mang, không hiểu rõ được.

Tiểu thư? Đây là đang nói tới người nào?

Chết? Tại sao lại muốn chết?

Còn nữa, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lục phủ ngũ tạng của nàng tại sao lại giống như bị đao cắt, bị kim đâm, bị lửa đốt cháy, lại có thể đau đớn như vậy?

Đại Thịnh vương triều, Tĩnh An vương phủ ở Ngọc thành, hướng đông nam Đô thành. Từ lúc Đại Thịnh vương triều khai quốc tới nay, đã lưu truyền một câu nói, “Tĩnh An diệt, Đại Thịnh vong”, trong đó Tĩnh An, chính là chỉ Tĩnh An vương.

Tĩnh An vương đời thứ nhất, Sa Tĩnh Nghiệp là và hoàng đế khai quốc chính là huynh đệ song sinh. Thân là đệ đệ, Sa Tĩnh Nghiệp phải xa huynh trưởng nhiều năm, lập nhiều công lao vì Đại Thịnh vương triều, nhưng Sa Tĩnh Nghiệp lại không tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với huynh trưởng mà nhường cho huynh trưởng làm vua.

Hoàng đế cảm động, nhớ tới công lao của đệ đệ, vì vậy lập huyết thư(thư viết bằng máu) thề rằng, chỉ cần Đại Thịnh vương triều còn tồn tại, Sa Tĩnh Nghiệp và con cháu đời sau mãi mãi là Tĩnh An vương.

Qua mấy trăm năm sau, con cháu của Sa Tĩnh Nghiệp, thế hệ Tĩnh An vương đời thứ hai mươi tư chính là Sa Lăng Thần.

Lúc này là thời gian ăn sáng, ở một căn phòng nhỏ nào đó trong Tĩnh An vương phủ, Triệu Như Hi nhìn thức ăn trên bàn đang tỏa ra mùi thuốc nồng đậm làm nàng khó chịu nhăn đôi mi thanh tú.

Nàng nâng mắt nhìn tỷ nữ bên cạnh, nói khẽ:“Phù Dung, đồ ăn đó tại sao vẫn giống như mấy ngày trước? Ta không phải đã dặn người nói phòng bếp đổi món rau đi sao?” Nàng tự nhận mình không phải là người kén ăn, nhưng hơn một tháng nay, mỗi bữa cơm đều giống nhau chỉ có món rau, nàng đã ăn đến mức muốn nôn ra.

”Bẩm vương phi, không phải nô tỳ không đi nói, mà do phòng bếp nói thân thể vương phi không tốt, mấy thứ đồ ăn kia đều cho thêm dược liệu, có thể bồi bổ thân thể cho vương phi.” Phù Dung cung kính đáp.

Nàng là tỷ nữ phụ trách việc truyền lệnh, vì vậy chuyện nhận thức ăn cũng do nàng phụ trách. Nhưng nàng cũng không còn cách nào, không phải nàng không đi nói, mà vì mỗi lần đi đều chỉ nhận được một câu trả lời.

”Việc này ta nói mười lần, người lần nào cũng trả lời ta như vậy.” Triệu Như Hi không nháy mắt nhìn chăm chú vào nàng, giọng điệu bình bình đạm đạm(bình thường), không nghe ra được là vui hay buồn.

Tĩnh tình nàng lười biếng, ít có chuyện gì có thể chọc giận nàng. Kiếp trước nàng là một thành viên trong vũ đoàn múa hiện đại, cho dù ngoài ý muốn xuyên đến thế giới cổ đại kỳ dị này, thay chủ nhân thân thể này, thiên kim Hầu phủ Vu Nguyệt Oanh, người đã chết vì uống thuốc độc, chịu đựng kịch độc tàn phá cơ thể để sống tiếp, nàng cũng tùy theo hoàn cảnh mà tiếp nhận thân phận hiện tại----- Tĩnh An vương phi.

Lúc trước độc phát đau đớn, hơn một tháng nay, chỉ cần uống chén thuốc này vào, chờ thuốc phát huy tác dụng, đau đớn tra tấn thân thể nàng bớt đi rất nhiều, thân mình cũng bình phục được một chút.

Mấy ngày nay, sau khi nói bóng nói gió tìm hiểu chỗ Trần Nhi và Uyên Uyên, nàng cũng hiểu được đại khái mọi chuyện.

Chủ nhân của thân thể này, Vu Nguyệt Oanh có người yêu khác, không muốn gả cho Tĩnh An vương nên cùng tình lang ước hẹn nhau bỏ trốn, kết quả thất bại bị bắt trở về, hai người uống thuốc độc tự tử.

Khi nàng vừa đến thế giới này, nhìn thấy đúng là một màn hai người kia uống thuốc độc.

Nhạc Bình hầu giận dữ, nhưng sợ chuyện nữ nhi bỏ trốn lại còn uống thuốc độc tự tử sẽ bị hoàng thượng trách phạt, vội vàng lên lút tìm đại phu đến cứu nữ nhi, để nàng có thể xuất giá đúng thời hạn.

Vu Nguyệt Oanh chân chính từ lúc ăn độc được đã chết cùng với với tình lang của nàng, được cứu là nàng, một linh hồn đến từ dị thế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-3

Editor: Tiểu P

Nàng gả đến Tĩnh Vương phủ đã một tháng, Tĩnh An vương chưa từng bước vào phòng nàng một bước, vậy nên nàng cũng không biết bộ dạng vị vương gia này rốt cuộc là mập hay ốm.

Chỉ là chuyện này không quan trọng, quan trọng là hơn một tháng nay, bữa cơm của nàng chỉ là mấy chén thuốc, người thấy mùi đã muốn nôn, nàng thật sự chịu không nổi.

Nàng đã yêu cầu đổi món nhiều lần nhưng vẫn không có gì thay đổi. Nàng không thể không hoài nghi, nếu không phải Phù Dung bằng mặt không bằng lòng(ngoài mặt thì đồng ý nhưng trong lòng thì không), thì chính là có người ở phòng bếp cố ý muốn chinh nàng.

Phù Dung ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của nàng có chút sợ hãi. Rõ ràng Triệu Như Hi không lộ ra vẻ giận dữ, nhưng ánh mắt lại lạnh buốt, không hiểu sao lại làm cho Phù Dung cảm thấy sợ hãi, không dám chậm trễ trả lời: “Nô tỳ không dám lừa gạt Vương Phi, nô tỳ thực sự đã nói tới việc này với phòng bếp, nhưng lần nào phòng bếp cũng trả lời nô tỳ như vậy.”

Uỷển Uỷển đứng một bên hầu hạ nghe xong lời nàng nói, liền tức giận: “Phòng bếp lại dám không bỏ lời nói của Vương phi vào tai, quả thực khinh người quá đáng. Vương Phi, nô tỳ tự mình đi nói với phòng bếp.” Nói xong, nàng nổi giận đùng đùng, muốn đi tới phòng bếp.

“Đợi chút.” Triệu Như Hi gọi nàng lại.

Nghĩ rằng Vương Phi muốn ngăn cản nàng đi, Uỷển Uỷển buồn bực dậm chân: “Vương Phi, chúng ta không thể cứ im lặng như vậy mãi, cho dù ngài không được sủng, thì cũng là Vương Phi được Tĩnh An vương cưới hỏi堂堂 hoàng, những người ở phòng bếp sao lại có thể không coi lời nói của ngài ra gì như vậy!”

Lúc trước các nàng vẫn lo lắng sau khi tỉnh lại Vương Phi sẽ hỏi tới chuyện của Diệp thiếu gia, không ngờ nàng trúng độc lại làm tổn hại đến trí nhớ, chuyện trước kia một chút cũng không nhớ rõ, mà ngay cả tính tình cũng khác trước kia.

Trước kia, tính tình chủ tử quyết đoán cường thế, đã để ý tới người nào thì sẽ không bỏ qua, bây giờ chủ tử lại trở nên lười nhác, lạnh nhạt.

Chẳng qua chỉ cần Vương Phi có thể bình an sống sót, đối với chuyện này các nàng cũng không quá để ý.

“Uỷển Uỷển, không được nói bậy.” Trần Nhi khiển trách nàng một tiếng, nhắc nhở nàng đừng quên thân phận của bản thân.

Nàng và Uỷển Uỷển là tỳ nữ thiếp thân của Vương Phi, trách nhiệm của các nàng là hầu hạ Vương Phi thay quần áo, tắm rửa, súc miệng. Phù Dung là tỳ nữ truyền lệnh, trông coi thức ăn(chỗ này ghi là truyền lệnh tỳ nữ trà tỳ nữ, mình không hiểu lắm nên ghi đại. Bạn nào hiểu thì nói với mình nha ^_^), vì vậy chuyện thức ăn hàng ngày cũng là do Phù Dung phụ trách, các nàng vượt quá quy củ cũng không tốt.

Triệu Như Hi hiểu được Uỷển Uỷển là cảm thấy tức giận vì nàng bị đối xử bất công. Nàng đứng dậy, không nhanh không chậm nói: “Việc này ta tự đi xử lý, Phù Dung, người dẫn đường đi.”

Uỷển Uỷển sùng sốt một chút: “Vương Phi là muốn đi nơi nào?”

Triệu Như Hi nhẹ nói ra hai chữ: “Phòng bếp.” Nói xong liền cất bước đi ra bên ngoài.

“Đợi một chút Vương Phi, bên ngoài trời lạnh, trước tiên khoác áo choàng vào rồi hẳn đi.” Trần Nhi chạy nhanh tới khoác lên cho nàng một cái áo choàng màu đỏ thẫm.

Nghe thấy nàng muốn tự mình đến phòng bếp, Phù Dung bị dọa sợ, nhất thời chần chừ không nhúc nhích, nghe thấy tiếng Vương Phi thúc giục lần nữa mới vội vàng chạy theo.

Trên đường đến phòng bếp, đi qua hành lang, Triệu Như Hi bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói thê lương, cầu xin tha thứ --- -----

“Vương gia, thiếp thân lỡ tay, xem như nể mặt tình nghĩa thời gian qua, ngài tha cho thiếp thân đi, thiếp thân không dám nữa!”

Triệu Như Hi nâng mắt nhìn về nơi phát ra giọng nói, chỉ thấy cách đó không xa, có một nữ tử quỳ trên mặt đất, hai tay ôm chặt chân một nam tử khóc

lóc, cầu xin tha thứ.

Nam tử khoảng chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. đôi mắt thâm thúi, ngũ quan tuấn mỹ, trên người khoác một kiện áo khoác màu đen, đội mũ nam ngọc, chân mang một đôi giày da màu đen thêu hình Bạch Mai.

Nam tử không lưu tình đá văng nữ tử kia, lạnh lùng nói: “Lôi xuống.”

Hai gã thị vệ một trái một phải mạnh mẽ lôi nữ tử kia đi, nữ tử tê tâm liệt phế thét gọi Vương gia, tiếng kêu đau đớn vang vọng trên không trung, càng lộ vẻ chua xót.

Nam tử dường như thấy Triệu Như Hi đang đứng trên hành lang, đôi mắt màu đen lạnh lẽo thân nhiên liếc nhìn nàng một cái liền rời đi.

Từ tiếng kêu gào của nữ tử kia, Triệu Như Hi cũng đoán ra được nam tử kia chính là Tĩnh An vương Sa Lăng Thần. Lúc trước nàng gả đến Tĩnh An vương phủ, bởi vì thần trí mê man, nên đều là Uyển Uyển và Trần Nhi dìu nàng bá đường cùng hắn. Sau đó nghe Uyển Uyển nói, đêm đó hắn cũng không đến hi phòng, hơn một tháng qua, ngày cả đến xem nàng một cái cũng không có.

Cho nên trước đó nàng cũng chưa từng gặp qua hắn, nàng nghĩ chắc là hắn cũng không có gặp qua nàng. Nhưng từ ánh mắt thân nhiên của hắn vừa nãy, nàng lại cảm giác được hắn hình như biết nàng là ai, chính là không muốn để ý tới nàng.

Bị coi thường như vậy, Triệu Như Hi có ngu ngốc hơn nữa cũng hiểu được, chỉ sợ vị Vương gia này rất không thích Vương phi là nàng.

Nàng có chút buồn bực nghĩ, nếu hắn không thích Vu Nguyệt Oanh, thì lúc trước kết hôn với Vu Nguyệt Oanh làm gì? Làm hại Vu Nguyệt Oanh bị buộc, cùng tình lang của nàng uống thuốc độc tự tử.

Theo Uyển Uyển nói, trừ bỏ Vương Phi là nàng, hắn còn nạp đến bốn mươi, năm mươi cơ thiếp nữa.

Bốn mươi, năm mươi người.... Mỗi người một ngày, một tháng cũng không sủng hết.

“Thái phu nhân ý vào sự sủng ái của Vương gia, hôm qua hại Hồng phu nhân, ta xem mới vừa rồi tám phần là nàng bị Vương gia trách phạt.” Phù Dung nói. Nàng từ nhỏ lớn lên ở trong phủ, thỉnh thoảng có thể biết được một ít tin tức từ các tỷ muội nơi khác.

“Nàng hại Hồng phu nhân như thế nào?” Uyển Uyển tò mò hỏi. Đến Tĩnh An vương phủ hơn một tháng, nàng đại khái biết được cơ thiếp của Tĩnh An vương tranh giành sủng ái hết sức lợi hại, việc hãm hại nhau lại nhiều vô kể.

“Hôm qua nàng cãi nhau với Hồng phu nhân liền đẩy Hồng phu nhân xuống hồ sen, làm hại Hồng phu nhân chết đuối.” Phù Dung trả lời.

Triệu Như Hi nghe thấy cơ thiếp tranh chấp lại gây ra án mạng, lại nhớ tới Thái phu nhân thét chói tai bị kéo đi lúc nãy đột nhiên cảm thấy lạnh cả người.

Lúc trước một người bạn của nàng từng nói, thân là một thê tử tốt, phải ra được phòng khách, vào được phòng bếp, còn phải đấu với Tiểu Tam, đánh thắng được lưu manh.

Tiểu Tam trong vương phủ nhiều tới mấy chục người, nàng tự nhận không đấu được với các nàng, càng không có năng lực tiêu diệt lưu manh. Và lại, nàng và Tĩnh An vương căn bản chính là người lạ, một chút tình cảm cũng không có. Nàng mới lười trông nom hắn nạp tiểu thiếp, hắn cao hứng muốn nạp tiểu thiếp cũng kệ hắn, chỉ cần hắn không sợ nhiễm loại bệnh không thể cho ai biết là tốt rồi. Cho nên nàng tuyệt đối sẽ không tham gia vào trận tranh giành này của đám cơ thiếp.

Hơn nữa nàng có tính khiết phích(bệnh thích sạch sẽ), hoàn toàn không nghĩ đến chuyện dùng chung một nam nhân với nhiều nữ nhân khác như vậy. Cái loại cảm giác này giống như xài chung bàn chải đánh răng với người khác, nghĩ đến chuyện hắn đã để cho nhiều nữ nhân dùng qua như thế, nàng đã cảm thấy ghê tởm, mất vệ sinh.

Không lâu sau, Triệu Như Hi đã đi tới cửa phòng bếp. Đầu bếp La Minh Mậu thấy nàng lập tức đi lên nghênh tiếp: “Tiểu nhân tham kiến Vương Phi, không biết Vương Phi tới đây có gì phân phó?” Dáng người hắn cao gầy, khoảng chừng bốn mươi, năm mươi tuổi, khuôn mặt mang theo chút kính cẩn.

Triệu Như Hi nói thẳng mục đích mình đến đây: “La sư phó, ta tới đây là muốn nhờ người một chuyện, thân thể ta đã bình phục, hi vọng về sau này có thể đổi món đi, đừng luôn là được thiện bốn mặn một canh như vậy nữa”

Nghe vậy, mặt hắn lộ vẻ khó xử: “Việc này tiểu nhân đã nghe Phù Dung nói qua, nhưng những món này đều do ba quản sự dặn dò tiểu nhân chế biến, bên trong bỏ thêm dược liệu bồi bổ thân thể, có thể giúp Vương Phi bồi bổ thân mình.”

“Thân thể của ta đã bình phục, không cần ăn được thiện này nữa.” Nàng nhấn mạnh lần nữa.

La Minh Mậu khó xử trả lời: “Mệnh lệnh của Vương gia, tiểu nhân không dám tự tiện làm chủ.”

Triệu Như Hi nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn, hóa ra đều là ý tứ của Vương gia, nàng không thể không hoài nghi, Sa Lăng Thần để nàng phải ăn rau một tháng qua, chẳng lẽ là muốn chinh nàng?

Nàng trầm ngâm một lúc liền trực tiếp đi vào trong phòng bếp. Sau khi nhìn sơ qua nguyên liệu nấu ăn xong, nàng liền quyết định tự mình làm vài món đồ ăn.

Cuộc đời của nàng chỉ có hai điều, một là yêu múa, hai là thích ăn, Đã chịu đựng hơn một tháng, nàng không muốn lại bạc đãi dạ dày của mình nữa.

Cầm mấy nguyên liệu cần để nấu ăn, đầu tiên nàng ngâm phần đông vào nước lạnh, lại ngâm nắm hương vào nước để làm mềm, sau đó cầm dao băm nhỏ gừng và ớt.

”Vương Phi, ngài làm cái gì vậy?” La Minh Mậu ngạc nhiên nhìn nàng.

”Người đã không dám tự tiện thay đổi món ăn, ta đây tự mình làm, như vậy người cũng không tính là vi phạm mệnh lệnh của Vương gia.”

Nàng vừa nói, tay cũng không rảnh rồi, cầm lên thịt bò đã băm xong bỏ vào nồi, vớt nắm hương đã mềm lên xắt nhỏ lại, đặt chung với gừng và ớt đã băm nhỏ lúc này.

Lại lấy hai khối đậu hũ cắt thành miếng nhỏ ngâm vào nước ấm, tiếp theo cắt nhỏ măng cắt thành lát, sau đó cầm lấy củ cải ở một bên cắt thành nhỏ vụn, tiếp tục đánh đều hai quả trứng để qua một bên để dùng. Cuối cùng nàng lấy cải trắng đã ngâm xong cắt thành nhiều khúc đặt trong một cái khay khác.

Tính tới tính lui đã đủ nấu bốn món ăn, Triệu Như Hi đi tới trước lò bếp, kêu một hạ nhân tới nhóm lửa.

Hạ nhân thuận thực nhóm bếp lên, trước tiên nàng xào củ cải khô, rồi đổ trứng đã đánh tốt vào chiên lên.

Món thứ hai là cải trắng xào, món thứ ba là vớt phần đông đã mềm lên, trộn gừng băm, thịt băm, ớt băm lẫn với nhau, bỏ thêm ít gia vị vào là món mì thịt băm hoàn thành.

Món cuối cùng là đậu hũ Ma Bà, trước tiên nàng trộn gừng băm, thịt băm, ớt băm và tiêu vào nhau, cẩn thận bỏ vào một ít gia vị, lại đem đậu hũ đang ngâm nước để vào hầm trong nước khoai lang là xong.

Trần Nhi và Uyển Uyển ở một bên nhìn nàng nhanh nhẹn làm bốn món thức ăn cũng không hề lộ ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì lúc trước tiểu thư vì Diệp thiếu gia, từng chuyên tâm học trù nghệ, chỉ có chút kỳ quái là, hôm nay tiểu thư làm đồ ăn trong đó có hai món các nàng chưa từng thấy qua.

La Minh Mậu đứng nhìn ở một bên thắc mắc, nhìn không được chỉ vào hai món ăn trong đó hỏi: “Vương Phi, hai món này là món gì?” Mùi thơm kia tỏa ra làm con sâu tham ăn trong người hắn kêu gào, hắn rất muốn nếm thử mùi vị món ăn đó như thế nào.

”La sư phó không biết sao? Đây là con mì thịt băm, đây là đậu hũ Ma Bà.” Triệu Như Hi có chút ngoài ý muốn, hắn không phải là bếp trưởng sao, làm sao mà ngay cả hai món ăn nổi danh như vậy cũng không biết?

”Mì thịt băm? Đậu hũ Ma Bà? Tiểu nhân chưa bao giờ nghe nói qua.” La Minh Mậu cảm thấy hồ thẹn vì kiến thức hẹp hòi của mình.

Thấy vẻ mặt hắn nghi hoặc nhìn chằm chằm hai món ăn kia, Triệu Như Hi nhất thời hiểu được, chắc là nơi này không có hai món ăn này. Nàng lấy một ít đồ ăn chia ra bỏ vào hai cái chén, đưa cho hắn: “Đây là cho La sư phó nếm thử.”

”Đa tạ Vương phi.” Hắn tự tay nhận lấy, chia ra nếm vài ngụm, ánh mắt nhất thời tỏa sáng khen: “Ăn ngon.”

Sau khi mỉm cười gật đầu với hắn, nàng phân phó Uyển Uyển các nàng bụng thức ăn rồi đi.

Không lâu sau, việc Triệu Như Hi tự mình xuống phòng bếp nấu cơm đã có người đến bẩm báo với Sa Lăng Thần.

”Vương gia, hôm nay Vương phi tự mình đến phòng bếp yêu cầu La sư phó đổi món ăn, cũng tự mình vào bếp làm vài món ăn.” Vương phủ tam quân sự Nhâm Khang cung kính khoanh tay, đứng trước mặt hắn bẩm báo.

Nghe vậy, Sa Lăng Thần trầm ngâm một chút mới hỏi: “Thân thể nàng như thế nào?”

Lúc trước, Nhạc Bình hầu có ý giấu diếm chuyện Vu Nguyệt Oanh cùng tình lang bỏ trốn, cuối cùng uống thuốc độc tự tử, giả vờ tung tin ra bên ngoài là nàng bị nhiễm phong hàn, thân thể không khỏe.

Trên thực tế hắn đã sớm biết được việc này, sở dĩ chưa nói ra, chẳng qua là vì Vu Nguyệt Oanh còn có giá trị lợi dụng.

Hắn sai người chuẩn bị được thiện này cho nàng ăn cũng không phải muốn chinh nàng, chỉ là muốn giữ lại mạng của nàng, không muốn nàng vừa gả vào Tĩnh An vương phủ đã bị kịch độc quần thân mà chết.

Nhâm Khang cung kính bẩm báo: “Điều dưỡng hơn một tháng, thân thể Vương Phi xem ra cũng không có gì đáng lo ngại.”

Sa Lăng Thần nhẹ gõ lên tay vịn khắc hoa trên ghế dựa, thân nhiên nói: “Vậy bảo phòng bếp làm theo yêu cầu của nàng, có thể đổi món ăn.”

”Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-1

Editor: Tiểu P

Phù Dung cùng với một tỷ nữ khác bụng bữa tối đến, nhìn thấy Triệu Như Hi lập tức vui vẻ nói: “Vương Phi, thức ăn tối nay đã được thay đổi, sư phó đặc biệt nấu cho Vương Phi vài món ăn khác nhau.”

Không đợi Triệu Như Hi mở miệng Uyển Uyển đã lên tiếng: “Thật sao? Để ta nhìn thử xem.”

Nàng nhanh chóng đi qua, mở giỏ đựng thức ăn ra đã thấy vài món ăn đặt bên trong, quả nhiên không phải là được thiện lúc trước. Ngoảnh lại cười tươi nói: “Vương Phi, đồ ăn quả nhiên đã được thay đổi, không uổng công Vương Phi tự mình xuống phòng bếp một chuyến.” Nàng vừa nói, vừa bụng mấy món ăn kia ra để lên bàn.

Triệu Như Hi nhìn mấy món ăn trên bàn, có cá kho tàu, miến cua, đậu hủ nhân nấm hương, rau cải xào nấm, còn có canh bí đỏ chung trúc cùng với món nàng đã làm lúc trưa, đậu hủ ma bà.

Thấy món đậu hủ ma bà, Triệu Như Hi có chút kinh ngạc, sau đó liền cười một tiếng, thầm nghĩ nhất định là La sư phó thấy nàng làm món ăn này cũng không nhìn được làm thử, cố ý đưa tới cho nàng nếm thử.

Trần Nhi nhìn thấy không khỏi nghi hoặc: “Món đậu hủ ma bà này chẳng phải là món Vương Phi đã nấu lúc trưa sao?”

Uyển Uyển cười mắng: “Ta thấy là buổi trưa La sư phó đứng bên cạnh nhìn Vương Phi nấu ăn liền học trộm, đây là đem tới khoe với Vương Phi đấy.”

Trưa nay Vương Phi tự mình làm mấy món ăn kia cũng cho nàng nếm thử, nhớ tới hương vị kia, nước miếng trong miệng nàng liền nhịn không được chảy ra.

Sau khi nếm thử xong nàng liền hiếu kì hỏi: “Vương Phi, hai món ăn này ngài học được ở đâu vậy, lúc trước sao lại chưa từng thấy ngài làm?”

Không ngờ Vương Phi lại nói: “Đây là ta nằm mơ nhìn thấy, liền muốn làm thử xem sao.”

Triệu Như Hi trước tiên ăn thử món đậu hủ ma bà, nuốt cảm nói: “La sư phó chỉ nhìn ta làm một lần, không ngờ đã nhớ kỹ cách làm, hương vị không kém bao nhiêu so với món của ta.”

Màu sắc, hương vị của mấy món ăn trước mắt này làm khẩu vị của nàng được mở rộng. Nàng nhanh chóng thưởng thức hết toàn bộ thức ăn trên bàn, hương vị mỗi món ăn đều vô cùng ngon, làm nàng không nhịn được ăn nhiều thêm một chén cơm.

Uống nửa chén bí đỏ chung trúc, ăn đến mức cái bụng không chứa nổi nữa nàng mới để đĩa xuống: “La sư phó không hổ là đại trù của Vương phủ, trù nghệ quả nhiên không tầm thường.”

Nghe thấy lời khen ngợi của nàng, Phù Dung đang đứng hầu một bên liền cười nói: “La sư phó ở Vương phủ đã gần hai mươi mấy năm, cho dù là lão Vương gia, lão Vương phi hay là Vương gia đều rất thích đồ ăn La sư phó làm. Cũng chỉ có các chủ tử trong vương phủ mới có tư cách ăn thức ăn do La sư phó tự tay làm, ngay cả các cơ thiếp của Vương gia cũng chưa có loại phúc khí này đâu.”

Vương Phi là chính thê của Vương gia, xem như là chủ tử của Vương phủ, bởi vậy thức ăn của nàng đương nhiên là do La sư phó tự tay nấu.

“Thức ăn của nhóm cơ thiếp là do ai nấu?” Uyển Uyển tò mò hỏi.

Trước kia ở Nhạc Bình Hầu phủ, tuy là thức ăn của nhóm chủ tử đều do bếp trưởng đưa ra cách làm, nhưng không phải mỗi món ăn đều do bếp trưởng tự mình làm mà tùy theo hiểu biết của mỗi người về các món ăn, do các đầu bếp khác nhau làm.

“Thức ăn của các nàng là do bốn người Dương sư phó, Lý sư phó, Ngũ sư phó, Trương sư phó phụ trách.” Về phần thức ăn của hạ nhân đều do tiểu đầu bếp nấu.

Dùng xong bữa, Triệu Như Hi cố ý mang giấy lụa tới viết vào vài chữ rồi bỏ vào giỏ đựng thức ăn, để Phù Dung giao cho tỷ nữ bụng thức ăn tối đem về phòng bếp.

Tỷ nữ kia đem theo giỏ đựng thức ăn về phòng bếp, đưa tờ giấy lụa cho La Minh Mậu. Sau khi nhìn, trên khuôn mặt hắn liền hiện lên một nụ cười vui mừng.

Bởi vì trên giấy lụa kia viết---- --- Màu sắc, hương vị đầy đủ.

Mà bữa tối của Sa Lăng Thần cũng có món đậu hủ ma bà, những món ăn khác hắn đều đã từng ăn, bởi vậy chỉ nếm một chút. Chỉ có món ma bà đậu hủ, trước kia hắn chưa từng ăn qua vậy nên gần như ăn hết toàn bộ.

Hương dụng xong mỹ thực(món ăn ngon), nghỉ ngơi một lát, Triệu Như Hi khó có được tâm trạng tốt, nàng đẩy cửa sổ ra, muốn ngắm nhìn ánh trăng bên ngoài.

”Vương Phi, bên ngoài lạnh, đừng đứng bên cửa sổ hóng mát, tránh bị cảm lạnh.” Bây giờ đã là tháng mười một, thời tiết lạnh dần, Trần Nhi suy nghĩ xong liền đi qua đóng cửa sổ.

”Đừng đóng, ta muốn hóng gió.” Triệu Như Hi lui lại, hít thật sâu không khí trong lành, nâng mắt nhìn thấy trăng khuyết trên trời, không khỏi nhớ đến chuyện không may trước kia. Nàng và vũ đoàn tập luyện một điệu múa tên là “Phi Thiên”, lúc đó tập luyện hơn một tháng, chuẩn bị mấy ngày sau lên đài biểu diễn, mà bây giờ nàng chỉ có thể vắng mặt, rốt cuộc không thể tham gia biểu diễn.

Điệu múa “Phi Thiên” kia là soạn lại từ chuyện cổ Thường Nga bôn nguyệt(Hằng Nga lên cung trăng), chuyện kể rằng sau khi Hằng Nga trộm linh dược liền một mình một người bay về Nguyệt cung, trải qua nhiều năm cô đơn ở đó.

Nhớ tới điệu múa kia, tế bào toàn thân nàng không nhịn được rục rịch, mặc dù lúc này không có nhạc, nhưng trong lòng nàng đã ngâm nga lên điệu nhạc, chậm rãi lay động thân thể, bắt đầu múa.

Mấy người Phù Dung cũng không thấy lạ, bởi vì khoảng thời gian này, thỉnh thoảng Vương Phi cao hứng cũng sẽ thoải mái nhảy múa như vậy.

Làm cho Uyển Uyển và Trần Nhi thấy lạ là, trước kia chủ tử không am hiểu nhảy múa, cũng không biết vì sao bây giờ lại biết múa.

Họ từng hỏi qua, mà câu trả lời của nàng là-----

”Lúc trước khi ta mê man, rất nhiều lúc nằm mơ, những điều này là học được ở trong mơ.”

Thời gian chủ tử mê man quả thật không ít, vậy nên mặc dù thấy kinh ngạc, nhưng hai người cũng không nghĩ nhiều.

Lúc này cả thể xác và tinh thần của Triệu Như Hi đều chìm trong điệu múa bi ai triền miên, để bản thân mình trở thành Hằng Nga, giống Hằng Nga yêu Hậu Nghệ, trượng phu(chồng) của nàng, đến khi hai người tan vỡ, lại đến lúc Hằng Nga trộm linh dược, một mình bay về Nguyệt cung, múa, múa, nàng không kìm được là chảy lệ.

Đêm nay, sau khi dùng xong bữa, Sa Lăng Thần thấy ánh trăng hôm nay vừa hay rất đẹp liền đi bộ tiêu thực dưới ánh trăng.

Đi một lúc lâu, đang định trở về thì ánh mắt lơ đãng nhìn thấy bên trong gian phòng chưa đóng cửa sổ, ánh trăng sáng ngời chiếu vào trong phòng, hần lờ mờ thấy có bóng người lay động bên trong.

Hắn muốn nhìn rõ ràng người đó đang làm cái gì, đi đến mới phát hiện chỗ này là sân của Vương Phi của hắn

Ánh mắt hắn dừng lại trên khuôn mặt nữ tử đang nhảy múa trong phòng, giờ phút này vẻ mặt nàng đẹp dịu dàng mà thê lương, nước mắt trong suốt đọng trên mặt nàng được ánh trăng chiếu vào tỏa sáng, mà thân thể nàng lay động giống như tiên nữ muốn bay lên, điệu múa mềm mại linh động tuyệt đẹp.

Tầm mắt Sa Lăng Thần như bị đóng đinh lại, không thể rời mắt khỏi người nàng Khi hai chân nàng mở ra nhảy lên cao, dường như sẽ bay về phía chân trời xa xôi thì không hiểu sao tim của hắn hơi chấn động, nhưng hắn rất nhanh liền khắc chế loại tâm tư khác thường này, tiếp tục nhìn chăm chú vào nàng đến khi nàng múa xong.

Triệu Như Hi thở dồn dập, đây là từ sau khi nàng xuyên tới thế giới này, lần đầu tiên có đủ thể lực nhảy hết điệu múa, mặc dù thân thể mệt mỏi muốn chết nhưng trong lòng lại thấy thỏa mãn dị thường.

Nàng cười lên, hơi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, mới từ từ mở mắt, ánh mắt lơ đãng nhìn, nhưng lại nhìn thấy một đôi mắt đen lạnh lùng ngoài cửa sổ.

Nàng giật mình sợ run, mới nhận ra người đang đứng ngoài cửa sổ là ai.

”Vương gia?!” Làm sao hắn lại tới chỗ này?

Sa Lăng Thần đẩy cửa đi vào phòng.

Thấy hắn, ba người Uyển Uyển vội vàng cúi người hành lễ: “Vương gia vạn phúc.”

Triệu Như Hi cũng hạ thấp người hành lễ với hắn, “Vương gia.”

”Mới vừa rồi người múa điệu múa gì vậy?” Sa Lăng Thần nhìn về phía nàng hỏi.

Hắn thấy qua không ít điệu múa, bao gồm vũ đạo dị tộc, lại chưa từng thấy qua điệu múa của nàng. Không có bước múa cố định, thân thể của nàng tùy tiện mở ra, khi thì nhảy vọt lên, khi thì nằm ngoài người ra... Vẻ mặt của nàng cũng biến đổi không ngừng theo điệu múa, khi thì triền miên, khi thì bi thương.

”Đó là lúc trước ta nhìn thấy trong mộng, hôm nay cao hứng, liền nhảy theo. “ Lời này lúc trước nàng nói với bọn Uyển Uyển, lần này cũng trả lời hắn như vậy.

Nàng biết theo thân phận của nàng nên tự xưng là nô tỳ hoặc là thiếp thân, nhưng nàng không thích loại xưng hô hạ thấp bản thân này, rõ ràng nàng là chính thê, tại sao phải tự mình hạ mình làm thiếp? Vì vậy nàng liền giống như kiếp trước xưng ta.

Nhìn thấy trong mộng? Hai mắt màu đen lạnh lùng của Sa Lăng Thần nhìn từ trên xuống dưới người nàng, nàng mặc quần áo lụa màu hồng nhạt, thắt lưng bằng bông vải, dáng người mảnh khảnh tinh tế, trên trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, hai má tuyết trắng đỏ bừng làm sáng lên khuôn mặt thanh lệ của nàng.

”Xem ra thân thể của ngươi đã khôi phục không ít.” Ba năm trước đây hắn đến Đô thành yết kiến hoàng thượng, từng gặp qua Vu Nguyệt Oanh một lần. Cũng không biết vì sao, hắn có cảm giác người trước mắt này không phải là Vu Nguyệt Oanh hắn từng gặp ba năm trước đây, không phải khuôn mặt khác mà là khí chất cả người nàng rất khác.

Hắn nhìn thấy ba năm trước là một Vu Nguyệt Oanh buồn vui rõ ràng, tính nóng như lửa, mà bây giờ nàng lại có vẻ ôn hòa(ôn hòa, điềm đạm) như nước, là vì đi một vòng đến trước Quý Môn quan nên tính tình thay đổi sao?

”Đa tạ Vương gia quan tâm, tính dưỡng hơn một tháng, thân thể ta đã hồi phục không khác lúc trước bao nhiêu.”

Hắn nhàn nhạt gật đầu, không ở lại lâu hơn nữa, xoay người rời đi.

”Cung tiễn Vương gia.” Mấy người Uyển Uyển vội vàng quỳ gối hành lễ.

Đội Sa Lăng Thần đi rồi, Phù Dung vui mừng kích động nói: “Vương Phi, rốt cuộc Vương gia cũng đến xem ngài, ngài cần phải nắm chắc cơ hội.”

”Cơ hội gì?” Triệu Như Hi mờ mịt hỏi.

”Đương nhiên là cơ hội tiếp cận Vương gia nha!” Chủ tử được sủng ái, tỳ nữ là nàng tự nhiên cũng có chỗ tốt, vậy nên nàng hận không thể ra ý kiến cho Vương Phi, đánh vào tâm của Vương gia.

Nghe vậy, vẻ mặt Triệu Như Hi liền buồn bực, nàng ước gì hắn quên Vương Phi là nàng đi là tốt nhất, đừng tới quấy rầy nàng nữa, nàng thăm nghĩ muốn yên tĩnh sống qua ngày, tuyệt đối không muốn cùng đám cơ thiếp kia tranh đoạt sủng ái của hắn.

Thấy nàng không có hứng thú, Phù Dung sốt ruột vì nàng: “Vương Phi, chẳng lẽ ngài không muốn được Vương gia sủng ái sao?”

”Hắn có nhiều cơ thiếp như vậy, ta đoạt không được, hay là thôi đi, như bây giờ cũng rất tốt.” Ở nơi này bình bình đạm đạm sống qua ngày, nàng không thấy có cái gì không tốt.

Nàng hiểu rất rõ ràng, thân thể này thoát nhìn giống như đã khôi phục rất tốt, nhưng các bộ phận trong cơ thể đã sớm bị ăn mòn từ lúc Vu Nguyệt Oanh nuốt thuốc độc vào, chống đỡ không được bao lâu sẽ tắt như đèn cạn dầu. Nàng muốn yên tĩnh hưởng thụ đoạn thời gian này, đi hết đời người ở dị giới này.

”Vương Phi...”

Phù Dung còn muốn khuyên nữa lại bị Trần Nhi ngăn cản.

”Phù Dung, đừng nói nữa, thân thể Vương Phi còn rất yếu, bây giờ trước hết cứ như vậy đi, có chuyện gì chờ thân thể Vương Phi khôi phục hoàn toàn rồi nói sau.”

Nàng nhìn ra Vương Phi muốn im lặng sống qua ngày, không muốn cùng đám cơ thiếp tranh thủ tình cảm, đồng thời nàng cũng hiểu rất rõ kịch độc lúc trước tổn hại nghiêm trọng đến thân thể Vương Phi, lúc này tổn tâm tư đi tranh thủ tình cảm không bằng từ từ điều dưỡng thân thể Vương Phi mới là quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-2

Edit: TiênTiên

Ngày hôm đó, sau giữa trưa tuyết bắt đầu rơi, bông tuyết tinh khiết từ phía chân trời chậm rãi rơi xuống, khiến Triệu Như Hi đứng bên cửa sổ ngắm tuyết đầy hào hứng, mãi đến khi tỳ nữ đưa điểm tâm tới nàng mới chịu rời khỏi cửa sổ.

Ngoại trừ múa, nàng thích nhất là được thưởng thức các món ăn ngon. Có lẽ vì kiếp trước mẫu thân của nàng rất thích thức ăn ngon, nàng cũng di truyền gen của mẫu thân, chỉ cần nghe nói ở đâu có món ngon liền nghĩ cách đi ăn thử.

Mấy ngày nay, nàng đã ăn nhiều món ăn La Minh Mậu làm, đối với trù nghệ của hắn khen không ngớt. Thỉnh thoảng có ý kiến gì hoặc muốn ăn món gì, nàng sẽ nói cho hắn biết, hắn sẽ làm y theo lời của nàng, nấu cho bằng được, bởi vậy nàng ăn được không ít thức ăn ngon.

Ăn một ngụm điểm tâm đậu hũ, Triệu Như Hi có chút kinh ngạc gạt mấy thứ nguyên liệu phủ trên điểm tâm ra, liền thấy đậu hũ trắng mềm bên dưới, nàng vui mừng lắm bầm “Đây không phải đậu hũ sao, nhưng làm thế nào lại ra món mặn?”

Nàng liền nhớ tới lúc trước cùng vũ đoàn đi du lịch ở đại lục, từng ăn qua một chén đậu hũ ở nơi nào đó, cũng làm từ đậu hũ nhưng lại là đậu hũ mặn. Đậu hũ ở Đài Loan thông thường đều làm thành món ngọt, rất ít khi làm thành mặn, đó là lần đầu tiên nàng ăn đậu hũ mặn.

Nàng tỉnh té nhắm nháp, đậu hũ mềm mềm làm thành món mặn cũng có một hương vị đặc sắc riêng, chỉ là, bỗng nhiên nàng rất muốn ăn đậu hũ ngọt.

Vì vậy nàng viết một tờ giấy, để cho một tỷ nữ đưa cho La Minh Mậu.

La Minh Mậu nhìn thấy nguyên liệu viết trên tờ giấy có chút kinh ngạc, trầm tư một lát liền bắt đầu luộc đậu xanh, đậu đỏ, đậu phộng, lại hòa nước vào đậu hũ, nguyên bản là đậu hũ mặn trong chốc lát biến thành ngọt.

Hắn ăn một chút, phát hiện nước gừng hầm nấu vậy mà có hương vị rất ngon. Vậy nên hắn lập tức sai người múc một chén đưa tới cho Vương Phi, tiếp theo hắn lại múc một chén đưa cho Vương gia nhà mình thưởng thức.

Triệu Như Hi ăn đậu hũ ngọt được đưa tới, hoài niệm không thôi ăn liên tục mấy miếng.

“Ăn ngon thật.” Ăn đậu hũ ngọt mềm mịn, nàng thỏa mãn nheo mắt lại, có lẽ do trước kia quen ăn đậu hũ ngọt, vậy nên cảm thấy đậu hũ ngọt ăn ngon hơn.

Thấy thế, Uyển Uyển tò mò hỏi: “Vương Phi, đậu hũ ngọt này thật sự ăn ngon đến vậy sao?”

“Thật sự ăn ngon, các người cũng ăn thử đi.” Nàng đem chén đậu hũ còn lại đưa cho ba người các nàng.

Ba người đều tự ăn vài miếng, Uyển Uyển không nhịn được ánh mắt phát sáng: “Không thể tưởng tượng được đậu hũ làm thành món ngọt ăn lại ngon đến vậy.”

Trần Nhi khen: “Đúng vậy nha, ăn ngon thật, hơn nữa nước gừng trong này còn làm ấm thân thể.”

Phù Dung không giống hai người hầu hạ bên người Vương Phi từ nhỏ, lúc ở chung cũng có vài phần câu nệ, không dám nghĩ cái gì thì nói cái đó, nhưng giờ phút này ánh mắt lóe sáng kia của nàng cũng không giấu được kinh hi.

Cùng lúc đó, Sa Lăng Thần xử lý công vụ ở thư phòng cũng đã ăn thử món đậu hũ ngọt này, rất nhanh liền ăn hết sạch chén đậu hũ.

Sau đó nhờ La Minh Mậu hắn mới biết được, đậu hũ ngọt là do Vu Nguyệt Oanh nghĩ ra, không khỏi nhớ tới điệu múa đêm đó của nàng.

Trong vương phủ, cơ thiếp am hiểu vũ đạo cũng không ít, nhưng không một người có thể nhảy khiến hắn kinh ngạc như thế.

Nghĩ đến điệu múa hôm đó, hắn đứng dậy rời khỏi thư phòng, đi về phía viện của nàng.

Triệu Như Hi thấy hắn bất thành linh xuất hiện, có chút kinh ngạc.

Sa Lăng Thần không để ý tới ngạc nhiên của nàng, vừa mở miệng yêu cầu: “Bổn vương tới nhìn người khiêu vũ.”

“Khiêu vũ?” Nàng nghi ngờ nhướn mày.

“Liền nhảy điệu múa hôm đó người nhảy.” Trong giọng điệu của hắn lộ ra ý bắt buộc.

Triệu Như Hi không thích thái độ ra lệnh của hắn, cũng hiểu được tốt nhất không nên nghịch hắn, dù sao đây là Tĩnh An vương phủ, vì vậy cam chịu nhảy lại điệu “Phi Thiên” đêm đó.

Trước nàng làm mấy động tác ấm người, đợi tay chân cứng ngắc mềm mại xuống, lại từ từ múa, thân thể mềm mại của nàng từ từ lay động mở rộng ra, giống như nước chảy lưu loát tuyệt đẹp.

Có lẽ vì nàng nhảy không phải cam tâm tình nguyện, nên tâm tình không cách nào đắm chìm trong chuyện xưa nào nùng lâm li, động tác mặc dù vẫn ưu nhã dịu dàng, lại ít đi phần cảm xúc đau xót triền miên.

Sa Lăng Thần thấy thế, mày kiếm nhíu lại, lạnh lùng lên tiếng cắt ngang: “Ngừng.”

Triệu Như Hi không rõ chân tướng dừng lại.

“Người nhảy không bằng đêm đó.” Hắn trực tiếp phê bình nói, nàng chỉ có thân thể múa may, không giống đêm đó cả người đều đắm chìm bên trong vũ điệu, làm người ta cảm thấy loá mắt.

Không ngờ lại bị nhìn ra, nàng có chút chột dạ giải thích: “Chuyện này... Vương Gia đột nhiên tới đây, ta nhất thời không kịp chuẩn bị.” Thân là nghệ sĩ múa, bị phê bình như thế, làm nàng cảm thấy rất xấu hổ.

Sa Lăng Thần hơi trầm ngâm, liền phân phó Phù Dung: “Ngươi đi lấy đàn.”

“Vâng” Phù Dung nhanh chóng mang tới một cây đàn: “Vương Gia, đàn đem tới rồi.”

Sa Lăng Thần tùy ý đem thanh cầm đặt trên đùi, sau khi đưa tay gảy vài dây đàn, ngược mắt dò xét nhìn nàng: “Ngươi nhảy lại lần nữa.”

Nói xong, tay hần khảy dây đàn, tiếng đàn trầm bổng từ giữa những ngón tay thon dài của hần tuôn ra.

Triệu Như Hi kinh ngạc liếc hần một cái, đây là hần muốn đệm nhạc vì nàng sao?

Nàng hít sâu một hơi, để cho cảm xúc của mình lắng đọng xuống, chậm rãi nhảy múa, thân thể cùng tiết tấu rung động rất nhanh cùng tiếng đàn hòa hợp, tâm tình của nàng cũng từ từ tan ra tiến vào buồn bã uyển chuyển bên trong tiếng đàn, múa ra ý thể lương triền miên trong “Phi Thiên”.

Có tiếng đàn đệm nhạc, nàng nhảy càng xuất thần, dáng người giống như bay bổng bồng bềnh tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-3

Rốt cuộc lúc này chân mày Sa Lăng Thần giãn ra, hài lòng nhếch miệng, hai tay thuần thục gảy dây đàn, mỗi tiếng đàn cũng giữ chặt vũ bộ của nàng, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn nàng chăm chăm, không muốn bỏ qua bất kỳ kỹ thuật nhảy cùng vẻ mặt nào của nàng.

Uyển Uyển và ba người không dám lên tiếng, an tĩnh ở một bên nhìn hai người bọn họ khảy đàn khiêu vũ, vũ bộ di chuyển theo tiếng đàn, tiếng nhạc cũng biến đổi theo từng bước nhảy, phối hợp không chê vào đâu được.

Phản ứng này nếu người không biết nhìn thấy, chỉ sợ sẽ cho là bọn họ đã phối hợp vô số lần.

Đội nhảy xong cả bài, Triệu Như Hi nhận lấy khăn tay Trần nhi đưa tới, lau mồ hôi rịn ra trên mặt, đợi hơi thở thoáng bình phục, nàng nhìn về Sa Lăng Thần, từ trong thâm tâm khen: “Tài đánh đàn Vương gia thật tốt, lần đầu tiên đàn, lại là có thể hoàn toàn phối hợp vũ bộ của ta, cũng nắm chặt tâm tình của điệu nhảy.”

Sa Lăng Thần thấy hơi thở của nàng có chút nhanh, hai má đỏ hồng, hai mắt sáng long lanh, gương mặt thanh lệ lộ ra phong thái rực rỡ, gương mặt từ trước đến nay lạnh lùng hơi hòa hoãn chút, cũng khen nàng một câu, “Ngươi nhảy không tồi.”

Triệu Như Hi thanh nhã cười một tiếng. Đối với kỹ thuật nhảy của mình xưa nay nàng rất tự tin, nếu giờ phút này nàng vẫn sử dụng thân thể kiếp trước được huấn luyện nhiều năm, sẽ nhảy tốt hơn.

Mặc dù thân thể mềm mại cùng kiên nhẫn này của Vu Nguyệt Oanh cũng không coi là kém, nhưng dù sao cũng không được huấn luyện lâu dài, lại từng trúng kịch độc, đến nỗi thể lực suy (thân thể suy kiệt), vì vậy có vài động tác không cách nào thể hiện hoàn mỹ.

Lúc này, Nhị quân sự Bảo Nghi Thành chờ ngoài cửa, thấy vương phi múa xong, mới dám vào nhà.

“Tiểu nhân bái kiến Vương Gia, Vương phi.”

“Chuyện gì?” Sa Lăng Thần biết hần tới đây nhất định có chuyện muốn bẩm báo.

“Tiểu nhân có hai chuyện muốn bẩm báo Vương Gia.”

“Nói.” Hần đơn giản ra lệnh.

“Chuyện thứ nhất là Mộng phu nhân cùng Mi phu nhân bởi vì việc vật cải vả, Mộng phu nhân nổi nóng, cầm bình hoa đánh Mi phu nhân, vô ý thất thủ (lỡ tay) đánh chết nàng.”

Nghe vậy, khuôn mặt Sa Lăng Thần lạnh lùng không gợn sóng, nhàn nhạt ra chỉ thị: “Truyền mệnh lệnh của ta, phạt Mộng phu nhân cầm tức suy nghĩ mười ngày.”

Nghe hần phân xử, Triệu Như Hi rất kinh ngạc, Mộng phu nhân đánh chết người, hần lại có thể xử phạt nhẹ như vậy?

“Dạ, chuyện thứ hai là Băng phu nhân hỏi Vương Gia, tối nay có phải đến chỗ nàng dùng bữa không?”

Sa Lãng Thần vuốt cằm nói: “Ừ, đi chỗ nàng ta thôi.”

”Dạ, tiểu nhân đi chuyển cáo Bång phu nhân.” Nhị quân sự khom người lui ra ngoài.

Sa Lãng Thần cũng không ở lâu hơn, giao đàn trên đầu gối cho Phù Dung liền đứng dậy rời đi.

”Cung tiễn Vương Gia.” Đám người Phù Dung cung kính quỳ gối, cho đến khi hần ra khỏi cửa chính mới dám đứng dậy.

Đội hần vừa đi, Triệu Như Hi một mình đặt mộng ngồi xuống, bởi vì mới vừa nhảy một nửa bị Sa Lãng Thần cắt đứt nhảy lại lần nữa, vì vậy coi như nhảy “Phi Thiên” hai lần, giờ phút này thể lực của nàng tiêu hao, cũng đứng không vững.

Trần nhi lập tức rót ly trà đưa cho nàng.”Vương phi, uống trà, thở chậm rãi.”

Nàng nhận lấy, từ từ uống trà nóng trong ly, vừa nghe Uyển Uyển hỏi Phù Dung về nghi ngờ trong lòng.

”Mộng phu nhân đánh chết Mi phu nhân, tại sao Vương Gia chỉ phạt nàng suy nghĩ mười ngày? Ngày đó Thái phu nhân hại Hồng phu nhân chết chìm, lại bị đánh 50 đại bản trực xuất vương phủ?” Đây là về sau nàng nghe nói lại, Thái phu nhân bị đánh gần chết, đuổi ra vương phủ.

”Thái phu nhân sao có thể so sánh cùng Mộng phu nhân.” Phù Dung xem thường nói.

Trần nhi nghi ngờ hỏi: “Vì sao không thể so sánh, lúc trước Thái phu nhân không phải cũng rất được sủng ái sao?”

Phù Dung thay nàng giải thích: “Người đây không biết, giống nhau được sủng ái, nhưng tình hình được sủng ái khác biệt. Liền nói Thái phu nhân, Vương Gia chỉ sủng ái nàng hai tháng, nhưng người biết Vương Gia sủng ái Mộng phu nhân bao lâu không? Từ khi nàng vào vương phủ, Vương Gia sủng ái nàng đến bây giờ, có chừng năm năm, cho dù thỉnh thoảng có cơ thiệp mới vào phủ, nàng đều chưa từng thất sủng, mà đây cũng không phải lần đầu nàng đánh chết người, hơn nửa năm trước nàng bực bội cảm trăm cái đầu đâm chết một cơ thiệp, Vương Gia cũng chỉ phạt nàng cấm túc nửa tháng, có thể thấy được Vương Gia có bao nhiêu sủng ái nàng.”

Nghe thế, mặt Trần nhi lộ vẻ kinh ngạc.”Nói như vậy nàng liền tiếp giết chết hai người, tuy nhiên Vương Gia lại dung túng nàng lần nữa?”

”Lần này các người biết trong vương phủ người chân chính được sủng ái là ai rồi. Chỉ là nếu các người gặp Mộng phu nhân, sẽ rõ tại sao Vương Gia lại sủng ái nàng như vậy, ta chưa từng thấy cô gái nào quyến rũ hơn nàng. Đúng rồi, Bång phu nhân vừa mới vào phủ không lâu, xinh đẹp cũng không kém Mộng phu nhân.”

Dáng điệu Vương phi mặc dù cũng thanh lệ duyên dáng, nhưng hai người bọn họ vẫn hơn một chút, chỉ có điều lời này Phù Dung chỉ dám nghĩ ở trong lòng, cũng không dám nói ra ngoài.

Uyển Uyển lại hỏi, “Người nói Bång phu nhân, chính là người Nhị quân sự vừa nhắc tới?”

”Không sai, ta nghe nói nàng vào phủ nửa tháng, Vương Gia đi chỗ cô ấy ít nhất 6, 7 lần rồi, ban thường cho nàng không ít đồ trang sức trân bảo, đối với nàng rất sủng ái.” Phù Dung thận trọng nhìn Triệu Như Hi một cái, thấy nàng vẫn bình tĩnh, hình như hoàn toàn không thêm đề ý.

Triệu Như Hi trong lòng đang nghĩ, thoát nhìn Sa Lãng Thần là một người lạnh lùng, lại có nhiều cơ thiệp như vậy, cảm giác có chút không tốt, cũng không biết khi hần sủng ái những cơ thiệp kia thì về mặt lạnh lùng có phải sẽ trở nên nhiệt tình hay không, hay vẫn mặt lạnh như cũ?

Nhớ tới mới vừa rồi hần đánh đàn đệm nhạc vì nàng thể hiện cảm nghệ cao siêu, nàng rất kinh ngạc, không ngờ hần mới nhìn một lần, liền có thể dùng cô cầm trình diễn ra nhạc cảnh “Phi Thiên”, giai điệu còn cùng với vũ bộ của nàng phối hợp phi thường hoàn mỹ, nàng rất khó tưởng tượng người như vậy lại là một người ham mê nữ sắc, không khỏi cảm thấy rất đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-1

Dùng qua bữa tối, trên gương mặt kiều diễm tuyệt luân của Bång phu nhân mang nét cười, vì Sa Lãng Thần pha ly trà nóng.”Vương Gia xin dùng trà.” Mười ngón tay mảnh khảnh cầm ly ngọc đưa tới trước mặt hần.

Hần nhận lấy, uống hớp trà liền để xuống.

”Không còn sớm nữa, không bằng cận thân hầu hạ Vương Gia tắm rửa, đi ngủ sớm.” Nàng thẹn thùng e lệ nhẹ giọng hỏi, cặp mắt đẹp kia biểu lộ tha thiết chờ mong.

”Tối nay, Bồn vương muốn nhìn người kiều vũ.” Dung nhan anh tuấn khôi ngô của Sa Lăng Thần vẫn lạnh lùng như cũ, không biểu lộ cảm xúc dư thừa.

”Đạ. Vậy cận thân đổi Vũ Y trước, trở lại vì Vương gia hiền vũ.”

Băng phu nhân rất nhanh đổi váy áo mỏng hồng nhạt ra ngoài, vì trong nhà đốt mấy chậu than sưởi ấm, cuối cùng cũng không quá lạnh, nàng khoác một dải lụa thất sắc, thành thực hướng Sa Lăng Thần đi tới, sa mỏng phơi bày dáng điệu linh lung như ẩn như hiện của nàng trước mặt hắn, nàng mềm mại như không có xương dựa sát vào hắn, làm nũng nói: “Nghe nói cầm nghệ Vương Gia cao siêu, Vương Gia nhưng nguyện làm thiếp thân nhạc đệm?”

Sa Lăng Thần không đồng ý, mà sai người gọi nhạc công trong vương phủ.

Không lâu, mấy tên nhạc công tới, ôm cầm, tranh, tỳ bà cùng sáo của mình ngồi xuống ở sau tấm bình phong, sau khi hỏi rõ nàng nhảy bài gì, tấu nhạc.

Thân thể mềm mại của Băng phu nhân theo tiếng nhạc chậm rãi xoay mình, theo vũ điệu dải lụa thất sắc trong tay của nàng duyên dáng tung bay, mắt sáng long lanh, khóe miệng mỉm cười, giữa sóng mắt lưu chuyển, tỏa ra nét quyến rũ.

Sa Lăng Thần chỉ nhìn mấy lần, đối với nàng ông ẹo làm dáng cảm thấy vô vị tẻ nhạt, hoàn toàn không thể sánh bằng vũ điệu của Vu Nguyệt Oanh, nhưng thần sắc hắn không biểu lộ chút nào, chỉ bất động thanh sắc (không biến sắc) uốn tay vào ống tay áo.

Sau khi nàng múa hết một khúc, đích thân hắn rót ly trà, không để lại dấu vết bắn chút bột giầu ở đầu ngón tay vào trong chén, mới đưa cho nàng, “Ái Cơ uống ly trà nghỉ một lát.”

”Đạ tạ vương gia.” Băng phu nhân cười tươi như hoa nhận trà, uống cạn, cười nhu mì hỏi, “Vương Gia, cận thân mới vừa nhảy như thế nào, có thể vào mắt của vương gia?”

”Có thể.”

Biết hắn không dễ dàng khen ngợi người khác, được hai chữ có thể cũng không coi là kém, và lại nàng quả thật không dụng tâm nhảy, chỉ đem tâm tư làm sao mê hoặc hắn.

Mặc dù hắn tới nơi này 6, 7 lần, nhìn như rất sủng ái nàng, nhưng đây chẳng qua là ngoài mặt mà thôi, hắn chưa bao giờ ngủ lại, nói cách khác, hắn còn chưa chạm qua nàng, nàng rất không cam tâm, không rõ đâu phải nàng không khá, lại không gọi lên dục vọng của hắn.

Nàng dựa vào hắn, hai tay kéo cánh tay cứng cáp của hắn, bộ ngực đầy đặn nhẹ chà xát cánh tay hắn, ý tứ ám thị vô cùng rõ ràng, nàng không tin hắn không động lòng, sao đoán được lúc này bỗng nhiên con buồn ngủ mãnh liệt kéo tới, nàng nhện không được che miệng ngáp một cái.

Thấy thế, Sa Lăng Thần lên tiếng nói: “Ái Cơ mệt rồi, đi nghỉ trước đi.” Hắn vận bung ra tay của nàng, không ở lâu nữa, liền đứng lên đi ra ngoài.

Đi ra ngoài phòng, về mặt hắn lạnh lùng bắn rót chút bột lưu lại ở ngón giữa, đó cũng không phải là thuốc, mà là mê dược (thuốc ngủ), đối phó những cơ thiếp đây đưa không ngớt, hắn thường dùng biện pháp này thoát thân.

Năm ấy chín tuổi, bởi vì phụ vương bị đâm bỏ mình, mẫu phi vì bảo vệ hắn, bí mật đưa hắn rời Tĩnh An vương phủ, bái một vị cao nhân làm thầy, trừ võ thuật, hắn còn học được công phu hạ độc.

Mười sáu tuổi hắn trở lại vương phủ, bởi vì giỏi dùng độc, mấy lần có người âm thầm hạ độc trong thức ăn muốn mưu hại hắn, đều bị hắn đoán được, hiển nhiên người hạ độc cũng bị hắn bắt được xử tử.

Lúc trước Vu Nguyệt Oanh dùng dược thiện, là hắn đặc biệt điều chế, để khắc chế độc tố lưu lại trong cơ thể nàng, tránh cho nàng chết quá sớm.

Vương phủ to như vậy, mặt ngoài nhìn như phong quang (hào nhoáng), kì thực thay đổi liên tục, giấu giếm nguy cơ, Tĩnh An vương cũng không tốt.

Sa Lăng Thần trở lại ngủ phòng, có hai nam tử trẻ tuổi sớm chờ bên trong.

”Thuộc hạ tham kiến Vương Gia.” Thấy hắn đi vào, hai người cùng kêu lên hành lễ.

”Ngồi đi.” Đối mặt thủ hạ tâm phúc, về mặt lạnh lùng của Sa Lăng Thần ấm lên vài phần.

”Tạ vương gia.” Hai người cùng nhau ngồi xuống.

”Bẩm Vương Gia, trong triều truyền đến tin tức, nói mấy ngày trước lúc Tứ hoàng tử đi săn vô ý ngã ngựa, người bị thương nặng, hôm nay hôn mê bất tỉnh, nguy hiểm đến tính mạng.” Ngồi phía bên trái Thẩm Bình Tam mở miệng trước. Mặt mũi hắn khôi ngô, tính tình giống như khuôn mặt của hắn cương nghị trầm ổn.

”Ta xem là có người âm thầm động tay chân, nếu không thuật cỡi ngựa của Tứ hoàng tử luôn tốt làm sao có thể té ngựa.” Thiệu Ân Hành ngồi phía bên phải hừ lạnh. Hắn mi mục như họa (mặt mày như vẽ), ngũ quan âm nhu tuấn mỹ, da thịt trắng nõn tình tứ không thua kém các cô nương.

Sa Lăng Thần nhìn về phía Thẩm Bình Tam, hỏi “Chuyện này người thấy thế nào?”

Thẩm Bình Tam cùng Thiệu Ân Hành cùng hắn là sinh tử chí cốt cùng nhau lớn lên trong vương phủ, cha của hai người đều làm việc ở vương phủ, năm đó

hắn bị đưa đi khỏi Vương phủ thì hai người cũng cùng theo hắn, cùng tập võ, sau khi trở lại, hai người liền trở thành cánh tay đắc lực của hắn.

Bình thường Thẩm Bình Tam phụ trách theo dõi tình hình trong triều, còn Thiệu Ân Hành lại là trưởng thị vệ của vương phủ, phụ trách bảo vệ an toàn của vương phủ.

”Thuộc hạ cũng cho là chuyện Tứ hoàng tử ngã ngựa nhất định có ẩn tình khác.” Thẩm Bình Tam cung kính đáp.

Trầm tư giây lát, Sa Lãng Thần hỏi nữa. “Hoàng thượng cùng Đại hoàng tử nơi đó có động tĩnh gì?”

”Hoàng thượng nghiêm trị mấy tên tùy tùng ngày đó theo Tứ hoàng tử đi săn. Về phần Đại hoàng tử, vì tuyết tai ở Đông Bắc nghiêm trọng, trước một ngày Tứ hoàng tử gặp chuyện không may hắn phụng mệnh hoàng thượng đi tuần sát, không ở Đô thành.”

Thiệu Ân Hành nheo đôi mắt phượng lại. “Đại hoàng tử cùng Tứ hoàng tử luôn luôn bất hòa, hắn chân trước rồi cung, Tứ hoàng tử liền gặp chuyện không may, cái này quả khả nghi rồi.”

Sau khi Thái tử qua đời vào mười năm trước, hoàng thượng cũng không lập trữ nữa, những năm gần đây hoàng thượng ngày càng tuổi già sức yếu, tranh giành hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) diễn ra càng kịch liệt, dưới mắt mấy vị hoàng tử năng lực tranh đoạt trữ nhất, trừ Tứ hoàng tử bị thương bên ngoài lần này, còn có Đại hoàng tử, Ngũ Hoàng Tử cùng Thất hoàng tử, Cửu hoàng tử.

Ngũ Hoàng Tử cùng Tứ hoàng tử xưa nay giao hảo, ở chỗ này dưới tình huống không rõ ràng, hình như không có lý do gì hại hắn, hiện nay Thất hoàng tử ở trong quân, cũng không thể là hắn, Cửu hoàng tử cùng Tứ hoàng tử là cùng mẹ sinh ra, tình cảm rất thân, cũng không có lý do hại hắn, vì vậy khả nghi nhất chính là Đại hoàng tử.

”Chuyện này yên lặng theo dõi biến hóa trước, nhìn hoàng thượng có lấy bí dược cất giấu trong cung ra cứu Tứ hoàng tử không.” Sa Lãng Thần suy nghĩ nói.

Bí dược này là thái y trong cung căn cứ một bài thuốc bí truyền năm đó quân sư khai quốc lưu lại, hái trên trăm loại linh thảo luyện chế mà thành, tục truyền có tác dụng kì diệu cải tử hồi sinh.

Nhưng trên thực tế cũng không thần hiệu như thế, nếu người có tính mệnh nguy hiểm ăn vào, quả thực có thể sự hồi sinh, vẫn hồi một mạng.

Chỉ là thuốc này luyện chế cực kỳ khó khăn, mất mấy chục năm, cũng chỉ có thể lấy được 2, 3 viên, cực kỳ trân quý.

”Nghe nói bí dược này trong cung hình như còn sót lại một viên, hoàng thượng chịu lấy ra cho Tứ hoàng tử dùng sao?” Thiệu Ân Hành kinh ngạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3-2

Thẩm Bình Tam nghĩ ngợi nói: “Nếu hoàng thượng chịu lấy ra cho Tứ hoàng tử dùng, vậy chứng tỏ ở trong lòng hoàng thượng Tứ hoàng tử rất quan trọng.”

Thiệu Ân Hành lập tức tiếp lời. “Vậy ý tứ của hoàng thượng có khả năng để hắn làm thái tử.”

”Nếu hoàng thượng chịu cho Tứ hoàng tử dùng bí dược, đến lúc đó bố cục của chúng ta ở trong triều phải thay đổi đôi chút.” Rất nhanh Sa Lãng Thần đem tình hình ở trong lòng suy diễn một phen.

Thẩm Bình Tam nghĩ ngợi nói: “Ý Vương Gia là nếu Tứ hoàng tử lấy được bí dược, thì bỏ qua con cò ban đầu, đổi thành ủng hộ Tứ hoàng tử sao?”

Sa Lãng Thần gật đầu.

Nói xong chuyện này, Thiệu Ân Hành nhớ tới một chuyện khác, xin chỉ thị: “Vương Gia, cái đình mai phục trong phủ ta đã nhỏ xong một, còn diệt trừ cái đình kia?”

Vì tranh đoạt ngôi vị thái tử, chư vị hoàng tử đều được sự ủng hộ của vương gia, vì vậy ào ào hiến tặng mỹ nhân giai lệ, cùng đủ loại kỳ trân dị bảo muốn lôi kéo hắn.

Bọn hắn bày tỏ thái độ tốt như thế đồng thời cũng phái mật thám trà trộn vào vương phủ, muốn dò xét động tĩnh của vương gia, muốn biết Vương Gia đến tột cùng ủng hộ người nào.

Theo danh vọng cùng thế lực của Tĩnh An vương ở Đại Thịnh Vương Triều, nếu có được đến ám trợ của vương gia, có thể nói nắm vững phần thắng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Nhưng trong những hoàng tử này, nhưng không phải ai cũng muốn lôi kéo Vương Gia, trong đó có một hân không thể đẩy hân vào chỗ chết.

Nếu không phải thủ vệ vương phủ thâm nghiêm, tất cả thị vệ dưới tay hân nghiêm chỉnh huấn luyện, chỉ sợ Vương Gia đã sớm đã xảy ra chuyện.

Tuy biết người nhiều lần được phái tới là người nào, nhưng thứ nhất không có chứng cứ xác thật, thứ hai vì ngại thân phận của đối phương, nên tạm thời không động đến hân được.

Sa Lăng Thần suy nghĩ một chút, chỉ thị: “Khoảng thời gian này ngươi nghỉ cách ly gián những người đó trước, tạm thời đừng tự thân động thủ nữa.”

Thiệu Ân Hành suy nghĩ thêm một chút liền hiểu. “Ý Vương gia là không như Thái phu nhân và Hồng phu nhân lúc trước, làm cho các nàng tự mình chó cắn chó, đầu lông bại câu thương?”

Sa Lăng Thần gật đầu.

Cho nên trong vương phủ có nhiều cơ thiệp như vậy, bởi vì hoàng thượng tứ hôn cho hân đồng thời, cũng ban thưởng sáu mỹ nhân làm thiệp cho hân.

Sau đó, những quan lại quyền quý đối với hân cầu xin cũng đi theo dâng lên mấy mỹ nữ, còn dư lại là mấy vị hoàng tử tặng.

Dù sao Tĩnh An vương phủ khá lớn, chứa đủ những cơ thiệp này ôm mục đích bất đồng đến gần hân, vì vậy đối với những người tiến dâng mỹ nhân, bất luận ai hân cũng không cự tuyệt.

Bởi vì ở thời điểm cần thiết, hân cũng sẽ lợi dụng các nàng truyền lại tin tức hân muốn lan rộng ra ngoài, cũng cố ý phóng túng họ ghen tuông, giết hại lẫn nhau.

Khi con cờ không còn hữu dụng thì hân liền mượn tay của các nàng trừ đi.

Cũng tỷ như lúc trước sáu mỹ nhân do hoàng thượng ban tặng, tất cả đều chết trong tranh đấu cơ thiệp.

Mặt Thiệu Ân Hành lộ vẻ vẻ hung phấn, một lời đáp ứng luôn. “Dạ, Vương Gia, chuyện này giao cho thuộc hạ làm, thuộc hạ bảo đảm nhất định ổn thỏa.”

Thấy hân lộ ra nụ cười khát máu, Thẩm Bình Tam nhìn không được nhắc nhở: “Ngươi đừng làm quá đáng, ngược lại thêm phiền cho Vương Gia.”

Thiệu Ân Hành tức giận liếc hân một cái. “Chuyện này ta tự có chừng mực, ta làm việc còn có thể phạm sai lầm sao?”

Thẩm Bình Tam nói: “Ta xem bộ dạng ngươi muốn đại khai sát giới.”

“Hắc hắc, giết người tính là gì, mượn đao giết người mới lợi hại đấy. Đúng rồi, Vương Gia, vị Vương phi kia...” Hân còn chưa nói xong, liền nghe Sa Lăng Thần nói: “Trước đừng động nàng, Bôn vương hoài nghi nàng là giả mạo.”

“Nàng là giả? Nhạc Bình Hầu sao lớn mặt như thế, dùng thế thân lừa gạt Vương Gia, đây là tội lớn khi quân, hân không sợ bị hỏi tội sao?” Thiệu Ân Hành lấy làm lạ hỏi.

“Chuyện này Bôn vương chỉ hoài nghi, không có chứng cứ. Bình Tam, ta có việc giao ngươi làm.”

“Vương Gia xin phân phó.”

Sau khi có người cố ý cùng Sa Lăng Thần tận lực buông xuôi, trong vương phủ chuyện các cơ thiệp lục đục đấu đá càng ngày càng kịch liệt, mới ngần ngừ mấy ngày, lại có mấy cơ thiệp chết oan chết uổng.

Nhưng những sóng gió này không lan đến gần Triệu Như Hi, ở trong mắt người ngoài, nàng chỉ là một vương phi bệnh tật lại không được sủng ái, không ai đặt nàng trong mắt, vì vậy nàng yên lặng trải qua cuộc sống của mình, không chịu ảnh hưởng hỗn loạn bên ngoài.

Ngày hôm đó thấy trời ngừng tuyết, mới vừa dùng đồ ăn sáng, nghe Phù Dung nhắc sắp tới lễ mừng năm mới, Triệu Như Hi chợt nhớ tới, tới thế giới này đã hơn một tháng, lại cả ngày nhốt trong vương phủ, chưa từng đi ra xem bên ngoài thế giới, vì vậy quyết định xuất phủ đi dạo một chút.

Nàng đi với cùng Uyển Uyển, Trần nhi và Phù Dung, ngồi kiệu tới phố phồn hoa nhất.

Trên đường đi, từ Phù Dung nàng biết được, trong thành này ước chừng có hơn triệu cư dân, là thành trì lớn nhất phía Đông Nam, phố xá náo nhiệt nhất nằm ở ngã tư giao giữa đường Nam Ly cùng đường Đông Huyền.

Sau khi xuống kiệu, nàng ngược mắt nhìn quanh, đường phố Lai Ngọc Thành tựa như bàn cờ, ngang dọc đan xen, ngay ngắn trật tự, và lại vào cuối năm, dân chúng mua đồ tết không ít, hai bên đường phố tiếng hò hét của người bán hàng rong, rất náo nhiệt.

Nhìn mọi người lăng xăng, khỏe môi Triệu Như Hi hiện lên cười khê, từ từ đi dạo, khi thì tiến lên nhìn gian hàng đang trước, lúc lại vào cửa hàng dọc hai bên đường nhìn một chút, đối với mọi thứ đều hiếu kỳ không thôi.

Ở một gian bán sách mua mấy quyển sách, sau khi ra ngoài Triệu Như Hi chợt ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, con sâu thèm ăn trong bụng của nàng động dậy, nàng không nhịn được hỏi thăm Phù Dung. “Phù Dung, người nói ở đây nhà hàng nào ăn ngon?”

“Nhà hàng?” Phù Dung chưa từng nghe qua cách nói này, nhưng nàng cũng cơ trí, lập tức nói: “Vương phi nói khách sạn hoặc là tửu lâu sao?”

“Không sai.” Triệu Như Hi gật đầu.

“Muốn nói đến ăn, trong Lai Ngọc Thành nổi danh nhất là Đan Hoa tửu lâu, khách sạn Bồng Lai cùng quán ăn Đồng Tử.”

“Những nơi này có món gì nổi tiếng?” Triệu Như Hi hỏi kỹ lưỡng, dự định hôm nay đi một tiệm nếm thử một chút trước.

“Đan hoa tửu lâu nổi tiếng vì xử lý các món cá, bọn họ có thể làm ra trên trăm loại cá khác nhau, mà Bồng Lai khách sạn còn lại là...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-3

Trong khi Phù Dung giới thiệu các món ngon trong Lai Ngọc Thành tửu lâu thì có chiếc xe ngựa chạy tới, trên xe ngựa chạm trở hoa văn thanh trúc lộng lẫy, trên đường phố mọi người đều tránh sang hai bên, bởi vì dấu hiệu thanh trúc chính là gia huy của Tĩnh An vương phủ.

Giờ phút này Sa Lăng Thần đang ngồi trong xe, bởi vì hôm nay ngày đẹp hiếm có, vì vậy cửa sổ xe mở ra tấm ngăn khắc hoa, chỉ dùng màn trúc ngăn cách trong ngoài, làm ánh mặt trời có thể xuyên vào bên trong xe.

Tầm mắt của hắn xuyên qua màn vải, nghiêng mắt nhìn cảnh bên ngoài, lơ đãng trông thấy bên cạnh đường phía trước, Triệu Như Hi cùng mấy tỷ nữ nói chuyện, mặt mày vui vẻ, không biết vì chuyện gì, khóe miệng chứa nụ cười nhu hòa ấm áp.

Trong mắt hắn lộ ra một vết trầm tư, ngày trước để Thẩm Bình Tam sai người cẩn thận điều tra Vu Nguyệt Oanh, biết được nàng chưa từng học múa, nhưng hai lần trước tài múa của nàng bày ra thành thạo tuyệt đẹp như vậy, tuyệt đối không thể như nàng nói trong mộng nhìn thấy liền có thể múa được.

Lúc trước vì đào hôn nàng kiên quyết cùng Diệp Thiếu Phi bỏ trốn, có thể nhìn ra tính tình nữ tử này cực kỳ mạnh mẽ, sau đó thất bại bị tóm, càng quyết tuyệt cùng tình lang uống thuốc độc tuẫn tình, có thể thấy được giữa hai người tình thâm ý thiết, có thể Diệp Thiếu Phi đã chết, còn nàng sống một mình, theo lý nàng nên đau đến không muốn sống mới đúng, nhưng theo vẻ mặt của nàng, nhưng hắn không thấy một tia đau đớn thương tâm.

Chỉ có khi khiêu vũ, nàng mới toàn tâm tập trung vào vũ đạo mà theo kỹ thuật nhảy toát ra biểu hiện bi thương, nhưng múa xong, thần sắc thống khổ thoáng chốc biến mất.

Là nàng đã quên lãng tình cảm đối với Diệp Thiếu Phi, hay là... Vu Nguyệt Oanh này cũng không phải là chân chính Vu Nguyệt Oanh?

Xe ngựa rời đi trước, trong lòng Sa Lăng Thần kiềm chế tâm tình khác thường mới dâng lên, quay đầu liếc nàng một cái, lúc này mới thu lại nỗi lòng.

Lúc này Triệu Như Hi không biết Sa Lăng Thần đã nghi ngờ nàng, dưới sự hướng dẫn của Phù Dung, kích động đi tới quán ăn Đồng Tử, thưởng thức các loại trướng nổi danh.

Có trứng chung, trứng luộc, trứng hồng, trứng xào, trứng nướng, trứng sấy, trứng kho, trứng rán, vân vân... Triệu Như Hi lần đầu được ăn nhiều loại trứng giống như vậy, mỗi loại đều nếm say sưa một ít, sở thích ăn uống của nàng được mở rộng nên mặt mày hớn hơ.

Lấp đầy bụng trên đường trở về Vương phủ, nhìn thấy bên đường có người bán kẹo mạch nha, Triệu Như Hi liền lập tức yêu cầu đậu xe, xuống xe mua.

Khi nhỏ, cha nàng ngoại tình cùng mẹ ly hôn, sau nàng cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cho dù trong nhà chỉ có hai người bọn họ, nhưng mỗi khi tết đến, mẹ đều tự mình làm Ngưu Yết Đường (kẹo hạnh phúc) cho nàng ăn, dư thừa gửi cho thân bằng hảo hữu.

Mẫu thân làm Ngưu Yết Đường là ngon nhất, cứng mềm vừa phải, làm cho nàng ăn một lần không dùng được, liền mạng một ngụm tiếp một ngụm đút vào miệng.

Mấy năm trước sau khi mẹ qua đời, trong nhà chỉ còn mình nàng, nhưng mỗi khi gặp tết đến, nàng đều theo thói quen mẹ lưu lại, làm Ngưu Yết Đường ăn.

Đây là tết đầu tiên nàng đến thế giới này, nếu nơi này có kẹo mạch nha, vậy thì không lo không có nguyên liệu làm Ngưu Yết Đường.

Trở lại Vương phủ, khi Triệu Như Hi nói với La Minh Mậu muốn tự mình làm điểm tâm ngọt thì hắn lập tức lui ra cho nàng sử dụng, vật liệu cần dùng lúc trước ở trên đường nàng đã mua đủ, chỉ thiếu sữa bột, nhưng cũng không sao, không thêm sữa bột, nhưng cũng có thể làm ra Ngưu Yết Đường hương vị truyền thống đến.

Làm Ngu Yết Đường kiểm soát nhiệt độ là khó nhất, nếu kiểm soát không tốt, làm ra không phải quá cứng thì quá mềm, nhưng nơi này không có nhiệt kế để đo, tất cả chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Nàng thêm lượng nước cùng đường trắng, muối thích hợp vào bạch Mạch Nha mới mua về đồng thời nấu lên, lợi dụng khi nấu Mạch Nha thì nàng cho chút nước cùng lòng trắng trứng đánh lên, bởi nơi này không có máy đánh trứng chạy bằng điện để dùng, bằng sức lực của nàng rất khó đánh, thật may sau khi nàng thoáng nhấc tới, La Minh Mậu liền tự động giúp đỡ.

Bởi vì lúc trước nàng cung cấp không ít cách làm thức ăn, vì vậy La Minh Mậu rất thiện cảm với vị Vương phi này, muốn biết lần này nàng lại muốn làm đồ ăn gì mới.

“Vương phi, trứng này đánh đến khi nào?” La Minh Mậu hỏi. Cho dù khí lực của hắn không nhỏ, nhưng không ngừng đánh nhanh trứng như vậy, tay cũng sẽ mỏi.

“Đánh tới độ mềm không thể đổi là được.” Triệu Như Hi một bên nấu khô kẹo mạch nha, một bên lưu ý tình huống của lòng trắng trứng.

“Cái gì gọi là độ mềm không thể đổi?” Hắn nghi ngờ hỏi.

Triệu Như Hi nghĩ một hồi, thử dùng lời hắn có thể hiểu được để giải thích, “Chính là đánh lòng trắng trứng cho có bọt càng nhỏ càng cứng hơn, dùng chiếc đũa kéo nó lên, những bọt ở phần cuối hơi uốn lượn chứng tỏ được rồi.”

Giải thích xong, nàng thấy một tiểu đầu bếp nhào nặn mì vắt đưa vào góc dùng gạch xây lên một không gian kín hình vuông, nàng vội vàng hỏi: “La Sư Phó, đó là cái gì?”

La Minh Mậu theo hướng chỉ của nàng nhìn lại, cười nói: “Đó là nơi dùng nướng thịt hoặc là mì vắt. Ngày hôm trước bánh cát lợi đưa Vương phi ăn, chính là dùng cái kia nướng ra.”

Vỏ ngoài của bánh cát lợi ăn có chút giống thổ ty, chỉ có điều khá dày, đào nhân bánh bên trong ra, mùi vị không tệ, thời điểm Triệu Như Hi ăn rất tò mò, nơi này vừa không có lò nướng, làm thế nào nướng được vỏ bánh thế này, lúc này mới biết hoá ra bọn họ có lò nướng như vậy.

Triệu Như Hi hơi suy nghĩ, nơi này đã có lò nướng này, có chút vật phẩm ngọt, bánh ngọt như vậy có thể thử làm xem.

“La Sư phụ, sau này ta nghĩ dùng lò nướng kia nướng bánh gatô, có thể không?”

“Bánh gatô? Đó là cái gì?” La Minh Mậu khiêm tốn hỏi. Từ trước tới nay, hắn đã rất quen thuộc Vương phi thường nói ra một ít từ hắn chưa từng nghe.

“Đó là một loại bánh ngọt dùng trứng làm, ăn rất mềm.”

Nghe thấy là đồ ăn hắn không biết, hắn không chút do dự gật đầu. “Vương phi chỉ cần rảnh rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đến đây làm.”

Khi bọn hắn đang nói chuyện, kẹo mạch nha đã nấu không sai biệt lắm, lòng trắng trứng cũng đã cứng, nàng nhỏ một giọt nước đường vào bên trong nước lạnh, thấy đã có thể kết thành khối rắn, chứng tỏ nhiệt độ đủ rồi, liền đặt kẹo mạch nha một bên để nó giảm nhẹ nhiệt độ, nhanh chóng đổ lòng trắng trứng bên đã đánh vào khuấy đều.

Liên tục khuấy đến bên ngoài kẹo mạch nha mất đi sáng bóng mới thôi, sau đó sẽ gia nhập nàng thêm hạt hạnh nhân lúc trước cho người ta biên xào qua, lại tiếp tục khuấy đều, đến khi chạm mà kẹo mạch nha không dính tay, là có thể đổ vào bên trong mâm hình vuông đã chuẩn bị, sau khi kéo bằng mặt, đợi đến khi lạnh, có thể lấy ra cắt thành miếng to nhỏ vừa phải.

Sau khi cắt, nàng cầm hai miếng, một khối cho mình, một miếng khác cho La Minh Mậu.

La Minh Mậu ăn hết một miếng, liền tiếp gật đầu. “Tư vị này không sai, ngọt mà không chán, còn nếm được mùi vị hạnh nhân, rất dễ ăn.”

Triệu Như Hi cũng cảm thấy lần này làm không tệ lắm, nàng lấy đi một nửa, nửa kia để lại nhà bếp không mang đi.

La Minh Mậu suy nghĩ một chút, sai người đưa một phần cho Vương Gia thưởng thức.

Sa Lăng Thần về Vương phủ vào ban đêm, sau khi vào, thấy cái đĩa đặt trên bàn không biết là cái gì, hắn nếm một miếng, tiếp theo không nhịn được một ngụm tiếp một ngụm, liền tục ăn mấy miếng, hắn dặn dò tỷ nữ trong phòng: “Đây là đường gì? Ngày mai cho nhà bếp làm nhiều hơn một ít, đưa cho Vương phi ăn.”

Cho dù La Minh Mậu là bếp trưởng cũng không biết hắn thích ăn đồ ngọt, chỉ có mấy tâm phúc mới biết.

Tỷ nữ bầm “Dạ. Chẳng qua Vương gia, nô tỳ nghe người của nhà bếp nói, đây là buổi chiều Vương phi tự tay làm, gọi là Ngu Yết Đường, La Sư Phó cảm thấy tư vị không sai, bởi vậy đưa tới cho Vương Gia dùng thử, nếu Vương Gia cảm thấy ngon, trước tết làm nhiều hơn nữa một ít.”

“Đây là Vương phi làm?” Hắn không khỏi có chút bất ngờ.

“Dạ.”

Hắn đắm chiêu cảm lấy một miếng Ngưu Yết Đường, nhớ tới mấy món ăn Đậu Hủ Ma Bà cùng mì thịt băm lúc trước, còn có canh đậu hũ ngọt đều là làm từ phương pháp của nàng, hiện nay nàng lại làm ra loại điểm tâm ngọt hắn chưa từng ăn qua, còn có nàng khiêu vũ, hắn cũng chưa từng nhìn thấy, điều này làm hắn càng thêm hoài nghi thân thể của nàng, nàng thực sự là Vu Nguyệt Oanh sao?

Ba ngày sau, mỗi ngày Sa Lăng Thần đều sẽ đến thưởng thức Triệu Như Hi khiêu vũ trước đây chưa từng có.

Nếu đổi Cơ Thiếp khác, chỉ sợ sẽ thụ sủng nhược kinh, nhưng với nàng mà nói chỉ thấy quá nhiều.

Tuy rằng mỗi lần hắn đến đều đích thân vì nàng đệm nhạc, phối hợp tiếng đàn của hắn, có thể làm nàng nhảy càng thêm tập trung, mà khi nàng nhận ra ánh mắt của hắn nhìn nàng mang theo tìm tòi nghiên cứu, có chút hoảng sợ.

Nàng có thể cảm giác được hắn tựa hồ đang hoài nghi nàng, nhưng không quá chắc chắn hắn hoài nghi ở đâu.

Một điệu múa hoàn tất, Triệu Như Hi lau mồ hôi mỏng trên mặt, thấy hắn tựa hồ còn không có ý định rời khỏi, nàng yên tĩnh ngồi xuống một bên, nhận lấy trà nóng Trần Nhi đưa tới yên lặng uống.

“Vương phi bắt đầu học múa từ khi nào?” Sa Lăng Thần chợt hỏi.

Nàng theo bản năng trả lời bắt đầu từ lúc bảy tuổi, nhưng lúc mở miệng chợt nhớ tới, chủ nhân thân thể này Vu Nguyệt Oanh chưa từng học được múa, vội vã nuốt lại lời nói, ngược lại đáp: “... Trước đây chưa từng học, những điệu múa này đều là ta ở trong mơ nhìn thấy, chính mình tùy ý nhảy loạn.” Nàng tiếp tục dùng lời kia ứng phó hắn.

Mắt đen của Sa Lăng Thần lạnh lùng nhìn nàng, nhàn nhạt lên tiếng: “Thật sao? Ngươi nhảy có thể so với những vũ nương tập múa từ nhỏ còn tốt hơn, ngay cả Băng phu nhân trong phủ am hiểu nhất là múa đều theo không kịp ngươi.”

Trong lòng Triệu Như Hi cả kinh, buông xuống mắt trả lời: “Vương Gia quá khen rồi, ta nào so được với Băng phu nhân, tất cả đều là ta nhất thời hưng phấn tùy tiện nhảy múa thôi.”

Ánh mắt hắn nhưng chưa từng dời khỏi người nàng, nhìn như hững hờ hỏi lại: “La Sư Phó ở nhà bếp nói ngươi thường cùng hắn thảo luận cách làm các loại thức ăn, ngươi làm sao biết được nhiều món ăn mới như vậy?”

Tâm tình ổn định của nàng có chút khản trương, trấn định trả lời: “Những món kia cũng là ta mơ thấy, hơn nữa bình thường thích xuống bếp, cho nên nghĩ ra những cách làm kia.”

Đột nhiên Sa Lăng Thần đứng dậy đi tới trước mặt nàng, vươn tay nâng cằm nàng lên.

Nàng sợ hết hồn, mở to mắt trừng hắn.

Thấy lông mi nàng run rẩy, trên mặt thoáng hiện vẻ không biết làm sao, hắn cố ý chậm rãi cúi người dựa vào, quan sát vẻ mặt nàng.

Cơ thể Triệu Như Hi cương cứng, nhìn tư thế của hắn, nàng hoài nghi hắn muốn hôn nàng, hắn càng dựa vào càng gần, tim nàng đập càng nhanh, nhất thời không biết nên làm gì, theo bản năng đưa tay ra, che miệng hắn.

Lòng bàn tay chạm phải bờ môi mềm mại của hắn thì nàng mới nhận ra mình làm gì, khuôn mặt nhỏ chợt đỏ lên, vội vàng rút tay giấu ở sau lưng, lấp ba lấp bấp cảnh cáo: “Ngươi, ngươi không được dựa qua đây nữa!”

Bộ dáng trực trặc e lệ này của nàng sâu sắc lấy lòng Sa Lăng Thần, một lần nữa hắn đưa tay cài tốt cho nàng một cây trâm ngọc, sau đó thông thả ung dung mở miệng nói: “Bổn Vương thấy trâm cài đầu của Vương phi bị lệch, muốn cài trâm lại cho Vương phi, Vương phi cho rằng Bổn Vương muốn làm gì?”

“Ta, ta... Không, không có gì.” Hai tay Triệu Như Hi nắm chặt đặt trên đầu gối, nàng cảm lên, có chút tức giận trừng hắn, hắn rõ ràng cố ý làm hành động ám muội khiến nàng hiểu lầm, đáng ghét!

Đón nhận ánh mắt tức giận của nàng, trong mắt Sa Lăng Thần lóe lên nụ cười, hắn đứng thẳng người, sửa sang lại ống tay áo, tiếp theo hỏi hột nói: “Lúc trước bởi vì lo lắng thân thể của Vương phi, nên chưa cùng Vương phi viên phòng, bây giờ thấy Vương phi đã không việc gì, Bổn Vương sẽ mau chóng tìm thời gian cùng Vương phi viên phòng, để tránh oan ức Vương phi.”

Nghe vậy, nàng kinh ngạc bật thốt lên: “Không cần!”

“Không cần? Chẳng lẽ Vương phi bất mãn với Bổn Vương?” Hai mắt hắn sâu thẳm nhìn nàng chằm chằm.

Triệu Như Hi nhớ tới thân phận của mình, áp ứng giải thích, “Không, không phải, ý ta, nếu Vương Gia không có thời gian, không cần để ý.” Xin nhờ, hắn mau quên chuyện này đi.

“Vương phi sẵn sóc như vậy, ngược lại Bổn Vương càng bận khoản, ngươi yên tâm, Bổn Vương sẽ không để ngươi chờ quá lâu.”

Nàng khổ não nhếch miệng, không biết làm sao mới có thể thuyết phục hắn từ bỏ ý nghĩ đáng sợ này, trời ạ, hắn tuyệt đối đừng chạm đến nàng, nàng

một chút cũng không muốn cùng hắn lên giường.

Ý tứ khước từ của nàng quá rõ ràng, Sa Lăng Thần sao có thể không nhìn ra, con người trong nháy mắt xẹt qua không thích.”Bổn Vương đi chọn ngày hoàng đạo.” Nói xong, hắn liền phát tay áo rời đi.

Phù Dung vô cùng phấn khởi vui vẻ nói: “Vương phi, quá tốt rồi!”

Bởi vì Vương Gia vẫn chưa cùng Vương phi viên phòng, cho nên những Cơ Thiếp đó đều không đặt Vương phi trong mắt, ngay cả nàng cũng bị những nô bộc trong phủ xem thường, chờ Vương phi cùng Vương Gia viên phòng, những người kia còn dám xem thường Vương phi cùng nàng không! Triệu Như Hi lắc lắc vai, cảm thấy không có gì tốt đẹp, vốn là hồngбет.

Nghĩ đến cùng mấy chục tiểu thiếp lên giường một nam nhân, trong lòng nàng dị thường bài xích, không khỏi bắt đầu nghĩ các loại lý do trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-1

Không cần đợi Triệu Như Hi cùng Sa Lăng Thần viên phòng, sau khi tin tức truyền ra hợp với mấy ngày Vương Gia ở chỗ vương phi thường vũ, hôm sau mấy cơ thiếp liền lục tục tới thỉnh an.

Lúc này, có mấy cơ thiếp đang ước hẹn đến đây ——

”Đoạn thời gian trước nghe nói thân thể vương phi khó chịu, mặc dù thiếp thân có lòng muốn thỉnh an, lại sợ quấy rầy Vương phi tĩnh dưỡng, vì vậy mới chậm chạp chưa thỉnh an vương phi, mong vương phi nương nương chớ trách.” Người nói chuyện là Tuyết phu nhân đã vào vương phủ hơn một năm.

Tất cả lời của nàng cũng không là lý do, ban đầu là tỷ nữ Vương phi cự tuyệt họ, nói thân thể vương phi khó chịu tĩnh dưỡng, các nàng tạm thời không cần qua thỉnh an.

Sau mặc dù nghe nói thân thể nàng phục hồi như cũ, nhưng các nàng thấy Vương Gia vẫn lạnh nhạt vương phi, cũng không đến thăm, liền thuận nước đẩy thuyền tiếp tục không đến thỉnh an.

Tĩnh An vương phủ tuy lớn nhưng không ngăn nổi nhiều người nhiều miệng, nên trong phủ vừa có gió thổi cỏ lay, rất nhanh truyền đi mọi người đều biết, vì vậy khi biết mấy ngày nay Vương Gia đều tới chỗ vương phi, họ nghĩ được chỗ bất thường, lúc này mới đặc biệt đến đây dò xét.

Hôm nay đã là lượt thứ tư cơ thiếp tới thỉnh an, mặt Triệu Như Hi lộ vẻ mệt mỏi nói: “Không trách các người, thân thể ta quả thật không tốt.”

Nàng mới vừa gả tới vương phủ thì Uyển Uyển cùng Trần Nhi không muốn cho người ta thấy bộ dáng đau yếu của nàng, mới để những cơ thiếp kia tạm thời không tới thỉnh an, nếu có thể, nàng rất muốn bảo các nàng về sau cũng không cần đến nữa, nàng rất không thích loại xã giao vô vị này, người một câu ta một lời đối trả cùng khách sáo, nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Trên mặt Nhã phu nhân nở nụ cười mờ mờ: “Thân thể Vương phi đã không có chuyện gì rồi? Nghe nói mấy ngày nay mỗi ngày Vương Gia đều sang đây xem vương phi kiều vũ, còn đối với tài múa của Vương phi khen không dứt miệng.”

”Đừng vậy nha, nghe nói đích thân Vương Gia khảy đàn đệm nhạc cho vương phi, đây chính là ân sủng lớn lao, ngay cả Băng phu nhân trong phủ chúng ta nhảy tốt nhất, cũng không có thể để Vương Gia tự mình đệm nhạc cho nàng đâu, có phải hay không, Băng phu nhân?” Tuyết phu nhân nói xong, cố ý liếc Băng phu nhân ngồi bên cạnh.

Biết đối phương cố ý dựa vào cái này tới mỉa mai nàng, Băng phu nhân không nhanh không chậm khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “Tuyết tỷ tỷ chớ nói như vậy, thân phận cận thân thấp kém, tài múa càng không thể đánh đồng cùng vương phi, chỉ không biết cận thân có thể có vinh hạnh thấy kỹ thuật nhảy của vương phi nương nương, cũng khiến cận thân mở rộng tầm mắt.”

Hai người khác cũng cùng nhau dò xét hướng Triệu Như Hi, chờ nàng trả lời thế nào.

Triệu Như Hi vẻ mặt ôn đạm đáp một câu: “Chuyện này về sau có cơ hội rồi hãy nói.”

Nói xong, nàng nhìn Trần Nhi, muốn nàng tiễn khách, ba người này người tới ta đi, trong lời nói ngầm tranh phong, để cho nàng có phần không kiên nhẫn.

Trần Nhi hiểu ý lên tiếng: “Mấy vị phu nhân, thân thể vương phi nương nương mới khôi phục, còn cần điều dưỡng, chờ thân thể vương phi hoàn toàn hồi phục như cũ, lại mời mấy vị phu nhân tới đây.”

Nghe vậy, ba người neho mắt nhìn nhau, biết đây là nàng muốn hạ lệnh đuổi khách, ba người cũng không tiện ở lâu, đứng dậy phúc thân cáo lui với Triệu

Như Hi: “Cận thân không quấy rầy vương phi nghỉ ngơi.”

Triệu Như Hi nhẹ nhàng gạt đầu một cái, sáng nay lúc tiếp kiến tốp cơ thiếp thứ nhất thì nàng còn có thể khách khí đứng dậy tiễn khách, nhưng Trần Nhi nhắc nhở nàng, nàng là vương phi, họ chỉ là cơ thiếp, theo thứ tự tôn ti, nàng không cần đích thân đưa tiễn.

Vì vậy tốp cơ thiếp thứ hai tới thỉnh an lúc rời đi, nàng liền bày ra uy thế của Vương phi, mắt tự nhiên ngòai thẳng bất động. Đợi Tuyết phu nhân bọn họ vừa đi, Triệu Như Hi liền giao phó Trần Nhi: “Nếu lại có người tới thỉnh an, thì nói thân thể ta khó chịu, cho các nàng trở về.” Nhưng mà nàng vừa mới nói xong, liền lại có người tới cửa rồi.

“Tâm Mộng đến thỉnh an trẫm, mong vương phi nương nương thứ tội.”

Giọng nói ưu nhã trầm nhẹ giống như tiếng đàn, khiến Triệu Như Hi không nhịn được quay đầu lại, muốn nhìn dáng đáp thương ngày của người nói chuyện một chút, vừa thấy, nàng chỉ cảm giác trước mắt tỏa sáng, cô gái thành thực đi tới kia lông mày cong cong, mắt như thu thủy, băng cơ ngọc cốt, điểm mị tuyệt luân, mặc một bộ cẩm bào tím nhạt, khoác một áo choàng lông chồn trắng, càng lộ vẻ đáng yêu.

Nàng vừa thấy Triệu Như Hi liền cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng phúc thân.”Tâm Mộng bái kiến vương phi nương nương.”

“Không cần đa lễ.” Triệu Như Hi thu hồi nhãn thần, nghe nàng tự xưng, nhìn lại dung mạo của nàng, đã đoán được nàng là người phương nào. “Người là Mộng phu nhân?”

Nàng từng nghe Phù Dung nói qua, vị Mộng phu nhân này xinh đẹp vô song.

Mặc dù lúc trước vị Băng phu nhân kia cũng rất đẹp, nhưng thần vận của nàng lại thiếu một cỗ hồn nhiên thiên thành quyến rũ, không bằng Mộng phu nhân sắc sỡ loá mắt như vậy, chỉ là dáng người Mộng phu nhân rất cao, còn cao hơn nàng nửa cái đầu, theo Triệu Như Hi thấy, nàng cao ít nhất 175 centimet.

“Không dám, vương phi kêu tiện danh của cận thân là tốt rồi.”

Triệu Như Hi gạt nhẹ, nếu khách tới cửa, nàng cũng không lập tức đuổi người đi, liền chào hỏi: “Ngồi đi.”

Mộng phu nhân ưu nhã ngồi xuống, Phù Dung dâng trà nóng lên, nàng nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói rằng: “Vốn mấy ngày trước cận thân muốn tới bái kiến vương phi nương nương, nhưng không khéo cận thân phạm vào một ít lỗi, bị Vương Gia phạt đóng cửa suy nghĩ mười ngày, cho đến hôm nay mới có thể bước ra cửa phòng, lúc này mới trở nhiều như vậy ngày.”

Nghe nàng nhắc, Triệu Như Hi nhớ tới chuyện lúc trước nàng từng sẩy tay đánh chết một cơ thiếp, Phù Dung nói nàng không chỉ đánh chết một người, thật không nhìn ra ngày thường nàng mảnh mai yếu điệu như vậy, cá tính lại hung tàn như vậy.

Nghe được nàng nói chuyện đánh chết người qua loa thành là nhỏ lỗi, Triệu Như Hi quyết định vẫn ít cùng nàng giao thiệp thì tốt hơn, liền nói khéo: “Tình ta thích yên tĩnh, cộng thêm thân thể cũng không tốt lắm, sau này không cần đặc biệt tới thỉnh an.”

Mộng phu nhân đột nhiên cầm tay của nàng, tương đối quan tâm nói: “Nghe nói trước khi vương phi xuất giá liền bị bệnh, lại một đường ngàn dặm xa xôi lấy chồng đến Tĩnh An vương phủ, một phen giày vò xuống, thân thể sợ khó có thể chịu nổi, khó trách vừa đến vương phủ liền bệnh một trận. Thật may là hôm nay thấy vương phi cũng khôi phục không ít, cận thân lúc này mới yên tâm, nghĩ đến chỉ cần điều dưỡng thật tốt một thời gian, là có thể không sao.”

“Ừ.” Triệu Như Hi nhẹ chau mày nghĩ rút tay về, nhưng nàng cảm có phần chặt, trong lúc nhất thời nàng không thể động đậy.

Một lát sau, Mộng phu nhân mới thả tay nàng ra, khom người xin tội với nàng. “Ài, nhìn cận thân nhất thời quan tâm vương phi quá mức, lại mạo phạm vương phi, kính xin vương phi thứ tội.”

“Không sao.” Triệu Như Hi không muốn trêu chọc vị đại mỹ nhân, này chỉ muốn sớm đưa tiễn nàng đi.

Mộng phu nhân cười tủm tỉm nói: “Cận thân cũng biết vương phi là một người đại nhân đại lượng, Vương Gia có thể cưới được vương phi làm vợ, thật là may mắn. Đúng rồi, nhắc tới Vương Gia, nghe nói tài mĩ của Vương phi rất xuất sắc, ngay cả Vương Gia gần đây cũng thường đến xem vương phi khiêu vũ.”

Thấy nàng cũng là vì chuyện này mà đến, Triệu Như Hi có chút bất đắc dĩ. “Ta nhảy không có tốt như vậy, Vương Gia chỉ là nhất thời cao hứng, tới ngồi một chút liền đi.” Tiếp theo nàng uyển chuyển nói: “Ta có chút mệt mỏi, cũng không giữ người ở lâu.”

Mộng phu nhân thức thời không có dây dưa nữa.”Cận thân cáo lui, xin vương phi nghỉ ngơi thật tốt.”

Sau khi đi ra cửa, nàng quay đầu lại nhìn một cái như có điều suy nghĩ.

Nàng thừa cơ hội cầm tay Vương phi, kì thực là bắt mạch của nàng, căn cứ mạch tượng, thân thể Vương phi quả thật bị kịch độc ăn mòn rất nghiêm trọng, sợ là không chống đỡ được quá lâu...

Có lẽ là sắp đến lễ mừng năm mới, Sa Lăng Thần có không ít chuyện bận rộn, mấy ngày kế tiếp cũng không tới nữa, những cơ thiếp kia cũng không lại tới cửa, khiến Triệu Như Hi yên tĩnh qua mấy ngày.

Rất nhanh tới ngày giao thừa, thân là vương phi, chuẩn bị tất niên, bố trí quét dọn chuyen vật đều không cần nàng động thủ, nàng rất thành thoi miệng nhét miếng kẹo Nguru Yết Đường mà hôm nay La Minh Mậu sai người đưa tới, nàng má ngồi bên cửa sổ, thường thức ở mai vàng nở rộ giữa trời tuyết bay.

Vốn nàng có ý đi ra ngoài muốn thử cảm giác bông tuyết bay rơi vào người một chút xem như thế nào, nhưng Trần Nhi cùng Uyển Uyển liệu mạng ngăn nàng.

Biết các nàng lo lắng thân thể mình, cuối cùng nàng không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, đổi thành ngồi bên cửa sổ thưởng tuyết.

Thấy khuyên nàng không đi, sợ nàng lạnh, Trần Nhi cầm một cái áo khoác bao chặt từ đầu đến chân nàng, bên cạnh còn thả lò sưởi sưởi ấm cho nàng.

Phù Dung cũng ngâm một ly trà nóng để nàng sưởi ấm lòng bàn tay, sau khi ăn xong một khối Nguru Yết Đường, nàng ung dung nếm ngụm trà nóng, tí mĩ thưởng thức vị trà thơm ngọt tràn ngập ở trong miệng.

Thân là Tĩnh An vương phi tôn quý, trà nàng uống tự nhiên đều là trà thượng đẳng ngon nhất, sau khi trà vào miệng, vị ngọt trong cổ còn có thể lưu lại rất lâu, thấm vào Tâm Tỳ.

Nhớ tới tới nay chính là đêm 30, Triệu Như Hi quay đầu hỏi: “Đúng rồi, Phù Dung, lễ mừng năm mới của vương phủ có tập tục gì đặc biệt không?”

“Tập tục đặc biệt thật không có, chỉ là trong vương phủ đêm giao thừa tất cả cơ thiếp cũng sẽ tụ chung một chỗ, cùng Vương Gia ăn bữa cơm đoàn viên.”

“Toàn bộ sao?” Nàng thật không cách nào tưởng tượng cảnh mười mấy cơ thiếp ngồi chung một chỗ ăn cơm tất niên.

“Đúng vậy.”

“Vậy... Ta cũng vậy có phải không?”

“Ngài là vương phi, dĩ nhiên phải cùng Vương gia cùng một chỗ.”

Triệu Như Hi rất muốn dùng lý do cơ thể không tốt để khỏi đi, nhưng nghĩ tới nàng có thể múa, lý do này tám phần không thể dùng.

“Vương phi, Tam quân sự cầu kiến.” Uyển Uyển qua thông truyền.

Nàng gật đầu một cái. “Cho hắn vào.”

Uyển Uyển dẫn Nhâm Khang tới, vẻ mặt hẩn kính cẩn hướng Triệu Như Hi hành lễ. “Tiểu nhân tham kiến vương phi nương nương.”

“Tam quân sự tới đây có chuyện gì không?” Triệu Như Hi hỏi.

Hắn khom người bẩm: “Tiểu nhân tới truyền lời của vương gia, Vương Gia nói tới nay sẽ ngủ lại chỗ của vương phi, để vương phi chuẩn bị một chút.”

“Ngươi nói tới nay Vương Gia muốn qua đêm ở chỗ ta?!”

Nghe vậy, Triệu Như Hi giật mình đứng lên, trên mặt lộ ra không phải vui mừng mà Nhâm Khang vốn nghĩ, mà là kinh sợ.

“Dạ.” Thấy ánh mắt của nàng, Nhâm Khang trong lòng mặc dù thâm kinh ngạc, nhưng cũng không có biểu lộ chút nào.

Nghiêng mắt thấy chủ tử còn chưa hồi hồn từ trong kinh ngạc, Trần Nhi linh hoạt lên tiếng: “Khổ cực Tam quân sự đến đây một chuyện, tui nô tỳ sẽ hảo hảo chuẩn bị, nghênh đón vương gia giá lâm.”

“Vậy tiểu nhân cáo lui.” Nhâm Khang cung kính hành lễ, lui ra ngoài.

Triệu Như Hi đứng ngồi không yên ở trong nhà đi qua đi lại, suy nghĩ loạn thành đoàn. Tới nay Sa Lăng Thần ngủ lại chỗ nàng, hẳn là muốn cùng nàng viên phòng, nàng nên làm thế nào mới có thể không cùng hắn lên giường?

Thấy nàng mặt ủ mảy ề, Phù Dung khó hiểu. “Vương phi, Vương Gia ngủ lại ở chỗ này là chuyện tốt, ngài buồn cái gì?”

Nàng sớm đã mơ hồ cảm thấy hình như vương phi không muốn cùng Vương Gia quá thân cận, nhưng không cách nào hiểu nguyên nhân tại sao.

Triệu Như Hi yếu ớt thở dài, nàng không có biện pháp nói cho nàng biết, muốn nàng cùng một nam nhân so với người xa lạ quen thuộc hơn một chút lên giường, khiến nàng không thể nào tiếp thu được.

Mặc dù trên danh nghĩa Sa Lăng Thần là trượng phu của nàng, nhưng nàng vừa nghĩ tới mười mấy thị thiếp kia, nàng rất khó từ trong lòng xem hắn như trượng phu.

Từ lần trước nàng từng nghĩ qua, ngộ nhờ hắn đến thật, sẽ giả bộ kinh nguyệt, hoặc giả bộ thân thể khó chịu, nếu là hắn còn một chút nhân tính, hẳn sẽ

không ép buộc, hưởng chi trong vương phủ này, trừ nàng còn có nhiều tiểu thiếp như vậy có thể thỏa mãn hần.

Tóm lại, tối nay hành sự tùy theo hoàn cảnh là được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4-2

Trăm năm qua Tĩnh An vương con cháu không vương, mấy đời đơn truyền, đến đời này, trừ Sa Lăng Thần, cũng không có những huynh đệ khác, nhưng vì cơ thiếp của hần đông đảo, vì vậy tổ chức dạ tiệc tại đại sảnh.

Vị trí phía trước bày hai chỗ ngồi, chỗ ngồi còn lại đều bố trí theo thứ tự ở hai bên.

Mười mấy cơ thiếp đều trang điểm tỉ mỉ, bày ra dáng vẻ đẹp nhất của mình, may ra tối nay tranh thủ nhìn tới cùng sủng ái, vì vậy giờ phút này có thể nói đại đa số đều Thiên Kiều Bá Mị, quang vinh chói lọi.

Trong đó đặc biệt điểm quan quân phương có Mộng phu nhân mặc một bộ cảm y bào vàng nhạt cùng Băng phu nhân một bộ hồng y.

”Ai, eo mới quá.” Mới vừa vào tiệc Mộng phu nhân đỡ eo nhỏ nhắn, giọng nói trầm nhẹ hờn dỗi.

”Thất lưng người xoay không được?” Ngồi ở bên cạnh nàng Tuyết phu nhân hỏi một câu.

”Không phải, hôm qua Vương Gia ngủ lại ở chỗ ta, eo của ta mới mỏi như vậy.” Lời này nghe giống như là oán trách, nhưng trong giọng nói tỏ ra khoe khoang, không ai nghe không hiểu.

Tuyết phu nhân không ưa sắc mặt hờ hê của cô ta, quay môi nói: ”Tôi hôm trước Vương Gia cũng đến chỗ ta.”

Mộng phu nhân có điều ngụ ý: ”Sợ là Vương Gia ở người chỗ không tận hứng, hôm qua mới có thể giầy vò ta thành như vậy.”

”Lời của Mộng tỷ tỷ có ý tứ gì?” Tuyết phu nhân không vui nhàu chân mày.

Ngày hôm trước quả thật Vương Gia ở chỗ nàng thì đột nhiên nàng đau bụng, không cách nào phục vụ Vương Gia, nhưng bị người nói trắng ra như thế, khiến nàng không nén giận được.

Mộng phu nhân cười duyên nói: ”Tuyết muội muội đừng hiểu lầm, ý của ta là, Vương Gia thương tiếc người, không nỡ giầy vò người, cho nên mới tới giầy vò ta, nghe nói Vương Gia cũng rất thương tiếc Băng muội muội, cho nên đến nay còn chưa từng ngủ lại chỗ Băng muội muội đây.” Lời nàng xoay chuyển chỉ hướng Băng phu nhân.

Nghe ra nàng ở trong tối mỉa mai mình từ khi vào cửa cho đến nay không lấy được cung chiều của vương gia, trong mắt Băng phu nhân thoáng qua vẻ tức giận, nhưng trên mặt lại mang ý cười, nhẹ giọng mở miệng: ”Muội sao có thể so với Mộng tỷ tỷ, trong phủ này ai không biết Vương Gia sủng Mộng tỷ tỷ nhất. Chỉ là tỷ tỷ cũng đừng nết nhọc quá độ, nếu trên mặt xuất hiện nếp nhăn, cũng không tốt.” Nàng đang ngầm trào phúng nàng lớn tuổi.

Mộng phu nhân cười dịu dàng nói: ”Đa tạ tâm ý này của Băng muội muội, ta vốn nghe nói muội có Ngọc Phu cao, sau khi bôi lên da có thể càng thêm tinh tế, nghĩ mặt dày xin muội muội một ít tới xoa một chút, tránh cho da mặt nhàu, khiến Vương Gia ghét bỏ, nào biết hôm qua lại nghe nói Sương muội muội từ Băng muội muội được chút Ngọc phu cao, sau khi bôi, liền hôn mê đến giờ cũng chưa tỉnh lại đây.”

Các cơ thiếp khác nghe lời của nàng..., không nhịn được thì thầm với nhau.

Chân mày đen của Băng phu nhân nhíu lại. ”Mộng tỷ tỷ cũng đừng chỉ nghe nói, chuyện Sương tỷ tỷ hôn mê chẳng quan hệ với muội, bôi Ngọc Phu cao này ở trên mặt, làm sao làm người ta hôn mê.”

Mộng phu nhân nâng má, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc. ”Nói cũng phải, a, chẳng lẽ có người muốn hãm hại Băng muội muội?” Đôi thủy mâu hướng về phía mọi người hai bên trái phải, như muốn từ bên trong tìm kiếm người hãm hại nàng.

Lúc này Yến phu nhân lấy âm lượng không lớn nói với một cơ thiếp khác ngồi kế bên: ”Ta chính mắt thấy sau khi Sương muội muội bôi Ngọc Phu cao mới bất tỉnh, cũng không biết bên trong đó có trộn thuốc gì không.”

Mặc dù giọng nói không lớn, lại đủ cho tất cả mọi người trên đại sảnh nghe, vì vậy mọi ánh mắt hoài nghi đều hướng tới Băng phu nhân.

Băng phu nhân nhíu chặt mày, ra vẻ ủy khuất. ”Yến tỷ tỷ không cần oan uổng ta, ta bôi Ngọc Phu cao này lâu như vậy đều không có việc gì, làm sao có thể đến lượt Sương tỷ tỷ bôi lại xảy ra chuyện, nếu không phải có người muốn hại nàng, chính là muốn vu ta bất nghĩa.”

”Băng muối muối, ta không có vu người, ta có thể thề, ta thật sự tận mắt thấy sau khi Sương muối muối bởi Ngọc Phu cao ngă xuống đất bất tỉnh, chuyện này không chỉ ta... tỷ nữ của ta còn có tỷ nữ của Sương muối muối cũng nhìn thấy.”

Băng phu nhân sắc mặt khê biến thành lạnh phản bác: “Khi đó nếu chỉ có Yến tỷ tỷ cùng mấy tỷ nữ, Yến tỷ tỷ như thế nào chứng minh không phải người gây nên? Chỉ cần sau đó mua được mấy tên tỷ nữ này, liền có thể chặn lại miệng của các nàng.”

Nàng lời vừa nói ra này, đưa tới đồng đảo cơ thiếp nghị luận âm ỉ.

Yến phu nhân tức giận trả lời lại một cách mỉa mai: “Ta cùng với Sương muối muối luôn luôn tình như thủ túc, vì sao phải hại nàng? Ngược lại ta nghe Sương muối muối đề cập mấy câu không phải tới Băng muối muối, ai ngờ Băng muối muối vì vậy ghi hận trong lòng, ám hại nàng?”

Khi hai người đang đối chọi gay gắt thì Triệu Như Hi khoan thai đi tới, nhìn thấy nàng, chúng cơ thiếp ngừng nói, đứng dậy chào đón.

”Cận thân cung nghênh vương phi nương nương.”

Nhìn hơn mười người tề tụ một chỗ, cùng nhau nghênh đón nàng hình thức trang trọng, Triệu Như Hi vẫn không khỏi có chút kinh sợ, nàng hít sâu một hơi, để mình trấn định mặt mỉm cười mở miệng: “Tất cả mọi người ngồi đi.”

Nàng quét mắt một vòng, phát hiện những cơ thiếp này tranh kỳ đấu diễm, mặc tất cả y phục, đồ trang sức xinh đẹp đắt giá nhất, nàng thiếu chút nữa hoa mắt.

So với họ chú tâm ăn mặc, tối nay nàng mặc xiêm y lục sắc không chút tâm thường, chỉ cài một cây trâm ngọc búi tóc ngọc sai, mang một đôi hoa tai nhỏ bằng ngọc trai, trừ cái đó ra không còn đồ trang sức khác.

Nàng vừa ngồi xuống, Sa Lăng Thần cũng đi vào đại sảnh, hấn đội kim quan, mặc một bộ cẩm bào màu đen, cổ áo cùng ống tay áo khảm tơ vàng, bên hông đeo ngọc bội bạch ngọc, khi giờ tay nhắc chân toát ra một cỗ khí thế tôn quý.

Triệu Như Hi biết rõ dung mạo hấn rất tuấn tú, ngũ quan thâm thúy anh tuấn, nhưng tối nay nhìn hấn càng thêm anh khí bức nhân, cả người toát ra khí chất vương giả.

Thấy đôi mắt đen lạnh nhạt của hấn nhìn mình, nàng vội vàng định thần, theo mọi người cùng nhau hành lễ với hấn. Hấn đi tới bên cạnh chỗ nàng ngồi xuống, mở miệng nói: “Tất cả mọi người ngồi đi.”

”Tạ vương gia.” Mọi người kính cẩn ngồi xuống, không ai dám ra tiếng.

Cặp mắt đen của Sa Lăng Thần từ từ quét qua ở dưới kia đồng đảo cơ thiếp, giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt mở miệng: “Thân thể Vương phi nhu nhược, các người tận lực đừng đi quấy nhiễu nàng, có chuyện gì tự mình thương lượng giải quyết, khiến vương phi an tâm điều dưỡng thân thể.”

”Vâng“. Chúng cơ thiếp đồng thanh lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4-2-2

Không ít cơ thiếp thông minh đều nghe ra ý tại ngôn ngoại của hấn, tức là có chuyện tự mình quyết định, không cần xin phép vương phi, họ cũng không nhận mừng thầm trong bụng, bởi vì điều này có nghĩa Vương Gia cũng không coi trọng vương phi.

Triệu Như Hi cũng mơ hồ nghe ra ngụ ý của hấn, có chút ngoài ý muốn dò xét nhìn hấn, nhất thời không hiểu hấn nói như vậy là muốn nàng không có quyền lực của vương phi, hay biết nàng tính thích thanh tĩnh, không muốn ứng phó những kia cơ thiếp, vì nàng nghĩ?

Liếc thấy nàng quăng tới ánh mắt nghi ngờ, Sa Lăng Thần thoáng nhíu mày nhìn nàng, cánh môi xet qua một nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười của hấn lóe lên rồi biến mất, nàng có chút giật mình đồng thời, trái tim giống như bị người cầm lông vũ nhẹ nhàng cọ xuống, hiện lên cảm giác khác thường.

Bất quá nàng thu lại suy nghĩ rất nhanh, ngồi nghiêm chỉnh.

Sau khi Sa Lăng Thần nói thêm mấy câu, mười mấy tỷ nữ ngay ngắn trật tự mang rượu và đồ ăn đưa đến chỗ ngồi mỗi người. Tối nay là bữa cơm đoàn viên, thức ăn tự nhiên hết sức phong phú, đầu tiên là một phần canh nóng ấm dạ dày, tiếp theo đưa lên một món ăn mặn, đồng thời đưa lên một thức ăn phối hợp.

Sau khi thức ăn được mang lên, Triệu Như Hi liền vui đầu thưởng thức những món ăn này, mỗi một món đều hết sức mỹ vị, khiến đôi đũa nàng cầm cũng

không ngừng lại, hoàn toàn quên tối nay sắp xảy ra “Đại sự”.

Ngồi kế bên nàng, Sa Lăng Thần thu hết vào mắt bộ dáng nàng ăn tận tận hữu vị (hứng thú, say mê), vẻ mặt như có điều suy nghĩ, ở dưới kia các cơ thiếp đều rất chú ý đáng về, không dám ăn nhiều, lướt qua liền ngừng lại, chỉ có nàng một hộp một miếng ăn rất vui sướng.

Hắn tự mình châm ly rượu thay nàng, “Ái phi uống chút rượu, rượu này dùng nước suối Tuyết Long sơn cất, hương vị cực kỳ tinh khiết, ái phi nếm thử một chút.”

Nghe hắn nói, Triệu Như Hi mới giương mắt dò xét nhìn hắn.

Thấy hắn đưa ly rượu cho nàng, nàng sững sờ, nhưng vẫn nhận lấy ly rượu kia, uống cạn một hộp, nàng không thích uống, tửu lượng không tốt lắm, vì vậy không uống nhiều.

“Ái phi cảm thấy rượu này như thế nào?”

Vừa rồi nàng chỉ lo ăn, không cẩn thận nghe hắn gọi nàng thế nào, hôm nay nghe hắn gọi nàng ái phi, trong nháy mắt cảm thấy da gà nổi đầy cánh tay, nhưng nàng kịp thời nhịn kích động muốn xoa bóp cánh tay, lễ độ vuốt cằm nói: “Rượu này cực tốt, tuy có chút mạnh, cũng rất trọt thuận.”

Rượu nuốt xuống, một luồng khí nóng dọc theo cổ họng theo thực quản một đường ấm đến dạ dày.

“Ái phi uống nhiều chút.” Sa Lăng Thần cũng không quên những cơ thiếp kia, tầm mắt chuyển một cái, hướng về phía mọi người nói: “Các người cũng uống chút.”

“Tạ vương gia.” Các nàng cơ thiếp đồng thanh.

Triệu Như Hi không uống rượu kia nữa, tiếp tục vui đầu ăn gạch cua đậu hũ đưa lên, đưa đậu hũ nấu chín vừa phải non mềm vào miệng, ăn ngon đến nàng mặt mày tươi cười.

Chắc hẳn bữa ăn tối nay tốn không ít tâm tư của đầu bếp vương phủ, mỗi một món ăn đều mỹ vị ngon miệng, vừa đúng, để nàng tìm không ra sai lầm.

Món cuối cùng là chè cùng đồ ngọt, chè là dùng trái cây tươi nấu chín, thêm ngân nhĩ hạt sen, mùi vị trong veo cũng không ngán.

Đồ ngọt là bánh ngọt nhân khoai môn, là lần trước nàng dạy La sư phụ làm, La sư phụ đem nó cắt thành từng phần nhỏ, dễ ăn com.

Nàng cầm một khối đưa vào trong miệng, mùi thơm của khoai môn tràn ngập trong miệng, khiến nàng thỏa mãn gật đầu để mắt tới.

Là người ưa ăn đồ ngọt Sa Lăng Thần hiển nhiên rất thích món bánh ngọt khoai môn này, ăn hết bánh ngọt trên bàn, phía dưới những cơ thiếp kia cũng rất thích món này, ăn hơn phân nửa.

Dùng bữa xong, Sa Lăng Thần bắt đầu phân phát cho đông đảo thê thiếp tiền tượng trưng cho cát tường may mắn.

Theo tôn ti phân chia, đầu tiên hắn phát cho Triệu Như Hi một túi gấm con màu đỏ, lại phát cho những người khác.

Triệu Như Hi tò mò sờ trong tay túi gấm, âm thầm đoán bên trong là cái gì, từ hình dáng đến xúc cảm, hình như là ...nguyên bảo.

Phát xong tiền mừng, Sa Lăng Thần vung tay lên. “Tất cả giải tán đi.”

Sau khi cùng mọi người khom người cung tiễn hắn rồi đi, Triệu Như Hi mới nhớ lại tối nay hắn muốn đi chỗ cô qua đêm, nàng vốn bởi vì hưởng dụng thức ăn ngon mà giãn mi tâm trong nháy mắt nhũn lại, chần chừ lo lắng nghĩ tối nay làm sao ứng phó hắn.

Sa Lăng Thần đi vài bước, chợt dừng bước lại, quay đầu lại hỏi, “Tại sao ái phi còn chưa đi, chẳng lẽ còn chưa ăn no?”

Sắc mặt nàng hơi cương, lúng túng đáp: “Không phải.”

“Vậy ái phi còn đứng đó làm cái gì?”

Nghe hắn thúc giục, đôi tay Triệu Như Hi dưới ống tay áo nhẹ nhàng nắm thành quyền, nhắm mắt đi tới, cùng hắn rồi đi.

Bọn họ vừa đi, các cơ thiếp nhất thời ồn ào lộn xộn thảo luận ——

“Tối nay không phải Vương Gia muốn ở chỗ vương phi chứ?” Có người suy đoán.

“Người không nhìn thấy vừa rồi Vương Gia đặc biệt rót rượu cho vương phi.”

“Hừ, cái này thì có cái gì, Vương Gia ở chỗ ta từng thay ta rót rượu.”

“Ta cũng uống qua trà Vương Gia thay ta châm.” Người còn lại cũng hả hê phụ họa.

Mấy người khác cũng rớt rít bày tỏ mình cũng từng may mắn uống qua rượu hoặc trà tự tay Vương Gia châm. Bỗng phu nhân lạnh lùng nghiêng mắt nhìn nhìn các nàng một cái, liền tự mình rời đi.

Ngón tay dài nhọn của Mộng phu nhân ma sát chiếc cằm trắng nõn, như có điều suy nghĩ cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-1

Thừa dịp Sa Lăng Thần ngồi bên cạnh bàn trong sảnh để uống trà, Triệu Như Hi ngồi bên cạnh hẩn nhanh chóng nghĩ lại vài lý do lúc trước đã nghĩ xong, cuối cùng quyết định chọn biện pháp giả ốm để từ chối chuyện tối nay.

Nếu đột nhiên mở miệng nói thân thể mình không thoải mái, khó tránh khỏi có chút đột ngột, vì vậy đầu tiên nàng cau mày, đưa tay xoa ấn bên trái huyết Thái Dương, ánh mắt liếc nhìn Uyển Uyển gần nàng nhất, chuẩn bị tìm nàng phối hợp diễn xuất.

Lúc này Uyển Uyển vừa vịn cúi đầu, len lén che miệng ngáp một cái, không nhìn thấy ánh mắt của nàng.

Triệu Như Hi đành phải vội vàng liếc nhìn Trần nhi, sao đoán được nàng ấy cũng vừa lúc xoay người đi tới trước lò sưởi cho thêm than, để lò sưởi cháy mạnh hơn một chút.

Trong lòng Triệu Như Hi có chút nóng nảy kêu mau nhìn lại đây đi, nàng tin tưởng với sự linh hoạt của Trần nhi, nhất định có thể phát hiện ra ý tứ nàng muốn truyền đạt, Trần nhi vẫn cứ đứng ở trước lò sưởi cho thêm than, chậm chạp không đứng dậy, mà Uyển Uyển sau khi ngáp xong, cũng một mực không quay lại đây, hai người ở đó không thể thực hiện được, Triệu Như Hi không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Phù Dung, chỉ thấy nàng sững sờ nhìn thẳng phía trước, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Ngay lúc Triệu Như Hi đang khần trương, không biết làm sao, đột nhiên Sa Lăng Thần lên tiếng hỏi: "Ái phi làm sao vậy?"

Nghe vậy, nàng vội vàng theo lời của hẩn nói: "Vương Gia, bỗng nhiên ta có chút nhức đầu, bụng cũng có cảm giác hơi đau."

"Mới vừa rồi không phải vẫn còn tốt sao?"

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, lại đột nhiên cảm thấy không quá thoải mái." Để càng thêm sức thuyết phục, nàng nhàu mày nhăn trán, một tay ấn huyết Thái Dương, một tay ôm bụng, vẻ mặt giả bộ khổ sở.

Đôi mắt đen lạnh lẽo của Sa Lăng Thần nhìn sâu vào nàng một cái. "Đó là lúc này ái phi ăn quá no rồi, theo Bồn vương vào phòng, Bồn vương giúp ngươi xoa bóp."

"Xoa cái gì?" Nàng sững sờ.

"Dĩ nhiên là xoa bụng rồi, giúp ngươi tiêu hóa nhanh."

"Không, không cần, chuyện như vậy sao dám phiền Vương Gia."

"Không phiền, đi thôi." Nói xong, hẩn lập tức đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Thấy biến khéo thành vụng, Triệu Như Hi âm thầm ảo não không thôi.

"Ái phi."

Nghe thấy giọng Sa Lăng Thần thúc giục, trái tim nàng nhất thời căng thẳng, vô cùng không cam lòng sau khi đứng dậy, mới chậm rì rì chuyển bước.

Sa Lăng Thần thấy nàng kì kèo mè nheo, có chút không nhịn được, dứt khoát quay người lại, cầm chặt cổ tay của nàng, lôi nàng vào trong phòng.

Bất thành linh bị đẩy nằm lên giường, Triệu Như Hi hô nhỏ một tiếng, hai tay che ở trước ngực, mặt phòng bị nhìn hẩn chằm chằm.

"Ngươi muốn làm gì?"

Hẩn ngồi ở trên giường, vô cùng hứng thú nhún cao lông mày, cúi người nhìn thẳng vào mắt nàng. "Ái phi cho là Bồn vương muốn làm cái gì?"

Trong lúc nói chuyện, bàn tay của hẩn đã đặt lên phần bụng trên của nàng, chậm rãi xoa bóp.

"....." Bị ánh mắt của hẩn khóa chặt, trái tim nhỏ của nàng đập bình bịch liên hồi, nàng há miệng khần trương, lại nghĩ không ra nên nói cái gì, chỉ có thể

kinh ngạc nhìn hấn.

Bàn tay to lớn kia đang xoa bóp qua lại bụng của nàng, làm cho thân thể nàng cứng ngắc không dám động một cái, giống như vừa động sẽ xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, phần bụng được hấn xoa bóp dần dần cảm thấy ấm áp, cảm giác ấm áp này làm cho thân thể nàng có chút tê dại, phát hiện thân thể của mình có cái gì không đúng, Triệu Như Hi mím môi, mở miệng nói: "Vương Gia, được rồi, không cần xoa nữa."

"Ái phi thật sự đã đỡ rồi?" Sa Lăng Thần giống như có chút không tin, cũng không lập tức rút tay lại.

"Thật sự đã đỡ hơn rồi." Nàng gật đầu lia lịa.

"Vậy thì tốt. Thời gian đã không còn sớm, chúng ta cũng nên ngủ thôi." Hấn buông xuống màn lụa, chuẩn bị lên giường.

Về mặt Triệu Như Hi cả kinh, trong giây lát cả người ngồi bật dậy, co vào trong góc.

Sa Lăng Thần thoáng liếc nàng một cái, ra lệnh: "Còn không qua đây giúp Bồn vương cởi áo."

Nàng không có đi qua, trong tay nắm chặt cái chăn, ấp úng nói: "Ta, cái đó....."

"Thế nào, ái phi lại có chỗ nào khó chịu sao?" Giọng nói của hấn lộ ra không kiên nhẫn.

"Ta...ta vừa lúc đến kinh nguyệt, không bằng Vương Gia đi tìm những cơ thiếp khác đi." Nàng vội vàng một hơi nói ra.

Nghe vậy, về mặt Sa Lăng Thần trong chốc lát lạnh xuống. "Ái phi đây là không muốn viên phòng với Bồn vương?"

Triệu Như Hi trầm mặc không có trả lời. Nếu hấn đã nhìn ra nguyên nhân chân chính, nàng cũng chẳng thêm tìm những lý do khác để ứng phó hấn.

Thấy nàng cam chịu, trong con mắt đen lạnh lùng của hấn nổi lên cơn bão táp. "Người đây là không quên được Diệp Thiếu Phi, muốn thay hấn thủ thân sao?"

Nghe thấy một cái tên xa lạ, Triệu Như Hi sững sờ bật thốt lên, "Diệp Thiếu Phi là ai?"

Nàng nhất thời không nghĩ đến người này chính là vị cùng Vu Nguyệt Oanh uống thuốc độc chết vì tình Diệp thiếu gia

Liếc mắt nhìn thấy trên mặt nàng hiện lên vẻ mờ mịt, mắt Sa Lăng Thần nheo lại. "Người không biết hấn là ai?"

"Ta....." Nàng vừa muốn mở miệng chứng tỏ mình quả thật không biết người này, đột nhiên nhớ tới Diệp Thiếu Phi chẳng lẽ chính là người tình Diệp thiếu gia của Vu Nguyệt Oanh, vội vàng sửa miệng, "Vương Gia làm sao biết chuyện của hấn?"

Đột nhiên Sa Lăng Thần kéo cả người nàng đến trước người, dùng sức nắm lấy cằm của nàng, quát hỏi, "Nói, người rốt cuộc là ai?"

Về mặt hấn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, làm cho nàng cảm giác mình giống như bị con thú dữ gì đó nhìn chăm chăm, sống lưng lập tức nổi lên cảm giác ớn lạnh.

"Ta...ta không hiểu Vương Gia đang nói cái gì....."

"Người không phải là Vu Nguyệt Oanh, nàng vì Diệp Thiếu Phi uống thuốc độc chết vì tình, làm sao sẽ không nhớ được tên của hấn?" Hấn tuyệt đối không có nhìn lầm vừa rồi nàng thoáng qua sự nghi hoặc rồi biết mất.

Thấy hấn nhưng lại biết chuyện của Vu Nguyệt Oanh và Diệp thiếu gia, Triệu Như Hi rất kinh ngạc, nhưng mà lúc này không phải lúc để tìm tòi nghiên cứu, nàng phải ứng phó chuyện này trước, không thể để cho hấn sinh nghi thân phận của nàng.

Nàng cố gắng ổn định tâm tình của mình giải thích, "Ta chỉ là nhất thời không nghe rõ lời Vương Gia vừa nói."

"Vu Nguyệt Oanh chưa từng tập múa, người lại nhảy múa vô cùng thuần thục; mặc dù Vu Nguyệt Oanh cũng hiểu sơ về trù nghệ (nấu nướng), nhưng người lại biết làm món ăn mà ngay cả La sư phụ cũng mới nghe lần đầu; Vu Nguyệt Oanh tính tình nóng nảy, mà tính người lại ôn hòa." Sa Lăng Thần buông nàng ra, chỉ ra tất cả những chỗ khác biệt giữa nàng và Vu Nguyệt Oanh, cuối cùng lại nói: "Quan trọng nhất là, theo lý Diệp Thiếu Phi chết rồi, nếu như người là Vu Nguyệt Oanh, phải là đau lòng muốn chết mới phải, ta lại chưa từng nhìn thấy vẻ đau lòng trên mặt của người."

Bị hấn chất vấn chuyện của Diệp Thiếu Phi, Triệu Như Hi nhanh chóng suy nghĩ lúc này nên dùng ngôn từ gì để giải thích mới thỏa đáng thì đột nhiên phúc chí tâm linh (phúc đến lòng cũng sáng ra), nghĩ tới một biện pháp, yếu ớt mở miệng, "Lúc đó ta uống thuốc độc tự vẫn, tuy được cứu trở về, nhưng trong người trúng kịch độc, tổn hại trí nhớ của ta, rất nhiều chuyện trước kia ta đã không còn nhớ rõ."

Nói tới chỗ này, nàng hơi dừng lại, tiếp theo giọng mang nghẹn ngào, "Nhưng ta và Diệp Lang yêu nhau một hồi, cho dù ta quên mọi người, cũng không quên được hấn, cái chết của hấn, để cho ta tâm như tro tàn, bởi vậy tính tình mới có thể đại biến (thay đổi lớn), về phần Vương Gia nhắc đến tài múa và những món ăn kia, tất cả đều là trong lúc ta hôn mê mơ thấy, nếu Vương Gia không tin, ta cũng không có biện pháp."

Cuối cùng nàng lại từ từ nói, "Ta chỉ cầu xin Vương Gia một chuyện."

"Chuyện gì?" Ánh mắt hần sắc bén dò xét nhìn nàng chăm chăm, dường như đang phân biệt thật giả trong lời nói của nàng.

"Diệp Lang đã qua đời, ta chỉ cầu có thể vì hần thủ thân ba năm, xin Vương Gia thành toàn."

Mặt Sa Lăng Thần lộ vẻ kinh ngạc. "Người nói cái gì?!" Hần không thể tin được nàng lại dám nói lên yêu cầu vô lễ như thế.

Mất Triệu Như Hi nhìn xuống, ngồi xổm ở trên giường, giọng nói trầm mà buồn bã, "Diệp Lang là vì ta mà chết, ta không thể cô phụ hần, xin Vương Gia thành toàn." Hần nói hần nhìn không ra nàng đối với cái chết của Diệp thiếu gia có bao nhiêu thương tâm, bằng cách này, đủ để biểu đạt cảm xúc đau lòng của nàng rồi chứ?

Về mặt hần giận dữ, quát, "Đừng quên người đã gả cho Bôn vương, là vương phi của Bôn vương, người phải thủ thân cũng chỉ có thể vì bôn vương mà thôi!"

Nàng bị ánh mắt lạnh lùng giận dữ kia của hần nhìn đến thân thể không nhịn được sợ hãi khẽ run, nhưng vẫn tiếp tục giọng chống để diễn tiếp mối tình si.

"Cơ thiếp của Vương gia nhiều như vậy, hơn ta một người không nhiều, ít ta một người không thiếu, mà trong lòng ta cũng chỉ có một Diệp Lang, ban đầu nếu không phải vì ta, hần cũng sẽ không chết, ta chỉ muốn vì hần tận một chút tâm ý cuối cùng, cầu xin Vương Gia thành toàn."

Trước mặt hần nghe nàng không chút nào che giấu luôn miệng nói tình ý đối với nam tử khác, ngực Sa Lăng Thần giống như có một cây đuốc đang thiêu đốt, làm cho lý trí của hần tan thành mây khói, mặt hần cúi xuống, thô bạo hôn lên môi của nàng, muốn dựa vào cái này cảnh cáo nàng, hần mới là trung phu của nàng, hần không cho phép trong lòng nàng có bất kỳ nam nhân nào, người duy nhất nàng nên trung trinh là hần.

Triệu Như Hi kinh ngạc muốn đẩy hần ra, nhưng mà phản kháng của nàng lại triệt để làm hần càng thêm tức giận càng hôn thô lỗ hơn. Hần hung dữ gặm xéo môi của nàng, giống như con lóc càn quét khoang miệng nàng, cường thế chiếm lấy lưỡi nàng, không cho phép nàng có một chút trốn tránh.

Nàng kinh hãi không cách nào suy nghĩ, đợi sau khi nàng phản ứng lại, nàng kinh sợ hung hăng đẩy hần ra, cắn một cái thật mạnh vào cánh tay của hần.

Cánh tay đau xót, Sa Lăng Thần đột nhiên từ tức giận mất khống chế tỉnh táo lại.

Trong miệng nếm thấy một chút vị tanh ngọt, khiến Triệu Như Hi đột nhiên giật mình mình đang làm cái gì, nàng vội vàng buông miệng, run như cây sậy nhìn hần, nàng cũng không lường trước được mới vừa rồi lúc mình phần nộ lại sẽ cắn hần như vậy.

Sắc mặt hần xanh mét nhìn nàng chăm chăm, nàng quả thật to gan lớn mật, đầu tiên là vô lễ nói lên yêu cầu vì nam tử khác thủ thân, tiếp lại dám cắn bị thương hần, nàng cho là hần không trị được nàng sao?

Ánh mắt hần như dao sắc bén lạnh thấu xương nhìn đến da đầu Triệu Như Hi tê dại, nhưng nàng không cảm thấy mình có lỗi, giọng chống mà phũ phàng trách nhiệm, "là, là người cưỡng hôn ta trước, ta, ta mới cắn người."

"Người còn dám狡辩, người là thê tử của Bôn vương, Bôn vương hôn người có gì không đúng?" Giọng nói của Sa Lăng Thần lạnh tựa như muốn nổi lên bão lớn.

Nàng có là vợ của hần thì cũng là có nhân quyền(quyền con người), nàng không muốn thì hần không thể đụng vào nàng, nhưng nhớ tới nơi này là thời cổ đại nam tôn nữ ti, chỉ có thể yên lặng nuốt lời trở lại trong bụng.

"Vậy..... Người muốn thế nào?"

Hần không có lên tiếng, chỉ dùng một đôi mắt khiến người ta đông lạnh hơn cả gió lạnh bên ngoài để nhìn chăm chú nàng, nàng cảm thấy mình giống như bị chôn chặt trong băng tuyết, cả người lạnh lẽo từ đầu tới bàn chân, ban đầu còn có thể nhìn thẳng vào mắt của hần, cuối cùng không địch lại thua rút lui, cúi đầu nhìn ngón tay của mình.

"Hừ." Cuối cùng, hần rất không vui hừ lạnh một tiếng, mang theo đầy tức giận, phẩy tay áo bỏ đi.

Thấy thế, đầu tiên Triệu Như Hi sững sờ một lúc lâu, mới từ từ thở ra một hơi.

Cuối cùng thoát được chuyện động phòng với hần, theo lý nàng nên cảm thấy vui mừng mới phải, nhưng nghĩ đến về giận dữ trước khi rời đi của hần, trong lòng của nàng dâng lên một cảm giác lo lắng phức tạp khó hiểu.

Nếu là có thể, nàng cũng không muốn chọc giận hần, nhưng hần mới vừa đột nhiên hôn nàng, còn hôn mạnh bạo như vậy, dọa nàng sợ, nàng mới có thể mất lý trí cắn ngược lại hần một cái.

Nàng vốn nghĩ rằng hần có nhiều cơ thiếp như vậy, cũng không thiếu nàng một người, và lại xem ra hần cũng không quá xem trọng nàng người Vương phi này, nếu biết trong lòng nàng có nỗi nhớ thương khác, dựa vào tính tình lạnh lùng cao ngạo của hần, chắc chắn sẽ không miễn cưỡng nàng, vì vậy mới cố ý nói tới chuyện muốn vì Diệp thiếu gia thủ thân, nhưng nhìn từ phản ứng vừa rồi của hần, chuyện của Diệp thiếu gia hình như làm hần rất tức giận, thậm chí có chút mất khống chế.

Là chuyện nàng muốn vì Diệp thiếu gia thủ thân chạm đến uy nghiêm của đường đường Vương gia là hấn? Hay đó chỉ là thiên tính nam nhân tham muốn sở hữu, không cho phép nữ nhân của mình tồn tại tâm tư khác? Hoặc là hấn đang..... Ghen?

Triệu Như Hi chợt dừng sức lắc đầu một cái, cảm thấy cái ý nghĩ cuối cùng là không có khả năng nhất, bởi vì nàng không nhìn ra hấn có tình cảm gì với nàng cả.

Trải qua khoảng thời gian này quan sát, nàng cảm thấy hấn là người rất lãnh khốc, hấn có nhiều cơ thiếp như vậy, lại cố ý phóng túng bọn họ tranh giành ghen tuông, hãm hại lẫn nhau, còn mặc kệ thiếp hành hung, không để mắt tới tính mạng của những cơ thiếp kia, chỉ sợ đối với hấn vị Vương Gia tôn quý này mà nói, họ cũng chỉ là đồ chơi của hấn mà thôi, thậm chí bên trong bao gồm cả nàng người Vương phi này, cũng là một trong những đồ chơi của hấn.

Mà thân là đồ chơi, coi như chủ nhân không có đặt mình ở trong lòng, cũng chỉ có thể một lòng với chủ nhân, không thể tồn tại tâm tư thứ hai, nếu không thì sẽ phải chịu sự trừng phạt của chủ nhân.

Sờ cánh môi bị hôn đau, Triệu Như Hi tự giễu phỏng đoán, vậy đại khái đây là hấn trừng phạt nàng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-2

Sáng sớm mừng 2 tết, ánh mặt trời xuất hiện, là một ngày trời đẹp nắng ráo.

Tam quân gia Nhâm Khang dẫn một phụ nhân tới gặp Triệu Như Hi. "Vương phi nương nương, có một người quen biết cũ của ngài tới thăm ngài."

"Quen biết cũ, là ai?" Triệu Như Hi không hiểu hỏi. Ở chỗ này nàng nào có người quen cũ gì?

"Tô đại nương, người vào đi." Nhâm Khang cất giọng gọi người đang chờ ngoài cửa.

Rất nhanh một người khoảng gần ba mươi tuổi từ ngoài cửa đi vào, dáng người nhỏ nhắn, Uyển Uyển và Trần nhi vừa nhìn thấy nàng, vẻ mặt lập tức lộ vui mừng. "A, là Tô tẩu."

"Bái kiến vương phi nương nương." Tô tẩu tiến lên khom mình hành lễ.

"Nàng là....." Triệu Như Hi nhìn về phía Trần nhi, dùng ánh mắt dò hỏi nàng ấy người tới là người ai.

Thấy nàng không nhớ rõ Tô tẩu, Trần nhi đi tới bên người nàng nhỏ giọng nói rõ với nàng, "Tô tẩu là nữ mẫu của Vương phi, từ nhỏ chăm sóc vương phi nương nương, cho đến bốn năm trước mới rời khỏi Hầu phủ, đi theo nhi từ quay trở về quê quán."

Triệu Như Hi gõ nhẹ lên trán, cùng với mỉm cười thân thiết nhìn về phía Tô tẩu. "Nhiều năm không thấy, thân thể Tô tẩu vẫn tốt chứ?"

"Nhờ phúc của vương phi nương nương, thân thể dân phụ coi như khỏe mạnh. Bởi vì quê dân phụ ở ngay bên cạnh trấn Phong Lâm, dân phụ nghe nói vương phi nương nương gả đến Tĩnh An vương phủ, đặc biệt đến thăm vương phi nương nương trước." Nói xong, nàng lấy ra một bọc giấy, đi lên trước cung kính trình cho nàng, "Dân phụ làm bánh hạt dẻ hấp mà trước kia vương phi nương nương thích ăn, đặc biệt mang đến để vương phi nương nương nếm thử."

"Cảm ơn Tô tẩu." Triệu Như Hi đưa tay nhận lấy, ngửi thấy mùi bay ra trong bọc, mừng rỡ mở ra xem, trong gói giấy là mấy cái bánh nướng hình tròn, hơi giống với bánh nướng xốp, bên trong nhìn thấy nhỏ mịn, cảm giác mềm xốp ngon miệng, nàng lập tức nếm thử một miếng, mùi thơm của gạo và hạt dẻ động trên đầu lưỡi lan tỏa khắp miệng, nàng nhìn không được ăn thêm mấy miếng, mới ngẩng đầu nhìn về phía Tô tẩu, "Cảm ơn bánh hạt dẻ hấp của Tô tẩu, ăn rất ngon. Phù Dung, đi lấy chút kẹo hạnh phúc và bánh ngọt, để Tô tẩu mang về nếm thử."

"Vâng" Phù Dung đến phòng bếp lấy một ít kẹo hạnh phúc và bánh ngọt, gói kỹ đưa cho Tô tẩu.

Triệu Như Hi suy nghĩ một chút, lại để cho Trần nhi lấy một cái bao lì xì cho Tô tẩu, mặc dù Tô tẩu nói Phong Lâm huyện ở bên cạnh thành Lai Ngạc, nhưng đến lúc này đi đi về về cũng phải hơn nửa ngày, người ta vất vả tới tặng bánh hạt dẻ hấp cho nàng, nàng cũng không thể để nàng ấy tay không mà về.

Được thưởng, Tô tẩu mừng rỡ nói cảm ơn, "Cảm ơn vương phi nương nương ban thưởng."

"Khó có được người tới một chuyến, ăn cơm rồi hãy đi." Triệu Như Hi thiện chí mời.

"Cảm ơn vương phi." Tô tẩu tươi cười đáp lời.

Uyển Uyển và Trần nhi quen biết với Tô tẩu, mấy người rất nhanh đã trò chuyện thân thiết.

Sau khi ăn trưa xong Tô tẩu cũng không lập tức rời khỏi vương phủ, mà bị Nhâm Khang dẫn đi gặp Sa Lăng Thần.

"Bẩm Vương Gia, Tô đại nương tới rồi."

"Bái kiến Vương Gia." Tô tẩu cung kính hành lễ với hắn.

"Người người đã gặp rồi, như thế nào?" Trong thư phòng Sa Lăng Thần ngồi ngay ngắn sau cái bàn gỗ từ đàn, vẻ mặt lạnh lùng nhìn nàng.

"Bẩm Vương Gia, theo dân phụ thấy, Vương phi nương nương đích thực là Nguyệt Oanh tiểu thư không thể nghi ngờ."

Hai ngày trước, người của vương phủ tìm được nàng, muốn nàng đi vào xác nhận vương phi có phải là Nguyệt Oanh tiểu thư được nàng chăm sóc từ nhỏ đến lớn hay không, mặc dù nàng kinh ngạc, nhưng cũng không dám cãi lời, hôm qua đi theo người của vương phủ vào trong thành Lai Ngọc, sáng sớm hôm nay tới đây xác nhận.

"Người chắc chắn vương phi thật sự là Vu Nguyệt Oanh?" Ngón tay thon dài của Sa Lăng Thần gõ nhẹ bàn, muốn nàng thận trọng trả lời.

"Lúc trước dân phụ cầm bánh hạt dẻ hấp cho vương phi thì nhân cơ hội liếc nhìn ngón út tay trái nàng, phía trên có cái nốt ruồi, còn có dân phụ cũng liếc thấy lòng bàn tay của vương phi nương nương, chỗ gần ngón tay cái của nàng dường chỉ tay đó là cắt thành hai đoạn, điều này cũng giống hệt với Nguyệt Oanh tiểu thư. Dân phụ còn nhớ rõ khi tiểu thư còn bé trong Hầu phủ có vị tiên sinh từng nhìn thấy đường chỉ tay của tiểu thư, nói tiểu thư nàng....." Nói tới chỗ này, Tô tẩu cảm thấy có chút không ổn, không dám nói tiếp.

"Nói nàng cái gì?" Sa Lăng Thần dò hỏi.

"Nói tiểu thư nàng..... Không sống được đến mười tám tuổi."

Hắn hừ lạnh, "Năm nay nàng đã 18 rồi." Năm ngoái nàng gả cho hắn là mười bảy tuổi, qua năm, tự nhiên thêm một tuổi.

Tô tẩu vội vàng phụ họa, "Dân phụ cũng cảm thấy tiên sinh đó nói lung tung."

"Người có biết hậu quả lừa gạt Bôn vương?" Sa Lăng Thần lạnh lùng cảnh cáo nói.

Ánh mắt âm lãnh kia quét về phía nàng, Tô tẩu bị dọa sợ đến quỳ xuống, chỉ trời chỉ đất thề, "Dân phụ tuyệt không dám lừa Vương Gia, nốt ruồi trên ngón út và đường chỉ tay của vương phi nương nương quả thật cùng Nguyệt Oanh tiểu thư giống nhau như đúc, chỉ là tính tình của tiểu thư dường như thay đổi có chút không giống, lúc vừa mới nhìn thấy dân phụ, cũng có chút không nhận ra dân phụ."

Liếc nhìn nàng dò xét, Sa Lăng Thần mới phát tay nói: "Người đi xuống lãnh thưởng đi."

"Cảm ơn vương gia." Tô tẩu dập đầu bò dậy, đi theo Nhâm Khang rời đi.

Trông mặt đen lạnh lùng của Sa Lăng Thần hơi thu lại, có chút khó có thể giải thích rõ ràng tâm tình lúc này, hắn vẫn hoài nghi nàng không phải Vu Nguyệt Oanh, nhưng nhủ mẫu chăm sóc nàng từ nhỏ chắc sẽ không nhận sai ấn ký trên tay nàng, trừ phi đó là làm giả, nhưng nàng không có khả năng đoán biết trước được hắn sẽ tìm người đến xác nhận nàng.

Hay hoặc là Tô tẩu nói dối? Nhưng mà hắn tin tưởng nàng không có cái lá gan đó dám lừa gạt hắn.

Mà chỉ tay và nốt ruồi trên ngón út, nếu không phải người từ nhỏ thân cận, cũng khó mà chú ý tới chỗ rất nhỏ như vậy, Như thế xem ra..... Chẳng lẽ nàng thật là Vu Nguyệt Oanh?

Nghĩ đến tối hôm trước nàng nhắc tới chuyện vì Diệp Thiếu Phi thù thân, suy nghĩ của Sa Lăng Thần đột nhiên trầm xuống, trên mặt thoáng qua một vẻ tức giận.

Trước kia hắn không thèm để ý chút nào chuyện của nàng và Diệp Thiếu Phi, nhưng hiện nay Diệp Thiếu Phi ba chữ này, làm hắn vừa nghe đã thấy phiền. Đối với cảm xúc khác thường của mình, Sa Lăng Thần không muốn đi tìm hiểu sâu thêm đây là vì sao, hắn cố gắng áp chế cảm xúc bức bối, đi ra cửa chủ trì lễ tế xuân của chùa Lang Hương thành Lai Ngọc.

Hàng năm mừng hai tết, chùa Lang Hương đều sẽ cử hành lễ tế xuân cầu phúc, đây là hoạt động lễ hội rất náo nhiệt trong thành Lai Ngọc, giờ Mùi bắt đầu cử hành, vì vậy sau khi Tô tẩu rời đi, Triệu Như Hi cũng cùng mấy thị tỳ cùng nhau ra ngoài xem náo nhiệt.

Mục đích chủ yếu của nàng không phải là vì đi xem lễ cầu phúc, mà là biết được có hoạt động lễ hội như này, quây ăn vặt sẽ đặc biệt nhiều, vì vậy dọc theo đường đi ánh mắt của nàng đều đặt trên quầy ăn vặt ở hai bên đường phố. Một đường đi tới, nàng đã ném thử qua bánh hạnh nhân, bánh mật ong, lúc này trên tay còn cầm bánh hoa quế cuốn.

Cuối cùng đi theo đoàn người đi tới trước chùa Lang Hương, nhìn thấy nơi đó toàn là đầu người, biển người chen đầy tới cầu phúc.

"Vương phi, đợi sau khi trong chùa gõ mười tám tiếng chuông cầu phúc xong, Vương Gia sẽ ném ra phúc thước, nếu ai có thể bắt được phúc thước, chứng tỏ rằng cả một năm nay đều sẽ rất may mắn !" Phù Dung say mê cuồng nhiệt vì nàng giải thích.

Nhìn ra được Phù Dung háo hức muốn thử, Triệu Như Hi rất hiểu lòng người nói với mấy người thị tỳ đi theo cùng. "Nếu các người có ai muốn cầm, thì đi qua giành đi, ta tới đó chờ các người." Nàng chỉ vào một góc ít người của mặt bên đài cao.

Nghe thấy, Phù Dung hơi chần chừ, không dám thật bỏ lại vương phi để đi qua.

Triệu Như Hi mỉm cười khích lệ nói: "Không cần lo lắng, người đi đi."

Trần nhi cũng cười nói: "Đúng vậy, Phù Dung, người và Uyển Uyển cùng nhau đi đi, ta ở lại chỗ này với vương phi là được rồi."

Uyển Uyển đối với chuyện giành phúc thước không có hứng thú, lắc đầu nói: "Ta cũng ở lại với vương phi, Phù Dung người tự mình đi đi."

"Vậy nô tỳ đi nhé!" Nghe bọn họ đều nói như vậy, Phù Dung lúc này mới yên tâm chen vào trong đám người tranh giành phúc thước.

Ba người Triệu Như Hi đi tới mặt bên của đài cao, phát hiện bên người huyền náo đột nhiên yên tĩnh lại, mọi người đều cúi đầu nhìn về đài cao phía trước, Triệu Như Hi cũng tò mò nhìn theo, chỉ thấy Sa Lăng Thần chậm rãi đi lên đài cao, trên người hắn mặc một bộ cẩm bào màu bạc, bên ngoài khoác một cái áo khoác màu đen, đầu đội kim quan, cả người càng lộ vẻ quý khí, chỉ là khoảng cách có chút xa, nàng nhìn không rõ vẻ mặt của hắn.

Đang lúc này, tiếng chuông cầu phúc vang lên, keng, keng, keng..... âm thanh mười tám tiếng liên tiếp trong trẻo bay xa, vang vọng trong tai mọi người hồi lâu, Triệu Như Hi yên lặng lắng nghe, nhìn thấy lúc tiếng chuông vang lên hai tay mọi người rơi rít tạo thành chữ thập, cúi đầu cầu khẩn cái gì đó, nàng nghĩ nghĩ, cũng cầu một điều, hi vọng nàng có thể bình yên vượt qua đến đoạn cuối cùng của cuộc sống nơi dị thế này.

Lúc này, đứng nghiêm ở trên đài cao ánh mắt Sa Lăng Thần nhìn xuống đám người phía dưới, vô tình thoáng thấy Triệu Như Hi đứng ở trong góc gần đó, hắn quay đầu lại dặn dò tên thị vệ đứng hầu phía sau hắn vài câu, ngay sau đó thị vệ đi xuống đài cao.

Khi mười tám tiếng chuông vang lên, Sa Lăng Thần bắt đầu ném ra phúc thước trong túi gấm màu đỏ, tất cả mọi người đều nghiêng cổ vươn dài cánh tay, tranh nhau thành một đoàn.

Thị vệ vòng qua đám người, đi tới trước mặt Triệu Như Hi, khom người chào một cái, "Thuộc hạ tham kiến vương phi."

"Người là....." Triệu Như Hi nhìn thấy hắn mặc áo giáp màu đen của thị vệ vương phủ, đoán hẳn chắc là thị vệ trong vương phủ, chỉ là không biết đến tìm nàng có chuyện gì?

Thị vệ cung kính bẩm "Thuộc hạ là hộ vệ của vương gia, phụng mệnh Vương Gia, mời vương phi đi đến Ngọc Trúc lâu một chuyện."

Nàng có chút kinh ngạc, ngược mắt nhìn Sa Lăng Thần đang trên đài cao ném ra phúc thước, hắn vừa rồi nhìn thấy nàng sao? Ngay sau đó nàng thu hồi tầm mắt, tò mò hỏi, "Ngọc Trúc lâu là chỗ nào?"

"Đó là một quán trà, không xa nơi này."

Triệu Như Hi gật đầu một cái. "Có thể đợi một chút hãy đi không? Ta còn có một tỳ nữ còn chưa có trở lại." Nàng nghĩ thầm Sa Lăng Thần vẫn còn ở trên đài ném phúc thước, không thể nhanh như vậy đã tới.

Thị vệ còn chưa mở miệng, Trần nhi đã lên tiếng nói: "Vương phi, nếu không để Uyển Uyển cùng ngài đi trước nghỉ một lát, nô tỳ ở lại chỗ này chờ Phù Dung là được rồi."

"Được rồi, vị đại ca này, làm phiền người dẫn đường." Ra ngoài lâu như vậy, nàng quả thật có chút cảm thấy mệt mỏi, nếu không phải vì chờ Phù Dung, vừa rồi nàng đã muốn đi về trước.

"Không dám, mời vương phi đi theo thuộc hạ." Thị vệ cung kính ở phía trước dẫn đường.

Ngọc Trúc lâu nằm không xa phía sau chùa Lang hương, bốn phía trồng đầy Trúc xanh, hết sức u tĩnh, vừa vào cửa đã có thể ngửi thấy được mùi trà.

Thị vệ tiến lên nói mấy câu với chương quỹ, chương quỹ lập tức khom người hành lễ với Triệu Như Hi, "Tiểu nhân bái kiến vương phi nương nương."

"Không cần đa lễ." Triệu Như Hi khẽ mỉm cười.

"Mời vương phi nương nương đi theo tiểu nhân." Chương quỹ khom người dẫn đường phía trước, nhắc lên một bức rèm che, đi về phía sau, bên trong là một cái sân vườn, cũng trồng một phiến U Trúc xanh biếc, hai bên còn lại là từng gian sương phòng độc lập kín đáo.

Lại đi tiếp vào trong, vượt qua một cái cửa tròn hình hồ lô, lại có một phong cảnh khác, cầu bay nước chảy, núi non trùng điệp, chương quỹ đi lên một chỗ sườn dốc, đi tới tầng đá xây thành núi giả, phía trên có một gian phòng được dựng lên bởi trúc xanh rất thanh nhã.

Chương quỹ đẩy ra cửa trúc, cung kính đứng hầu ở bên cạnh cửa. "Mời Vương phi."

Triệu Như Hi đi vào, nhìn thấy bên trong để một cái bàn trúc dài, bên cạnh bàn để bốn cái ghế dựa trải thảm, nàng vốn tưởng rằng phòng trúc như vậy không ngăn được gió, sẽ phải rất lạnh mới phải, không nghĩ đến vậy mà rất ấm áp.

"Nơi này làm sao lại ấm áp như vậy?" Nàng tò mò hỏi.

"Hồi bẩm vương phi, phía dưới gian phòng này chôn đường ống dẫn khí, ở dưới núi già đốt than, khí ám theo đường ống dẫn tới đây, vì vậy mới có thể ám áp như vậy. Vương phi nương nương xin ngồi chốc lát, tiểu nhân sai người đi chuẩn bị bánh kẹo đưa tới."

"Được, cảm ơn."

Chường quý có chút kinh ngạc vị vương phi nương nương này lại thân thiết khách khí như vậy. "Không dám, đây là việc trong phận sự của tiểu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sau khi chường quý rời đi, tên thị vệ đưa họ tới đây, canh giữ ở ngoài cửa không có vào phòng, trong phòng trúc chi có Triệu Như Hi và Uyển Uyển.

Triệu Như Hi đẩy cửa sổ trúc ra, thấy bên ngoài trồng vài gốc hoa Ly, lúc này hoa trắng đầy cành, hoa nở như tuyết, cực kỳ xinh đẹp, nàng thường thức một lát, quay đầu lại hỏi Uyển Uyển, "Uyển Uyển, người thấy Vương Gia đặc biệt hẹn ta tới nơi này, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Giao thừa đêm đó nàng làm hấn tức giận bỏ đi, ngày hôm qua nàng thấp thỏm không yên suốt cả ngày, nhưng đến trước khi ngủ hấn cũng không có tìm nàng nữa, nàng còn tưởng rằng chắc sẽ không có chuyện rồi, không ngờ hôm nay hấn lại đột nhiên hẹn nàng tới nơi này, nếu là có lời gì cần nói, ở trong vương phủ không phải cũng có thể nói sao, cần gì tới nơi này?

"Chuyện này..... Nô tỳ cũng không đoán ra." Về mặt Uyển Uyển cũng mờ mịt.

Triệu Như Hi khẽ thở dài. "Quên đi, chờ hấn đến sẽ biết thôi."

Rất nhanh có người đưa lên trà và bánh, còn có một vị cô nương thanh tú mặc bộ váy màu xanh nhạt đứng hầu một bên, vì nàng pha trà.

"Vương phi nương nương, hiện tại trà đang pha tên là Ngọc Lâu Xuân, loại trà này tỏa ra một loại hương mật hoa, nước trà hiện lên màu xanh nhạt, sau khi vào cổ họng, trên đầu lưỡi còn lưu một mùi thơm mật hoa, thật lâu không hết, cực kỳ ngọt thuần."

Triệu Như Hi gật đầu một cái, nhận lấy một ly trà nóng nàng ấy mới vừa pha xong, đầu tiên ngửi mùi vị, lại nếm thử một chút, trong nước trà quả nhiên tản mát ra một loại hương mật hoa, sau khi uống xong, trong miệng dư âm ngọt thanh thật lâu không tiêu tan.

"Thật sự là trà ngon." Nàng khen.

"Vương Gia cũng rất yêu thích loại trà này." Thị nữ khẽ cười nói.

"Vương Gia thường tới nơi này sao?" Nghe nàng ấy nhắc tới Sa Lăng Thần, Triệu Như Hi hỏi thăm.

"Trước kia Vương Gia thường đến, nhưng mấy năm nay rất ít tới."

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Sa Lăng Thần đi vào.

Trong nhà mấy người hành lễ với hấn, đợi sau khi hấn ngồi xuống, Triệu Như Hi mới đến bên trái hấn ngồi xuống.

Hấn phát tay cho lui thị trà cô nương và Uyển Uyển.

Đợi sau khi hai người lui ra ngoài, Triệu Như Hi thấy Sa Lăng Thần tự mình pha trà, lại chậm chạp không có ý lên tiếng, giống như hẹn nàng tới nơi này cũng chỉ là vì uống trà, đợi thêm chút nữa, nàng không nhịn được lên tiếng hỏi, "Xin hỏi Vương Gia tìm ta tới nơi này có chuyện gì?"

Hấn rót trà đã pha xong vào trong ấm trà ở bên cạnh, rót một ly cho nàng, lúc này mới ngược mắt dò xét nhìn nàng, nhàn nhạt phun ra hai chữ, "Uống trà."

Nàng sững sờ, ý của hấn là hấn đặc biệt tìm nàng ra ngoài uống trà sao?

"Khi còn sống mẫu phi rất yêu thích nơi này, lúc rảnh rỗi sẽ tới đây thưởng thức trà." Lời này của hấn giống như là đang giải thích với nàng cái gì.

"Mẫu phi người qua đời bao lâu rồi?" Nghe hấn nhắc tới mẫu thân, Triệu Như Hi không khỏi cũng nhớ tới mẫu thân đã qua đời, về mặt không tự chủ nhu hòa mấy phần.

"Bây năm." Sa Lăng Thần uống ly trà, sau đó giống như cùng nàng nói chuyện phiếm việc nhà, chủ động nói đến chuyện của cha mẹ, "Từ lúc ta chín tuổi năm ấy sau khi phụ vương qua đời, mỗi khi bà nhớ tới phụ vương thì sẽ tới nơi này, bởi vì năm đó bọn họ chính là ở trong rừng trúc gấp gờ, mà Ngọc

Trúc lâu trồng đầy trúc xanh, rất giống nơi năm đó bọn họ gặp nhau."

Nghe vậy, trong lòng Triệu Như Hi thăm kinh ngạc, hẳn mời nàng tới đây, là muốn tâm sự với nàng sao?

"Người với mẫu phi người tình cảm khẳng định rất tốt." Nàng cảm thấy hai người bọn họ thân thể có chút tương tự, đều cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau mà lớn lên.

Phụ thân hẳn khi hẳn còn bé đã qua đời, mà cha nàng mặc dù còn sống, nhưng lúc nàng năm tuổi thì bởi vì ngoại tình nên ly hôn với mẹ nàng, sau lần đó nàng không có gặp lại ông ta, có cha cũng như là không có vậy, sau lại nghe nói ông ta cưới đối tượng ngoại tình đó, còn sinh được hai đứa nhỏ, cũng không biết còn nhớ có đứa con gái là nàng hay không.

"Bà là nữ tử dịu dàng nhất mà ta từng gặp." Sa Lăng Thần nói lời này thì ánh mắt liếc về phía nàng.

Nàng bị hắn ném tới ánh mắt không hiểu ra sao cả, đây là hắn đang mượn mẫu thân hẳn tới chỉ trích nàng rất không dịu dàng sao?

Nhớ tới chuyện đêm giao thừa cắn hẳn một cái, nàng không khỏi có chút xấu hổ sờ mũi một cái, bình thường nàng cũng là người rất ôn hòa, nếu không phải là hắn cưỡng hôn nàng trước, làm sao nàng cắn hẳn!

"Chuyện trước kia của người Bôn vương không truy cứu, về sau, người phải tuân thủ phụ đạo, không thể lại có hành vi vượt khuôn phép, phải toàn tâm toàn ý phục vụ Bôn vương."

Nhìn hẳn dùng vẻ mặt khoan dung đó nói ra loại lời nói bá đạo này, Triệu Như Hi vừa tức vừa cảm thấy buồn cười, nàng nhìn hẳn chăm chăm, ở trong lòng lại len lén oán thầm, nhất định không chịu nói ra lời hẳn muốn nghe.

Nhìn thấy trên mặt nàng hơi lộ vẻ bất mãn, lông mày Sa Lăng Thần nhíu lên."Bôn vương tha thứ cho sự bất kính của người, người không có gì muốn nói sao?"

Nàng rất muốn nói nàng không làm được việc toàn tâm toàn ý hầu hạ hẳn, nhưng trong lòng biết lời như thế nếu là nói ra, tuyệt đối sẽ chọc giận hẳn, nếu hẳn đã chủ động bày tỏ thiện chí, hình như nàng cũng không tốt bác mặt mũi của hẳn, vì vậy nàng nghĩ nghĩ, thử uyển chuyển nói: "Đa tạ vương gia khoan hồng độ lượng, nhưng mà thân thể ta không khỏe, sợ hầu hạ Vương Gia không tốt, cũng may Vương Gia còn có nhiều cơ thiếp xinh đẹp như vậy, tin tưởng chắc chắn họ sẽ toàn tâm phục vụ Vương Gia."

Trên mặt hẳn thoáng qua tức giận, hẳn đã tha thứ cho nàng, nàng lại vẫn không biết điều, dùng loại lời này để đối phó hẳn.

Thấy hẳn như muốn nổi giận, Triệu Như Hi vội vàng lại bổ sung nói: "Vương Gia trước đừng nóng giận, hãy nghe ta nói hết, ta nói như vậy không phải đang tìm cố, Vương Gia cũng biết ta từng uống qua độc dược, ta cũng không đối gạt người, thân thể của ta bị kịch độc ăn mòn rất nghiêm trọng, là thật sự có tâm mà không có lực, không có biện pháp hầu hạ tốt Vương Gia."

Về mặt nàng thành khẩn nhìn hẳn, hy vọng có thể mượn cơ hội này hóa giải chuyện này.

Thấy hẳn vẫn mang bộ mặt sa sầm, nàng nghĩ một chút, về mặt nghiêm túc lại nói: "Ta biết rõ hôn sự của chúng ta là hoàng thượng ban tặng, Vương Gia lấy ta cũng là bắt buộc dĩ, lại nói hai người chúng ta đều là người bị hại trong cuộc hôn nhân này. Nếu có thể, ta rất hi vọng chúng ta có thể chung sống hoà thuận, giống như người nhà, có thể quan tâm, chăm sóc lẫn nhau, về sau nếu Vương Gia muốn xem ta nhảy múa, ta rất hoan nghênh Vương Gia đến chỗ của ta, nếu như Vương Gia có cái gì phiền não, ta cũng rất vui vì Vương Gia chia sẻ."

Những lời này là nàng thật lòng, nàng thật rất hy vọng có thể cùng hẳn chung sống giống như bạn bè thân thiết, điều kiện trước tiên là hẳn đừng nói muốn cùng nàng viên phòng nữa.

Có lẽ là cảm nhận được thành ý của nàng, về mặt Sa Lăng Thần hơi hòa hoãn một chút, nhưng mà giọng nói vẫn lộ vẻ lạnh lùng, "Chuyện của Bôn vương còn chưa tới lượt người tới làm chủ."

Triệu Như Hi cắn môi khẽ cười."Ta không có muốn vì Vương gia làm chủ, ta chỉ nói ra ý nghĩ thật sự trong lòng ta, hy vọng có thể được vương gia tha thứ. Ừ, ta lấy trà thay rượu, vì chuyện ngày đó cắn vương gia cùng Vương Gia xin lỗi, xin Vương Gia đại nhân đại lượng chớ để ở trong lòng." Nàng giờ lấy trà lên kính hẳn, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Hắn bất mãn hừ lạnh, "Bụng của Bôn vương rất nhỏ, là một người có thù tất báo."

Tuy hẳn nói như vậy, nàng lại nhìn ra trên mặt hẳn vẻ lạnh lùng đã tan mây phần, chỉ là ngoài miệng không thừa nhận, nàng bị chút tính trẻ con của hẳn chọc vui, nụ cười càng thêm rực rỡ mấy phần.

"Tài đánh đàn của Vương gia là tinh xảo nhất ta từng nghe, người có thể đàn ra âm thanh hay như vậy, làm sao lại là một người có lòng dạ nhỏ mọn được. Hi vọng sau này ta nhảy múa thì Vương Gia có thể vì ta nhạc đệm, chỉ có tiếng đàn của vương gia, mới có thể làm cho ta quên hết mọi thứ, càng như hòa vào trong tình cảnh vũ điệu."

Lời khen ngợi này của nàng để cho một chút không vui còn lại trong lòng hẳn toàn bộ tan biến, hẳn chìm đắm vào nụ cười ấm áp của nàng ấy, cảm xúc từ từ trở lại bình thường.

Ban đầu khi cưới nàng, hẳn không coi trọng nàng, biết được thân nàng mang kịch độc, cũng chưa từng nổi lên một chút thương tiếc, sai người chuẩn bị

những được thiện (đồ ăn có thuốc) kia chẳng qua là muốn giữ lại mạng của nàng, không để cho nàng chết quá sớm, muốn để nàng ở thời cơ thích hợp mới chết, dù sao một vương phi nếu chết rồi, cũng không phải là những thứ cơ thiếp thấp kém kia có thể so sánh được, chỉ cần vận dụng thỏa đáng, liền có thể nhắc lên một phen gọn sóng.

Nhưng hôm nay, thế nhưng hẳn lại không hy vọng nàng chết đi, muốn cho nàng sống lâu thêm một chút.

Giữa hai người giống như hương trà tràn ngập trong phòng trúc, từ từ dung hòa, trong lúc thưởng thức trà, thỉnh thoảng nói mấy câu.

Triệu Như Hi không ngờ phát hiện, lúc này mình lại dần dần cảm thấy tự tại, không lại giống trước kia lúc mỗi lần nhìn thấy hắn, đều cảm thấy có chút áp lực gò bó.

Nàng nghĩ có lẽ do đã nói rõ với hắn, trong lòng không còn e ngại, vô ý thức coi hắn thành bằng hữu.

Lúc này hai người ngồi ở trong phòng, cũng đều không có phát hiện, ngoài phòng chỗ kín có một đôi mắt lạnh lẽo, xuyên thấu qua cửa sổ mờ rộng, đang âm ngoan nhìn chăm chú hai người.

Mùng chín Tết, ngoài phòng tuyết bay rơi nhiều tán loạn, Thẩm Bình Tam đi vào phòng sách, sau khi hành lễ với Sa Lăng Thần xong, mở miệng bẩm báo: "Vương Gia, Tứ hoàng tử bị thương nặng không chữa được, đã đi rồi."

Thiệu Ân Hành đang trong phòng sách bàn bạc công việc với Sa Lăng Thần, nghe thấy lời nói của Thẩm Bình Tam, nhú mày nói: "Xem ra hoàng thượng vẫn không nỡ bỏ bí dược cho Tứ hoàng tử uống."

"Bí dược được luyện chế từ linh thảo không dễ dàng, hiện nay trong cung chỉ còn lại một viên cuối cùng, cũng không trách được hoàng thượng không bỏ được." Thẩm Bình Tam nói.

"Bí dược này tuy có hiệu quả kỳ diệu, nhưng đối với người ngày thọ sắp hết lại không dùng được, hiện nay hoàng thượng tuổi già sức yếu, chỉ sợ tuổi thọ buông xuống, cho dù uống cũng không có tác dụng, còn không bằng lấy ra cứu chữa cho Tứ hoàng tử còn hữu dụng chút." Bởi vì một số nguyên do, Thiệu Ân Hành đối với vị hoàng đế này không có chút nào kính ý.

Sa Lăng Thần mở miệng nói: "Hắn chắc là muốn giữ lại bí dược cho Hoàng đế kế nhiệm."

"Hoàng thượng không lấy bí dược ra cứu chữa cho Tứ hoàng tử, có thể thấy được Tứ hoàng tử cũng không phải người thừa kế ngôi vị hoàng đế mà hắn vừa ý. Vương Gia, theo người thấy, trong lòng hoàng thượng người được chọn làm thái tử sẽ là ai?" Thẩm Bình Tam hiếu kỳ hỏi.

Sa Lăng Thần suy nghĩ chốc lát, nói: "Theo Bồn vương thấy, trong lòng hoàng thượng người vừa ý chắc là Đại hoàng tử. Năm ngoái Đông bắc bị nạn tuyết, hắn phái Đại hoàng tử đi Tuần sát tình hình tại nạn, đây là vì để cho hắn được dân tâm ủng hộ; còn có mấy năm này giao chiến với nước Đông Dương Quốc, hắn nhiều lần phái Đại hoàng tử làm đặc sứ, tự mình đến tiền tuyến khao thưởng ba quân, cũng là vì để cho hắn lấy được ủng hộ của binh lính."

"Nếu người được chọn làm thái tử là đại hoàng tử, đối với chúng ta rất bất lợi." Trước nay khuôn mặt Thẩm Bình Tam luôn trầm ổn cương nghị lúc này hơi có vẻ nặng nề.

Thiệu Ân Hành không sợ hãi chút nào nhướng mày: "Sợ cái gì, đến lúc đó chúng ta sẽ kéo hắn xuống ngựa là được, chúng ta bố trí nhiều năm như vậy, không phải là vì ngày này? Chỉ cần Vương Gia ra lệnh một tiếng, ta liền giết hắn không chừa mảnh giáp."

Mặc dù ngày thường khuôn mặt hắn âm nhu, nhưng hắn có một thân võ nghệ cao cường, tính tình cũng cực kỳ hiếu chiến.

Thẩm Bình Tam giáo huấn: "Đánh giết cũng không thể giải quyết tất cả vấn đề, nếu Đại hoàng tử dễ đối phó như thế, Vương Gia còn có thể đợi đến hôm nay sao?"

"Thẩm Bình Tam, ta nói một câu ngươi liền chống đối một câu, ngươi là nhìn....."

Thiệu Ân Hành bất mãn hẳn cứ luôn thích nhắc nhở mình, há mồm đang muốn phản đối thì đúng lúc Nhị quân gia Bào Nghi Thành cầu kiến.

"Thuộc hạ gặp qua Vương Gia."

"Chuyện gì?" Sa Lăng Thần hỏi.

"Bẩm Vương Gia, Sương phu nhân mới vừa trút hơi thở cuối cùng."

Sa Lăng Thần không truy hỏi nguyên nhân cái chết của nàng ta, chỉ dặn dò một tiếng, "Sai người chôn cất nàng tử tế."

"Vâng" Bào Nghi Thành lĩnh mệnh lui ra.

"Sương phu nhân này thật có thể chống đỡ, lại kéo nhiều ngày như vậy mới chết." Thiệu Ân Hành xoa xoa cằm dưới, giọng nói chẳng hề để ý, giống như người chết không phải cơ thiếp của vương gia, mà chỉ là con gà con vịt, nghĩ đến cái gì, hắn đột nhiên vô cùng hứng thú đứng dậy, "Vương Gia, ta lại đi trêu chọc xúi giục bọn họ, để cho các nàng tiếp tục chó cắn chó." Nói xong, hắn vội vã chào một cái, tươi cười đi ra ngoài.

"Vương Gia, tính tình Ân Hành này chỉ sợ thiên hạ không loạn, cho phép hắn gây xích mích như vậy, có thể thêm loạn hay không?" Thẩm Bình Tam có chút băn khoăn. Hắn lo lắng vị bạn tốt cùng nhau lớn lên này không có dẫn đo đúng mực, làm hỏng chuyện Vương Gia dặn dò.

"Người yên tâm, tính tình Ân Hành tuy hiếu chiến, nhưng ở trên chuyện quan trọng, trước nay hắn chưa từng làm sai." Sa Lăng Thần ngược lại không lo lắng, hắn dám giao chuyện cho Thiệu Ân Hành, chính là tin tưởng năng lực của hắn.

Lại bàn về thế cục trong triều chốc lát, Thẩm Bình Tam cũng lui xuống.

Sa Lăng Thần liếc mắt nhìn đồng hồ cát trên bàn, lúc này ước chừng cuối giờ Thân, đầu giờ Dậu.

"Hơi trễ." Hắn thì thầm một tiếng, do dự một chút, vẫn đứng dậy ra khỏi phòng sách.

"Vương phi, ngày hôm nay tuyết rơi lớn như vậy lại đã trễ như thế, sợ là Vương Gia sẽ không đến đâu." Trần nhi nhìn thấy Triệu Như Hi đứng ở trước cửa sổ như đang chờ người, thì tiến lên phía trước nói.

Nàng không biết hôm mừng hai Vương phi và Vương Gia đến cùng ở trong Ngọc Trúc lâu nói cái gì, chỉ là từ ngày đó về sau, giữa Vương Gia và Vương phi chung sống hòa hợp hơn rất nhiều, mấy ngày nay vào giờ Thân Vương Gia đều sẽ sang đây xem Vương phi nhảy múa.

Mấy ngày nay Vương phi nhảy múa đều không giống nhau, nàng còn cùng Vương gia giải thích hàm ý của mỗi một điệu nhảy.

Ví dụ như nói có điệu múa gọi "Bạch xà", nói là chuyện xưa của một con bạch xà (rắn trắng) yêu một người thư sinh, còn có điệu nhảy gọi "Vương Chiêu Quân", nói là thời xa xưa có một phi tử bởi vì không được hoàng đế sủng ái mà bị ép đi hòa thân.

Sau đó Uyển Uyển nói với vương phi, "Vương phi, điệu múa ngài nhảy làm sao đều bi thương như vậy?"

Hôm sau Vương phi liền nhảy một điệu múa rất vui vẻ, nàng nói điệu múa kia gọi "Cảnh tượng huyền ảo", nói là một người vốn rất nghèo khổ, sau lại ngoài ý muốn nhặt được một cái chậu tụ bảo, thành phú ông, hắn cưới rất nhiều người đẹp làm vợ, mỗi ngày nghe nhạc tìm thú vui, trải qua cuộc sống sung sướng, đến lúc tiêu thiếp thứ mười sáu của hắn vì hắn sinh con trai thứ hai mươi lăm thì hắn đột nhiên ngã một cái, kết quả là đau tỉnh, sau khi tỉnh lại, phát hiện hắn chỉ là đang nằm mơ, hắn đột nhiên thông suốt hiểu ra, không lưu luyến hồng trần thế tục nữa, đi xuất gia làm hòa thượng.

Vương Gia xem xong điệu múa này, bình luận nói: "Điệu múa này mới nhìn rất vui vẻ, nhưng trên thực tế lại hiện lên tình đời tang thương nóng lạnh."

Lúc ấy Vương phi cười nói: "Vương Gia quả thật đúng là tri âm của ta. Luôn có thể nhìn ra ý cảnh ta muốn biểu đạt."

Trần nhi có thể cảm nhận được, lúc vương phi đối mặt với Vương Gia thì đã không giống ban đầu bài xích như vậy.

"Ta không có chờ hắn, ta chỉ đang thưởng tuyết." Triệu Như Hi không muốn thừa nhận.

Thói quen loại sự tình này rất thần kỳ, nếu như mấy ngày liền đều cùng thời gian làm cùng một chuyện, sau đó đến đúng thời gian đó, sẽ không tự chủ được muốn đi làm chuyện kia, nếu như không làm, sẽ cảm thấy cả người không được thoải mái, đây chính là tâm lý học theo lời chế ước.

Nàng giống như bị Sa Lăng Thần chế ước rồi.

Mấy ngày nay mỗi ngày hắn đều cố định vào giờ Thân sang đây xem nàng khiêu vũ, đột nhiên hôm nay không có tới, làm tối hôm qua đã nghĩ kỹ hôm nay phải nhảy điệu gì cho hắn xem Triệu Như Hi có chút mất mát.

Nói giống như hẹn xong bằng hữu cùng ra ngoài chơi, người đã làm tốt chuẩn bị, kết quả đối phương lại đột nhiên nói không đi, cũng thất vọng giống vậy.

"Nếu vương phi không chờ Vương Gia, bây giờ gió tuyết càng lúc càng lớn, vương phi cũng đừng đứng bên cửa sổ, để tránh bị lạnh." Trần nhi khuyên nhủ. Nàng rất lo lắng thân thể Vương phi vốn không khỏe, một khi bị lạnh, sẽ càng thêm nghiêm trọng.

"Ừ." Triệu Như Hi đang muốn xoay người rời khỏi cửa sổ, chợt thoáng thấy bóng dáng Sa Lăng Thần xuất hiện tại trong tầm mắt, nàng chợt vui vẻ nói: "Hắn tới rồi."

Nàng không có phát giác lúc mình thoáng nhìn thấy hắn, tâm tình lập tức từ chỉ có năm độ ánh sáng, vèo chạy đến 100 độ sáng như vậy, cũng không tự chủ nở nụ cười vui vẻ.

Trần nhi nhìn sang, thấy thật sự là Vương Gia, vội vàng quay đầu lại dặn dò Uyển Uyển và Phù Dung, "Vương Gia tới, mau chuẩn bị một chút." Nên pha trà thì pha trà, nên lấy đàn thì lấy đàn.

Nhưng ngay sau đó, Sa Lăng Thần chợt dừng bước lại, bởi vì Băng phu nhân và Yến phu nhân đột nhiên tới đây, một trái một phải đứng hầu ở bên cạnh hắn, vậy lấy hắn như đang nói cái gì.

Khoảng cách quá xa, Triệu Như Hi nghe không rõ ràng, chỉ thấy không lâu sau, Sa Lăng Thần cùng với bọn họ quay người đi, mà hắn thậm chí ngay cả quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái cũng không có.

Tâm tình của nàng trong giây lát từ 100 độ ánh sáng, rơi đến chỉ còn lại một ánh nến.

"Các người không cần chuẩn bị nữa, Vương Gia sẽ không tới." Nàng quay đầu lại nói, trong giọng nói cảm xúc xuống thấp, ngay cả Uyển Uyển luôn luôn cầu thả cũng có thể nghe được.

"Vương Gia không tới?" Trần Nhi kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa vặn nhìn thấy mấy bóng lưng người rời đi.

Uyển Uyển và Phù Dung cũng theo tới nhìn, Uyển Uyển nghi ngờ hỏi, "Hai người bên cạnh Vương Gia kia là ai?"

"Nhìn bóng dáng bọn họ, hình như là Yến phu nhân và Băng phu nhân." Phù Dung nói.

"Hừ, hai con hồ ly tinh này." Uyển Uyển tức giận nhổ nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2

"Uyển Uyển, không được nói bậy." Trần Nhi trách nhẹ.

"Ta có nói sai sao? Họ chỉ là thị thiếp, cũng dám đến chỗ của vương phi cướp người, không phải hồ ly tinh thì là cái gì?!"

Biết Uyển Uyển là thay nàng bắt bình, Triệu Như Hi thoáng cười nhạt trấn an nói: "Uyển Uyển, ta không muốn giành Vương Gia với các nàng, Vương Gia thích đi đâu thì đi, chẳng quan hệ tới ta."

Có lẽ là do mấy ngày nay chung sống hòa hợp với hân, để cho nàng nhất thời quên một sự thật là hân còn có mười mấy thị thiếp nữa.

Nghĩ đến tình cảnh sau khi hân vừa nhìn thấy Băng phu nhân và Yến phu nhân xuất hiện đã quay người bỏ đi, tâm tình của nàng giống như bị người nào len lén đổ một giọt dấm, một chút chua chát dâng lên.

Nàng không thừa nhận mình là đang ghen, nàng chỉ là cảm thấy..... rất thất vọng về hân, không sai, chính là thất vọng, cái này rất giống vốn là người phát hiện có miếng bánh ngọt thoát nhìn ăn thật ngon, kết quả sau khi ăn, phát hiện mùi vị không ngon như suy nghĩ trước đó của mình, còn có chút thiu.

Triệu Như Hi càng muốn thuyết phục mình, tâm tình lại càng rối loạn.

Cuối cùng nàng cảm miếng bánh hạnh đào nhét vào trong miệng, nghĩ nhờ vào đồ ngọt tới ổn định cảm xúc khác thường này.

Mặc dù Sa Lăng Thần cùng Băng phu nhân, Yến phu nhân cùng nhau rời đi, nhưng mà dọc theo đường đi hân đều giữ yên lặng, chỉ nghe hai người không ngừng ở bên lỗ tai hân cãi vã.

"Vương Gia, ngài phải làm chủ cho Sương muội muội, chắc chắn vì nàng bôi dầu trắng da mà Băng muội muội đưa tới mới chết ngất như vậy."

"Vương Gia, ngài đừng nghe Yến tỷ tỷ ngấm máu phun người, chắc chắn Sương tỷ tỷ chết không phải do bôi dầu trắng da mà Băng Nhi đưa, đừng nói Băng Nhi không có ý hại người, cho dù có, sao Băng Nhi có thể ngu ngốc không kiêng dè mà đưa dầu trắng da hại chết nàng, lúc Sương tỷ tỷ bất tỉnh, chỉ có Yến tỷ tỷ ở đó, nàng mới là người có hiềm nghi lớn nhất."

"Vương Gia, nàng là hung thủ hại Sương muội muội."

"Vương Gia, hung thủ thật sự hại chết Sương tỷ tỷ là Yến tỷ tỷ."

Hai nàng tranh cãi không ngừng, chỉ trích lẫn nhau.

Đến phòng khách, sau khi Sa Lăng Thần ngồi xuống, ánh mắt lãnh khốc nhìn qua nhìn lại hai người, hai người lập tức bị sợ đến im lặng.

Đại tổng quản Nghiêm Thái vội vàng chạy tới."Thuộc hạ tham kiến Vương Gia."

"Nghiêm tổng quản, nguyên nhân cái chết của Sương phu nhân là gì?" Hân mặt lạnh hỏi.

Lúc trước nhị quân gia tới bẩm báo hân chuyện này thì hân không hỏi thêm nhiều, là bởi vì cái chết của Sương phu nhân hân đã sớm đoán được, cũng không ngoài ý, cũng đã tính toán tốt phải xử trí như thế nào.

"Hỏi bẩm Vương Gia, kết quả khám nghiệm, Sương phu nhân là trúng độc chết."

"Có tra ra độc trong dầu trắng da mà Băng phu nhân đưa?"

"Trong kem trắng da không có độc." Nghiêm Thái đáp.

"Đã xét hỏi qua những thị tỳ?" Sa Lăng Thần lại hỏi.

"Đã xét hỏi qua, họ đều nói lúc Sương phu nhân ngắt xừ, chỉ có Yến phu nhân ở đó, nhưng Yến phu nhân cũng không có cử chỉ đáng nghi, vừa thấy Sương phu nhân ngắt xừ, đã vội vàng sai người đi mời đại phu."

Ánh mắt Sa Lăng Thần lại nhìn về hai người cơ thiếp. "Nếu tạm thời tra không ra hung thủ, Bôn vương phạt các người ở trong phòng của mình suy nghĩ mười ngày." Hai người này còn có chỗ cần dùng, vì vậy hắn cũng không nghiêm trị.

"Vương Gia....." Băng phu nhân có chút không phục muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn, lập tức ngậm miệng.

Về mặt Sa Lăng Thần lạnh nhạt phát tay nói: "Đi xuống đi."

"Dạ, thiếp thân cáo lui." Hai người cúi chào, trước khi đi ra trừng mắt nhìn nhau, rồi mới rời đi.

Những ngày đầu năm, ngoài phòng tuyết rơi nhiều bay tán loạn, trăng sao mất đi ánh sáng.

Đêm đã khuya, vốn là thời gian nghỉ ngơi, nhưng ở trong phòng Triệu Như Hi lo lắng đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa đang đóng, mong đợi bên ngoài cánh cửa kia ngay lập tức, sẽ xuất hiện người nàng muốn nhìn thấy.

Uyển Uyển cũng mặt nóng nảy oán giận nói: "Rốt cuộc Trần Nhi chạy đi đâu, mấy canh giờ rồi còn chưa trở lại, chờ nàng quay về, vương phi ngài nhất định phải mắng nàng thật nhiều." Tuy là oán trách, nhưng trong lời nói của nàng phần nhiều là sự lo lắng không thể che giấu.

Thuốc mà vị Lý đại phu ở Đô thành kia đưa cho Vương phi đã dùng hết rồi, giờ Tỵ (11 giờ) Trần nhi cầm đơn thuốc đi mua thuốc, không ngờ nàng đi lâu vậy, bây giờ cũng sắp đến giờ Hợi còn không thấy bóng người.

Uyển Uyển biết rõ Trần nhi cũng không phải người ham chơi, mua xong thuốc, nàng nhất định sẽ lập tức trở về, không thể nào ở lại bên ngoài, nàng rất sợ Trần nhi gặp chuyện không may.

Triệu Như Hi rất muốn nói mấy câu để an ủi Uyển Uyển, nhưng nàng cũng rất lo lắng cho Trần nhi, trong chốc lát cũng không biết nên nói cái gì.

Đột nhiên, có người đẩy cửa bước vào, Uyển Uyển nhìn thấy Phù Dung, vội vàng bước đến hỏi: "Thế nào rồi, có tin tức của Trần nhi không?"

Trên người Phù Dung mặc áo màu nâu nhạt phủ đầy tuyết, nàng quay lại đóng cửa, bỏ mũ trùm đầu xuống, về mặt nghiêm trọng lắc đầu.

"Không có, tam quân gia nói sắc trời đã tối, trong thành cũng đã cấm đi lại ban đêm, ngày mai lại cho người đi tìm."

"Cuối cùng nàng đã đi đâu, cũng không nói tiếng nào!" Uyển uyển gấp đến độ dậm chân.

Phù Dung an ủi nói: "Có lẽ nàng gặp được người quen, trò chuyện vui mừng, nhất thời quên mất thời gian, đến khi nhớ tới đứng lên thì thấy sắc trời đã tối, đành ở bên ngoài không có trở lại."

"Trần nhi mới không phải người như vậy, hơn nữa trong thành Lai Ngọc này, nàng cũng không có người quen nào."

"Ta nghĩ có thể nàng làm dở chuyện gì đó, nhất thời không về kịp, Uyển Uyển, người cũng đừng quá lo lắng, đi nghỉ trước đi." Triệu Như Hi không muốn nghĩ đến chiều hướng không tốt, chỉ có thể an ủi nàng như vậy cũng là an ủi chính mình.

"Vương phi, Trần Nhi sẽ không có chuyện gì chứ?" Về mặt Uyển Uyển lo âu nhìn nàng, muốn cầu một cái bảo đảm.

Từ nhỏ nàng và Trần Nhi đã cùng nhau hầu hạ vương phi, tình cảm của hai người còn thân hơn so với tỷ muội ruột, từ lúc nàng chậm chạp không về, nàng mơ hồ có chút lo lắng, cảm giác có chuyện gì không tốt xảy ra.

"Nàng....." Triệu Như Hi đang muốn mở miệng, đột nhiên cửa truyền đến một tiếng động lạ, giống như có vật nặng gì đó động vào cửa.

Uyển Uyển không có suy nghĩ nhiều, mừng rỡ nhảy dựng lên. "Sẽ không phải là Trần nhi trở lại chứ?"

Nói xong liền chạy ra cửa, cánh cửa mở ra, gió rét gào thét lập tức thổi vào, ngay sau đó, khi nhìn thấy người nằm lăn ở trước cửa thì nàng kêu lên một tiếng. "Trần nhi, người làm sao vậy?"

Đèn lồng treo ở trước cửa đã bị gió thổi tắt, nàng nhất thời không thấy rõ mặt mũi của nàng ấy, chỉ có thể mơ hồ từ thân hình của nàng nhận ra là Trần Nhi. Uyển Uyển ngồi xổm người xuống muốn đỡ nàng lên, nhưng người của nàng ấy lại nặng đến mức làm nàng nhất thời đỡ không nổi.

Thấy thế, Triệu Như Hi cũng bước nhanh tới giúp đỡ, lúc cùng Uyển Uyển mỗi người một bên đỡ thân thể của nàng thì Triệu Như Hi cảm thấy trên tay có chút ướt dính, mà chớp mũi mơ hồ ngửi thấy một mùi tanh ngọt.

Nàng có chút kinh hãi, cùng uyển uyển đỡ nàng ấy vào trong nhà, ngồi vào trước bàn, đi tới dưới ánh nến, nhìn rõ tình hình của Trần nhi, mắt nàng tròn tròn, sắc mặt trắng bệch kinh hãi, há miệng nói không ra lời.

Lúc này Uyên Uyên cũng nhìn thấy máu chảy ướt đầm một mảng trên người Trần nhi, hoảng sợ hét lên, "A —— Trần nhi, tại sao ngươi lại biến thành như vậy? Là ai làm ngươi bị thương?!"

Phù Dung thấy thế cũng đầy hoảng sợ. "Tại sao có thể như vậy? Ta...ta đi tìm quản gia gọi đại phu đến." Nàng hốt hoảng chạy ra ngoài.

Uyên Uyên nhìn thân thể Trần Nhi nhuộm đầy máu, không ngừng lo lắng khẩn trương, hốc mắt cũng ửng đỏ. "Trần nhi, Trần nhi, ngươi tỉnh tỉnh, là ai làm ngươi bị thương đến như vậy?!"

Triệu Như Hi sợ hãi, máu chảy trên người Trần Nhi, làm xiêm y nàng mặc nhuộm đỏ chói, mùi máu tươi bay khắp phòng làm cho nàng mấy lần muốn ói.

Giây lát, nàng run rẩy vươn tay, ở chóp mũi nàng thăm dò, phát hiện nàng đã không còn thở, chưa từ bỏ ý định nàng lại sờ về phía động mạch cổ của nàng, cũng không cảm nhận được bất kỳ nhịp đập nào.

"Uyên Uyên, Trần nhi nàng, nàng....." Mối Triệu Như Hi run rẩy, từ chết nghẹn ở cổ họng, lần nữa nói không ra miệng.

Nước mắt Uyên Uyên kiềm nén đã lâu không bị khống chế cứ thế rơi xuống, nàng ôm chặt lấy mặt của Trần nhi, ở bên tai nàng kêu khóc, "Trần nhi, ngươi mau tỉnh lại, đừng dọa ta, ngươi mau tỉnh lại, đừng dọa ta cùng vương phi như vậy..... Vương phi, từ trước đến nay Trần nhi nghe lời của ngài nhất, ngài mau gọi nàng tỉnh lại, để nàng đừng tiếp tục ngủ nữa....."

"Uyên Uyên..... Trần nhi nàng, nàng chết, chết rồi!" Triệu Như Hi khó khăn nói ra những lời này.

Uyên Uyên không muốn tiếp nhận sự thực này, bị thương gào khóc: "Không, Trần nhi không có chết, Phù Dung đi tìm đại phu rồi, nhất định đại phu sẽ cứu sống nàng, nàng sẽ không chết!"

Giống như nàng nói như vậy, Trần nhi sẽ thật không chết. Triệu Như Hi cảm thấy cổ họng giống như bị cái gì chặn lại, không nói ra được lời gì, toàn thân bất giác cũng khẽ run.

Khi đó bỗng dưng nàng đi tới nơi dị thể này, không phải là không sợ, nhưng nhờ có Trần nhi và Uyên Uyên luôn luôn ở bên chăm sóc nàng, nhất là Trần nhi, nàng là người tỉ mỉ lại sẵn sàng, rất nhiều chuyện chưa cần nàng mở miệng trước, Trần nhi đã có thể thay nàng suy nghĩ trước một bước, mặc dù chỉ chung sống cùng Trần nhi hơn hai tháng, nhưng nàng cũng luôn dựa dẫm vào nàng ấy.

Hôm nay cứ như vậy nhìn nàng ấy chết đi, nàng giống như mất đi một người thân, trong lòng bị thương cũng không ít hơn Uyên Uyên.

"Trần nhi, ngươi nói cho ta biết là ai hại ngươi?! Ngươi nói cho ta biết, ta báo thù cho ngươi! Trần nhi, Trần nhi....." Uyên Uyên bị phần lay gọi Trần nhi, nhưng nàng ấy cũng không có cách nào lên tiếng, càng không cách nào nói ra hung thủ giết hại mình là ai.

Không lâu sau, Phù Dung dẫn tam quản gia tới.

Nhâm Khang vừa bước vào phòng, Uyên Uyên vội hỏi, "Tam quản gia, đại phu đâu? Sao đại phu còn chưa tới?"

Nhâm Khang hành lễ trước với Triệu Như Hi, sau mới nói: "Đã sai người đi mời đại phu, ta nhìn tình hình của Trần nhi trước một chút."

Hắn đi tới bên cạnh Trần nhi xem xét, phát hiện trên người nàng bị chém vài đao, đao nào cũng trí mạng, đã không còn hơi thở, mảy mẩn nhú lại, nhìn về phía Uyên Uyên, biểu hiện lấy làm tiếc, "Nàng đã đi rồi."

"Không, không, nàng không có chết, nàng không có chết!" Uyên Uyên sụp đổ lớn tiếng khóc, không tiếp nhận nỗi sự thật này.

Triệu Như Hi bước đến ôm lấy Uyên Uyên, nàng nghẹn ngào không nói ra lời an ủi, bởi vì lúc này trong lòng nàng cũng cảm thấy bị thương giống vậy.

Nhâm Khang gọi tới mấy tên hạ nhân, muốn khiêng thi thể Trần nhi đi, Nhưng Uyên Uyên liều chết không chịu, nàng thoát khỏi tay Vương phi, kinh hoàng hô: "Các ngươi muốn mang Trần nhi đi đâu?"

Thấy nàng đau lòng như thế, Nhâm Khang nhẹ lời giải thích, "Trần nhi đã chết, ta cho người khiêng thi thể nàng xuống trước, tránh quấy nhiễu đến vương phi, ngày mai lại sai người đưa thi thể nàng đi an táng."

Đột nhiên sực nhớ ra gì đó, Uyên Uyên nắm lấy cánh tay của hắn, vội nói: "Trần nhi là mới vừa bị người khiêng đến cửa, hung thủ kia nhất định chưa đi xa, tam quản gia, các ngươi mau đuổi theo, nhất định có thể bắt được."

"Chuyện này ta sẽ tự nắm rõ Vương Gia, chờ chỉ thị của vương gia."

"Đợi thêm nữa sẽ không kịp, ngươi còn không đi bắt hung thủ, hung thủ sẽ chạy thoát!" Uyên Uyên kích động vừa đẩy vừa kéo, muốn giục hắn đi bắt hung thủ giết hại Trần nhi, báo thù cho nàng.

Lời nói của Uyên Uyên nhắc nhở Triệu Như Hi, nàng cũng tiến lên phía trước nói: "Trần Nhi êm đẹp đi ra ngoài, trở về lại biến thành một cỗ thi thể bị đặt ở trước cửa viện này, nói rõ rằng hung thủ nhất định có liên quan với người trong vương phủ, nếu bây giờ lập tức tra kỹ vương phủ, có lẽ có thể bắt được hung thủ."

Cho dù không bắt được hung thủ, ít nhất cũng có thể tra ra được đầu mối gì, lại kéo qua một đêm, chỉ sợ chứng cứ đã bị hung thủ tiêu hủy.

"Vương phi, chuyện này tiểu nhân phải xin ý kiến Vương Gia trước, sẽ đi xử lý." Nhâm Khang cung kính nói. Tra xét cả vương phủ, việc này quan hệ trọng đại, hẳn không làm chủ được.

"Phải đợi hần hạ lệnh mới có thể cho người điều tra, đúng không? Được, ta sẽ đi tìm hần." Triệu Như Hi bất mãn nói xong, cũng không đợi Nhâm Khang mở miệng liền cất bước đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, nàng đã nhìn thấy Sa Lăng Thần đang đi về hướng này, nàng lập tức bước nhanh lên trước đón, "Vương Gia đến rất đúng lúc, trước đây không lâu có người giết chết Trần nhi, còn đề thi thể của nàng trước cánh cửa, hung thủ nhất định đang ở trong vương phủ, xin Vương Gia lập tức phái người tra xét kỹ toàn bộ vương phủ, tìm ra hung thủ sát hại Trần nhi."

Sa Lăng Thần thấy ngoài trời tuyết rơi nhiều, trên người nàng không phủ (khoác) áo choàng, chỉ mặc một cái áo màu xanh nước biển, khẽ nhíu mày. "Chuyện này Bôn vương sẽ sai người xử lý, người vào nghỉ ngơi trước đi."

Nàng cảm thấy hần căn bản là đang lấy lệ cho qua, trong ngực Triệu Như Hi một cảm xúc bị phẫn nộ tung, lửa giận dâng cao nàng chất vấn nói: "Có phải bởi vì Trần nhi chỉ là tỳ nữ, cho nên người căn bản không quan tâm sống chết của nàng, cũng lười đi tra xét hung thủ giết hại nàng là ai?"

"Bôn vương chưa nói không tra." Chuyện này hần tự có chừng mực.

"Vậy người lập tức hạ lệnh cho người điều tra."

"Hiện tại đêm đã khuya."

"Đêm khuya thì sao? Hiện tại không bắt hung thủ, đợi đến ngày mai, chờ hung thủ tiêu hủy hết tất cả đầu mối và chứng cứ, thì điều tra khó khăn rồi."

Sa Lăng Thần thấy cảm xúc của nàng hơi không khống chế được, nhìn Phù Dung cùng đi theo ra ngoài phản phó nói: "Đỡ vương phi trở về phòng nghỉ ngơi."

Phù Dung vâng vâng dạ dạ gật đầu, bước nhanh lên trước dìu nàng.

Triệu Như Hi dùng sức hất tay Phù Dung ra, tức giận trừng mắt nhìn chằm chằm Sa Lăng Thần. "Ta thật ngu, ngay cả cơ thiếp của người bị người hại chết, người cũng không động lòng, chỉ phạt hung thủ giết người suy nghĩ mười ngày, làm sao sẽ đề ý đến cái chết của một tỳ nữ."

Từ lúc mới nhìn thấy thi thể của Trần nhi, trong lòng nàng vẫn luôn kiềm nén sự kinh hoàng, sợ hãi, tức giận cùng bị thương, lúc này cũng không kiềm nén được nữa, tất cả ở thời khắc này trút hết vào hần, "Đối với người mà nói, một tỳ nữ nhỏ bé không đáng kể chết đi cũng chỉ giống như chết một con kiến, nhưng đối với ta mà nói, nàng tựa như người thân của ta, hung thủ kia lớn mật như thế dám ở trước cửa của ta giết người, kẻ tiếp có phải hay không đến lượt ta?!"

Vốn nàng tưởng rằng chỉ cần nàng khiêm tốn sống qua ngày, tranh chấp trong vương phủ cũng sẽ không liên lụy đến trên người nàng, không ngờ đối phương đến một tỳ nữ vô tội đều không bỏ qua cho.

Phù Dung nghe Vương phi trách mắng Vương Gia như vậy, sắc mặt bị dọa sợ đến trắng bệch, ánh mắt sợ hãi không ngừng trên mặt hai người nhìn qua nhìn lại.

Nét mặt Sa Lăng Thần thoáng hiện một chút tức giận. "Người tinh táo một chút."

Tính cách của Triệu Như Hi luôn luôn ôn hòa, nhưng mà giờ phút này cũng không thể không nổi cảm xúc mãnh liệt tràn ngập trong lòng, nhìn hần

Gầm hét lên: "Trần nhi chết thảm ở trước mắt ta, người bảo ta tinh táo thế nào? Nàng là vì đi ra ngoài giúp ta hốt thuốc mới bị người giết hại, vương phủ này của người đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Ta không cùng người tranh cũng không cùng người giành, tại sao ngay cả tỳ nữ của ta đều không bỏ qua cho, để nàng chết thảm như vậy....."

Nói tới đây, đột nhiên trong miệng nàng nôn ra một ngụm máu, ngay sau đó, hai mắt nàng tối sầm lại, cả người đổ xuống.

Sa Lăng Thần vội vàng đỡ lấy thân thể ngã xuống của nàng, nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt gầy gò mắt nhắm chặt, khóe miệng vết máu nhuộm đỏ tươi, yếu đuối giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi nhân thế, trái tim của hần xiết chặt lại giống như bị người nào bóp mạnh, truyền đến đau đớn, sắc mặt luôn luôn lạnh lùng vào lúc này hiện ra vẻ vội vàng.

"Mau gọi đại phu....."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thấy đại phu bắt mạch xong, Sa Lăng Thần lập tức lên tiếng hỏi thăm, "Lục đại phu, nàng làm sao vậy?"

"Xin hỏi Vương Gia, thân thể Vương phi phải chăng từng bị độc được làm tổn thương?"

"Đúng vậy."

"Trong cơ thể Vương phi hao tổn cực kỳ nghiêm trọng, chứng khí hư máu yếu, mới có thể bởi vì nhất thời không tìm chế được cảm xúc mà học máu bất tỉnh, về sau tốt nhất có thể tĩnh tâm điều dưỡng, tránh lại để cho vương phi quá mức xúc động."

"Đại phu cứ dùng thuốc tốt nhất để điều dưỡng cho vương phi."

"Vâng" Lục đại phu chần chờ chốc lát, mới lại nói tiếp: "Vương Gia, xin thứ cho lão phu nói thẳng, cho dù dùng thuốc tốt nhất điều dưỡng cho Vương phi, chỉ sợ..... Cũng không chống đỡ được quá lâu."

Nghe vậy, sắc mặt Sa Lăng Thần trầm xuống, "Thật không có biện pháp sao?"

Đại phu thờ dài lắc đầu, "Độc được làm tổn thương phủ tạng của Vương quá mức trầm trọng, đã không có thuốc có thể chữa lành."

Trầm mặc giây lát, Sa Lăng Thần phát tay nói: "Mời Lục đại phu đi xuống kê đơn thuốc đi."

Nhị quân gia Bào Nghi vâng lời dẫn đại phu lui ra ngoài.

Sau khi Đại phu rời đi, trên giường nhỏ Triệu Như Hi từ từ mở mắt ra, lúc vừa rồi đại phu đang bắt mạch cho nàng thì nàng đã tỉnh lại, khuôn mặt tái nhợt của nàng quay lại, nhìn Sa Lăng Thần.

"Vương Gia nghe thấy rồi đó, ta sống không được bao lâu, cho nên xin người giúp ta tra ra kẻ sát hại Trần nhi là ai, nghiêm trị hung thủ, đừng để cho nàng vô tội chết oan, được không?"

"Bỏn vương đồng ý người, tuyệt đối sẽ tra ra hung thủ sát hại nàng cũng tăng thêm nghiêm trị." Ánh mắt Sa Lăng Thần đen lạnh thoáng hiện một chút tâm tư phức tạp nhìn chăm chú vào nàng, gật đầu đồng ý.

"Cám ơn." Nói tạ ơn xong, nàng mệt mỏi nhẹ khép mắt. Từ chỗ sâu trong thân thể truyền đến một luồng hơi lạnh buốt rùng mình, làm cho cả người nàng cuộn tròn lại.

Sa Lăng Thần thấy dường như nàng rất lạnh, cầm lấy cái chăn ở trên người của nàng cẩn thận dém chặt, quay đầu lại căn dặn Phù Dung đi lấy tới một lò sưởi để bên cạnh giường, nhìn sâu nàng mấy lần mới từ mép giường đứng lên, trước khi đi, hẳn không quên căn dặn Phù Dung, "Chăm sóc tốt vương phi."

"Vâng" Phù Dung uốn gối đáp.

Phù Dung nhìn Uyển Uyển khóc sưng mắt lên vì cái chết của Trần nhi, thờ dài, "Uyển Uyển, tối nay ta canh giữ ở nơi này chăm sóc vương phi, người đi nghỉ ngơi đi."

"Không, Trần nhi đi rồi, ta chỉ còn lại có vương phi, ta muốn ở lại đây coi chừng vương phi." Uyển Uyển liều mạng lắc đầu, không muốn rời khỏi phòng ngủ.

Phù Dung khuyên giải an ủi nói: "Người ở lại chỗ này, vừa nghĩ tới Trần nhi sẽ lại không nhìn được mà khóc, sẽ làm vương phi không thể yên tĩnh nghỉ ngơi, hay là trở về phòng trước đi, cũng thừa dịp lúc này dọn dẹp vài món quần áo cho Trần nhi, đến lúc đó để cho nàng cùng mang đi."

Ở vương phủ nhiều năm như vậy, loại chuyện này nàng thấy không ít, mặc dù trong lòng cũng vì Trần nhi chết đi khổ sở không thôi, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Nghe nàng nhắc tới như vậy, nước mắt Uyển Uyển lại chảy ra, nàng cắn môi nén lại, không dám khóc thành tiếng, gật gật đầu, lặng lẽ đi ra ngoài.

Sa Lăng Thần ra lệnh một tiếng, cả Tĩnh An vương phủ náo động lên, trong lúc nửa đêm đèn đuốc sáng trưng, bọn thị vệ ra ra vào vào, quanh đi quẩn lại tìm kiếm đầu mối, tìm kiếm hung thủ sát hại Trần nhi.

Tất cả hạ nhân (người làm) và các phòng cơ thiếp đều bị đánh thức, mỗi gian phòng đều bị lục soát cẩn thận, mỗi người đều bị tra hỏi cặn kẽ.

Ước chừng qua hai canh giờ, Thiệu Ân Hành thân là thị vệ trưởng vương phủ đi vào phòng ngủ của Sa Lăng Thần, bẩm báo với hắn kết quả điều tra được.

"Bẩm Vương Gia, có một đứa tỳ nữ nói lúc giao ca giờ hội, nàng chuẩn bị đi nhà xí thì thoáng thấy một bóng đen chạy về phía viện Từ La nơi đó. Thuộc hạ đi xem xét trước, phát hiện trước cửa viện Từ La có mấy vết máu khả nghi."

"Viện Từ La đã khóa là chỗ ở của Yến phu nhân, đối với chuyện này nàng nói như thế nào?" lông mày nhíu chặt lại Sa Lăng Thần hỏi.

"Nàng và tỳ nữ đều nói không nhìn thấy có người xông tới, và lại bởi vì hôm qua bị Vương Gia phạt đóng cửa suy nghĩ mười ngày, vì vậy cả ngày nàng

đều chưa từng bước ra cửa phòng một bước, nhưng thuộc hạ tiến vào lục soát, lại phát hiện xiêm áo dính máu này." Thiệu Ân Hành lấy ra một cái áo choàng dính máu.

Về mặt Sa Lăng Thần lạnh lùng liếc nhìn."Đây là áo choàng của người nào?"

"Là một tỳ nữ của Yến phu nhân, nhưng nàng kêu oan nói nàng không có giết người, nàng nói sáng sớm hôm nay cái áo choàng đã không thấy đâu, nàng tìm xung quanh cũng không thấy, cũng không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở trong ngăn kéo, còn dính vết máu." Thiệu Ân Hành bấm báo chỉ tiết lời tỳ nữ nói.

Sa Lăng Thần suy nghĩ chốc lát, hỏi "Theo ý người, chuyện này có phải là nàng gây nên hay không?"

Thiệu Ân Hành phỏng đoán nói: "Hôm nay Trần nhi đi ra ngoài thì mất tích, rất có thể là ở khi đó nàng bị người bắt đi, tiếp theo có người lạng lẽ mang nàng về vương phủ giấu đi, lại tùy thời sát hại nàng, sau đó vứt thi thể nàng đến trước cửa viện của vương phi. Thuộc hạ cho là, giữa Yến phu nhân và Vương phi không hề có hiềm khích, dường như nàng không có lý do sát hại Trần nhi, thuộc hạ hoài nghi hung thủ làm như vậy, có mục đích khác."

Nghe vậy, Sa Lăng Thần cũng có ý nghĩ giống thế, nhưng vẫn hỏi nói: "Người hoài nghi hung thủ có mục đích gì?"

"Theo thuộc hạ thấy, có lẽ là vì giá họa." Thiệu Ân Hành phỏng đoán nói.

"Ý của người là, có người nghĩ nhờ vào sát hại Trần nhi tới giá họa cho Yến phu nhân?"

"Đúng vậy."

Sa Lăng Thần nói lên một chuỗi nghi vấn, "Nếu đơn thuần chỉ vì giá họa, hung thủ tại sao lại chọn tới thị tỳ bên cạnh vương phi, mà không chọn những người khác? Chỉ một thị tỳ cho dù bị giết, làm sao sẽ đưa tới cái sóng gió gì, hung thủ nếu thật muốn hãm hại Yến phu nhân, sao không ở trong vương phủ chọn người càng thích hợp hơn, vì sao phải mạo hiểm nguy cơ bị người phát hiện, tổn công tổn sức lạng lẽ mang Trần nhi từ bên ngoài về, lại tùy thời sát hại nàng, vứt đến trước cửa của Vương phi?"

Từ vết máu trên người Trần nhi còn chưa khô lại có thể thấy được, lúc Trần nhi bị giết đúng vào khoảng trước hoặc sau giờ Hợi, như vậy có thể thấy được, đích thực nàng sớm đã bị mang về vương phủ, mãi cho đến ban đêm mới bị sát hại.

Mục đích hung thủ giết nàng, tuyệt đối không chỉ đơn giản là vì giá họa cho Yến phu nhân như vậy.

"Chuyện này....." Thiệu Ân Hành bị hấn hỏi đến rồi, đi tới đi lui hai bước, suy nghĩ nói: "Chẳng lẽ hung thủ kia là vì vương phi mà đến?"

Tạm thời Sa Lăng Thần cũng không cách nào xác định mục đích thực sự của hung thủ ở đâu, để đề phòng tổn thất hấn căn dặn nói: "Người phải thêm thị vệ ở gần viện vương phi ngủ âm thầm bảo vệ nàng. Còn nữa, hạn người trong năm ngày tìm ra hung thủ."

Trong vương phủ lại xảy ra chuyện không nằm trong khống chế của hấn, có nghĩa rằng thủ vệ vương phủ xuất hiện chỗ sơ hở, hấn người thị vệ trưởng này khó thoát trách nhiệm.

"Vâng"

Thiệu Ân Hành không dám hai lời, một câu đáp ứng. Lúc trước tranh đấu gay gắt giữa những cơ thiếp kia đều ở trong lòng bàn tay của hấn, vậy mà vụ án giết người này lại hoàn toàn thoát ra khỏi lòng bàn tay hấn, đến nay còn không tra được hung thủ ắt chỗ tối là người phương nào, đây là sai sót của hấn, hấn không trách ai được.

"Mẹ..... Mẹ..... Con muốn trở về, mẹ dẫn con trở về nhà..... Mẹ..... Con rất đau..... Con không muốn ở lại chỗ này, mẹ dẫn con đi....." Đang ngủ mê man Triệu Như Hi lẩm bẩm mê sảng.

Từ ngày đó sau khi bất tỉnh, ngày thứ hai nàng bị sốt cao, hôm nay đã là ngày thứ ba.

Sa Lăng Thần ngồi ở giường mép giường, nghe thấy tiếng mê sảng mơ hồ của nàng, chân mày nhíu chặt lộ ra một vẻ hoang mang và không vui.

Hấn không biết trong miệng nàng một mực kêu mẹ là người nào, nghe không giống như là Diệp Thiếu Phi, hấn từng hỏi thăm Uyển Uyển, nàng cũng không biết, từ hai câu nói không ngừng lặp đi lặp lại của nàng muốn trở về, dẫn nàng về nhà, người này nghe giống như là người thân của nàng.

Nghe nàng lặp đi lặp lại như mê sảng, khuôn mặt lạnh lùng của Sa Lăng Thần càng ngày càng âm trầm, trong lúc bất chợt nhìn thấy nàng nói xong, khóe mắt đóng chặt lại chảy ra nước mắt, hấn cũng không nhận được nữa tức giận nói, "Người cứ như vậy không muốn ở lại đây, rất muốn rời đi như vậy sao?" Mả ngay cả trong giấc ngủ mê nghĩ đến cũng khóc!

Không biết có phải hấn trách cứ làm thức tỉnh Triệu Như Hi đang ngủ mê man hay không, giây lát sau, nàng từ từ mở mắt ra.

"Người đã tỉnh?" Thấy thế, trên mặt hấn tức giận thoáng thu lại, mặt lộ vẻ vui mừng.

Cặp mắt khép chặt mấy ngày vừa bắt đầu có chút mơ hồ, sau một lúc lâu, tầm mắt mới rõ ràng, nàng đầu tiên là tim đập mạnh và loạn nhịp một lát, hình như có chút mê mang, không biết mình đang ở chỗ nào, nghiêng mắt nhìn thấy Sa Lăng Thần bên mép giường, nàng mới phục hồi tinh thần lại.

"Vương Gia, làm sao ngươi ở chỗ này?"

"Ngươi bị bệnh." Hắn đơn giản đáp.

"Cho nên ngươi tới thăm ta sao?" Không biết vì sao, nàng cảm thấy có chút vui vẻ.

"Ngươi có biết ngươi đã ngủ mê man ba ngày rồi không?" Thấy hai tay nàng chống lên giường, như muốn ngồi dậy, Sa Lăng Thần vội vàng đỡ nàng ngồi dậy, cũng đỡ nàng gối lên đầu vai hắn.

Nghe thấy mình ngủ mê lâu như vậy, Triệu Như Hi khó nén giật mình, tiếp mới phát hiện cùng hắn hình như quá thân mật, muốn hơi nhích ra một chút, nhưng đôi tay của hắn ôm lấy vai của nàng không để cho nàng lui ra, cũng cảnh cáo nói: "Đừng động."

Nàng không có cử động nữa, trên thực tế là bởi vì nàng phát hiện toàn thân nàng không có một chút hơi sức, suy nghĩ muốn động cũng không nhúc nhích được, bị hơi thở hắn bao bọc, tim của nàng đập có chút nhanh, lỗ tai cũng có chút nóng, vì dời đi phần lúng túng xấu hổ này, nàng kêu lên một tiếng, "Ta đói quá."

"Phù Dung, mang cháo tới đây." Sa Lăng Thần lập tức dặn dò nói.

Đại phu nói nếu nàng tỉnh lại, tốt nhất dứt nàng ăn chút cháo trước, làm dạ dày áp áp rồi mới uống thuốc, bởi vì sợ nàng lúc nào cũng có thể sẽ tỉnh lại, vì vậy hắn sai người nấu sẵn cháo nóng tùy thời chuẩn bị.

"Vâng"

Phù Dung đem cháo nóng bụng lại, đang muốn dứt cho nàng thì hắn chủ động nhận lấy bát nói: "Đưa cháo cho Bôn vương." Phù Dung không dám chống lại, dâng bát cháo lên cho hắn.

Sa Lăng Thần một tay bưng chén, một tay múc cháo dứt vào trong miệng nàng.

Triệu Như Hi thật sự quá đói, không có hơi sức lại đi phản đối cái gì, há mồm chậm rãi ăn từng miếng từng miếng, đồng thời trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc, không ngờ hắn lại cũng có lúc chăm sóc người chu đáo như vậy.

Thấy hắn vẫn nhìn chăm chú vào nàng, nàng bị nhìn đến có chút ngượng ngùng, nàng mới tỉnh lại, đầu tóc nhất định rất rối loạn, cũng không biết khoe mắt có ghèn hay không, đang suy nghĩ lung tung như vậy thì nghiêng mắt thấy vẻ mặt Uyển Uyển tiêu tụy bưng chén thuốc đứng yên tĩnh chờ một bên, nàng đột nhiên nhớ tới Trần nhi chết thảm, ngực nhất thời nhéo đau.

"Đã bắt được hung thủ sát hại Trần nhi chưa?" Tiếng nói nàng nghẹn lại, nhỏ giọng hỏi.

"Ngươi ăn xong cháo trước, Bôn vương sẽ nói cho ngươi biết." Từ trước đến giờ giọng nói của hắn lạnh lùng lúc này khó có được lộ ra vẻ nhu hòa.

Vì muốn mau sớm biết hung thủ là người ai, Triệu Như Hi không nói chuyện nữa, yên lặng ăn cháo hắn đưa tới, chờ ăn xong bát cháo, nàng ngược mắt dò xét nhìn hắn.

Sa Lăng Thần từ trên tay Uyển Uyển nhận lấy chén thuốc, lại dụ dỗ nói: "Uống thuốc trước lại nói."

Triệu Như Hi nhận lấy chén thuốc, không để ý nước thuốc cay đắng, uống một hơi hết. "Bây giờ có thể nói cho ta biết rồi chứ?"

Sa Lăng Thần đuổi lui Uyển Uyển và Phù Dung. "Các ngươi lui xuống trước đi."

"Vâng" mặc dù Uyển Uyển rất muốn ở lại nghe Vương Gia nói người nào là hung thủ sát hại Trần nhi, nhưng không dám chống lại mệnh lệnh, chỉ có thể cùng Phù Dung cùng nhau lui ra.

Đợi sau khi bọn họ rời khỏi, Sa Lăng Thần mới từ từ mở miệng, "Bôn vương đã tra ra hung thủ sát hại Trần nhi là người nào, nhưng tạm thời không cách nào nghiêm trị nàng."

Nghe vậy, Triệu Như Hi lập tức bị kích động lên. "Hôm đó ngươi rõ ràng đã đồng ý ta sẽ nghiêm trị hung thủ!"

"Ngươi hãy nghe ta nói trước." Hắn đè lại bả vai của nàng, giọng nói hòa hoãn giải thích, "Đây chỉ là tạm thời, sau này Bôn vương nhất định sẽ xử tử nàng, trả lại Trần nhi một mạng."

"Hung thủ là người nào? Vì sao bây giờ ngươi không thể trừng phạt hung thủ?" Nàng bất mãn chất vấn.

"Bôn vương giữ lại nàng, còn có dụng ý khác. Về phần hung thủ là người nào, Bôn vương tạm thời không thể nói ra." Triệu Như Hi không nói một câu, lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn cái gì cũng không chịu nói, ngay cả hung thủ là ai cũng không nói cho nàng, đây là đang đùa bỡn nàng sao?

"Bôn vương không lừa ngươi, cho nên không nói với ngươi, cũng là vì tốt cho ngươi." Ngoài mẫu phi ra, đây là lần đầu tiên Sa Lăng Thần dùng giọng ôn hòa như thế để dỗ dành một nữ nhân.

"Ta không cần ngươi vì tốt cho ta, ta chỉ muốn biết hung thủ sát hại Trần nhi là người nào? Còn có hung thủ vì sao phải giết chết nàng?" Nàng không cách nào chấp nhận được lý do như vậy của hắn, kiên trì phải lấy được đáp án.

Sa Lăng Thần vẫn như cũ không nói ra. "Chuyện này rất phức tạp, biết quá nhiều gây bất lợi cho ngươi, ta chỉ có thể đồng ý ngươi, đợi sau khi xong việc, nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời."

Triệu Như Hi cực kỳ tức giận, rồi lại không cách nào cưỡng ép hắn, nàng cup mắt xuống, giấy lát sau, quyết định, lại ngược mắt lên, nhìn hắn cổ chấp khác thường.

"Ta dùng một bí mật trao đổi với ngươi." Nàng không cách nào đợi nữa, bây giờ nàng chỉ muốn biết hung thủ tàn nhẫn sát hại Trần nhi đến cuối cùng là người nào.

"Bí mật gì?"

"Là liên quan đến bí mật thân thể của ta." Nàng hơi tiết lộ một chút.

"Thân thể của ngươi?" Sa Lăng Thần hồ nghi nhìn nàng.

"Trước tiên nói ngươi trao đổi hay không." Nàng bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn, muốn hắn đưa ra quyết định.

"Được, ngươi nói." Suy nghĩ thêm 1 chút, Sa Lăng Thần đồng ý, hắn cũng muốn nghe một chút nàng rốt cuộc có thể nói ra bí mật kinh người gì.

"Ngươi lúc trước hoài nghi không có sai, ta xác thực không phải Vu Nguyệt Oanh. Chính xác mà nói, là hồn phách trong thân thể này không phải Vu Nguyệt Oanh, nhưng mà thân thể vẫn đúng là Vu Nguyệt Oanh." Triệu Như Hi chậm rãi nói ra bí mật lớn nhất trên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7-2

Nghe vậy, khuôn mặt lạnh lùng từ trước đến nay của Sa Lăng Thần lộ ra một vẻ kinh ngạc, không dám tin cẩn thận nhìn kỹ nàng, ánh mắt sắc bén kia giống như muốn xuyên thấu da thịt của nàng, thẳng đến hồn phách của nàng.

"Vậy ngươi là ai? Làm sao lại ở trong thân thể Vu Nguyệt Oanh?" Hắn chất vấn.

"Nói ra sợ rằng ngươi sẽ không tin, chuyện này nếu không phải là xảy ra ở trên người ta, ta cũng rất khó tin." Nàng cười khổ nói, "Hồn phách của ta là từ một thời không khác, một cái thế giới khác mà đến. Ta cũng không biết mình tại sao tới đây, lại vì sao mà đến, chỉ nhớ rõ lúc đó sau khi xe của ta bị đụng trúng, đợi ta khôi phục lại ý thức, đã đi tới cái thế giới này....."

Về mặt nàng nghiêm túc nhìn hắn, rí rí nói chính nàng đến bây giờ cũng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được chuyện đã trải qua.

"..... Cho nên ngươi cứ như vậy thay thế vốn là Vu Nguyệt Oanh, gả cho ta?!" Nghe xong, mặc dù Sa Lăng Thần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng trực giác của hắn tin những gì nàng nói.

"Ừ." Phát hiện ánh mắt và vẻ mặt của hắn hình như không có quá nhiều hoài nghi, Triệu Như Hi có chút ngoài ý muốn, "Ngươi tin tất cả những điều ta vừa nói?"

"Như thế cho nên, tại sao ngươi lại biết làm món ăn mà đến La sư phụ cũng chưa từng nghe qua, còn có tại sao lại nhảy loại điệu múa ta chưa từng thấy qua, tính tình của ngươi cũng rất khác với Vu Nguyệt Oanh chân chính, những thứ này đều đã có câu trả lời rồi." Đây là nguyên nhân hắn tin tưởng nàng.

"Đúng vậy, những thức ăn và vũ điệu kia đều là tại một thế giới khác ta học được." Nàng gật đầu, tiếp yêu cầu nói: "Hiện tại đến lượt ngươi nói ra hung thủ là người nào rồi."

"Nếu ta nói cho ngươi biết, ngươi phải đồng ý với ta không thể hành động thiếu suy nghĩ." Trước tiên Sa Lăng Thần phải lấy được cam đoan của nàng, hắn cũng không thể chịu đựng được nàng lại bị một chút xui xẻo thương. "Ngươi yên tâm, ta từng hứa với ngươi sẽ nghiêm trị hung thủ, thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta"

Hiểu đây đã là nhượng bộ lớn nhất của hắn, Triệu Như Hi hít sâu một hơi, gật đầu nói: "Được, ta đồng ý với ngươi." Coi như sẽ mượn một chút, nhưng chỉ cần thù của Trần nhi có thể báo là tốt rồi.

Sa Lăng Thần khẽ nói ra một cái tên, "Hung thủ là Mạnh Băng."

"Mạnh Bạng là ai?" Mặt nàng lộ vẻ nghi ngờ.

"Chính là Bạng phu nhân."

"Là nàng?! Trần nhi cùng với nàng ta không thù không oán, nàng ta vì sao phải sát hại Trần nhi?"

"Thật ra Trần nhi là gian tế Cửu hoàng tử phái tối." Bởi vì nàng không phải Vu Nguyệt Oanh chân chính, Sa Lăng Thần cho là nói cho nàng biết chuyện bí mật này cũng không sao.

Về mặt Triệu Như Hi kinh ngạc. "Điều này sao có thể, nàng cùng Uyển Uyển và Vu Nguyệt Oanh là từ nhỏ cùng nhau lớn lên ở phủ Nhạc Bình Hầu, làm sao có thể sẽ là gian tế gì của Cửu hoàng tử?"

Hiếm thấy Sa Lăng Thần tính tình nhẫn nại giải thích với nàng, "Nhạc Bình hầu là biểu cửu của mẫu phi Cửu hoàng tử, coi như là người của phái Cửu hoàng tử, vì vậy khi nữ nhi xuất giá thì Nhạc Bình hầu dặn dò thị tỳ theo gả cùng nữ nhi, sau khi đến vương phủ phải tùy thời báo tình hình trong vương phủ về Đô thành."

Có lẽ ban đầu Nhạc Bình hầu vốn là muốn giao phó chuyện này cho nữ nhi, nhưng nữ nhi vì đào hôn lại cùng tình lang uống thuốc độc, nơi nào còn chịu nghe ông ta sắp xếp, cho nên ông ta giao chuyện này cho Trần nhi.

Nàng giật mình mở to mắt, Trần nhi cho tới bây giờ cũng chưa từng nhắc tới chuyện này với nàng

Sa Lăng Thần lại nói tiếp: "Hôm đó nàng nhờ vào đi ra ngoài mua thuốc cho người, thuận tiện truyền tin tức trở về Đô thành, kết quả chuyện này bị thị nữ bên cạnh Mạnh Bạng phát hiện, nàng ta tùy thời bắt Trần nhi đi, cũng lặng lẽ mang về vương phủ, giao cho Mạnh Bạng tra hỏi, tra hỏi xong, Mạnh Bạng giết nàng bịt miệng, cũng sai người đưa thi thể nàng đến trước cửa của người, muốn dựa vào cái này giả họa cho Yến phu nhân."

Thiệu Ân Hành đã tồn 3 ngày tra ra chuyện này, Mạnh Bạng cho là hành động việc làm của mình thần không biết quỷ không hay, nhưng nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm, Thiệu Ân Hành dẫn người đi theo tuyến đường ngày hôm đó Trần nhi đi ra ngoài mua thuốc, một đường tìm tòi tỉ mỉ, tra hỏi hơn trăm người cùng với mười cửa hàng, cuối cùng tra ra được có người nhìn thấy tình hình lúc Trần nhi bị bắt.

Hắn tìm đến họa sĩ, dựa theo người nọ miêu tả, vẽ ra dung mạo người lúc ấy bắt Trần nhi, sau khi thẩm tra đối chiếu thì phát hiện, nữ tử này là một thị nữ bên cạnh Mạnh Bạng tên là Đào Hoa.

Trở lại Vương phủ, Thiệu Ân Hành không có kinh động Mạnh Bạng, lặng lẽ bắt Đào Hoa tới thẩm vấn, cuối cùng nàng thú nhận tất cả tội ác.

Thiệu Ân Hành thẩm vấn xong, cũng không giết nàng, mà là đang đe dọa dụ dỗ thu mua nàng, lại thả nàng trở về bên cạnh Mạnh Bạng làm nội ứng.

Nghe xong, Triệu Như Hi kinh ngạc rất lâu mới hồi thần, nàng thật không ngờ trong vương phủ giữa cơ thiếp tranh đấu, nhưng lại dính dáng đến hoàng tử.

"Vậy chẳng lẽ Mạnh Bạng cũng là cái gian tế gì sao?"

"Nàng là người của Đại hoàng tử."

Những năm gần đây, Đại hoàng tử lợi dụng không ít người, dưới chiêu bài danh nghĩa khác nhau dâng lên các loại mỹ nhân cho hắn, Mạnh Bạng chính là một người trong đó, người lúc trước chết đi Suong phu nhân cũng là người Đại hoàng tử phái tối, Thiệu Ân Hành âm thầm thiết kế xúi giục, khiến Yến phu nhân giết nàng.

"Tại sao những hoàng tử này phải phái người ẩn nấp ở vương phủ?" Triệu Như Hi đầy bụng nghi ngờ. Hắn không phải chỉ là Vương Gia ư, những hoàng tử kia phái người tới vương phủ của hắn để làm cái gì? Coi như bọn họ muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không phải nên trong hoàng cung tranh nhau mới đúng sao?

"Ngoài đám người Đại hoàng tử và Ngũ Hoàng Tử, Thất hoàng tử, Cửu hoàng tử, còn có Tứ hoàng tử mới qua đời không lâu, thậm chí ngay cả hoàng thượng cũng phái người xâm nhập vào trong vương phủ, giám thị từng cử động của bốn vương"

Nghĩ đến một cái khả năng, nàng kinh ngạc bật thốt lên, "Chẳng lẽ người muốn soán vị mưu phản?"

Suy nghĩ này của nàng thật sự gây thò, để cho hắn không nhận được buồn cười khiển trách, "Người nghĩ đi đâu vậy, Bốn vương làm sao sẽ mưu phản."

"Vậy vì sao bọn họ đều phái người tới giám thị người?."

"Hoàng thượng tuổi già sức yếu, lại chưa lập thái tử, vì vậy mấy vị hoàng tử lén lút tranh đấu gay gắt, rồi rít muốn lôi kéo Bốn vương giúp đỡ, giúp đoạt được ngôi vị hoàng đế, vì vậy mới có thể nhờ vào tiến dâng các loại mỹ nhân, muốn lấy lòng Bốn vương, để lấy được sự ủng hộ của Bốn vương."

Tĩnh An vương tôn quý, chỉ xếp sau Hoàng đế, và lại các đời kế nhiệm Tĩnh An vương đều rất là ưu tú, cai trị hai mươi lăm tòa thành trì phồn vinh thịnh vượng, bách tính (dân chúng) đều có thể an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm, làm cho dân chúng các vùng khác yêu thích và ngưỡng mộ không dứt.

Những năm gần đây Hoàng đế thích việc lớn hám công to (tham vọng), tạo thành quốc khố trống rỗng, không thể không nhiều lần hạ lệnh thu thuế nặng cất cổ, làm cho dân chúng vương triều Đại Thịnh khổ không thể tả, cho nên có không ít dân chúng mang theo gia trẻ tìm nơi nương tựa mà đến, nhưng

Hoàng đế e sợ toàn bộ dân chúng đều nhắm tới đất phong của hắn, hạ lệnh nghiêm cấm.

Nhưng cũng vì vậy làm cho uy vọng của hắn ở vương triều Đại Thịnh càng sâu, nếu có được sự ủng hộ của hắn, đối với sự nghiệp giành ngôi vị hoàng đế không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh.

Triệu Như Hi không ngờ trong vương phủ cách xa Đô thành, lại cũng không thoát được tranh giành đoạt đích. Nàng đột nhiên hiểu được, đây chỉ sợ cũng là nguyên nhân hắn cố ý dung túng những cơ thiếp kia tự giết lẫn nhau, mà Trần nhi chính là vật hy sinh trong sự tranh đấu.

Nàng vẫn cho là chỉ cần mình khiêm tốn sống qua ngày, thì sẽ không gây ra chuyện, không ngờ nàng đã sớm ở trong gió lốc, chỉ là một mực không tự biết.

Giải thích xong chuyện trải qua cho nàng, Sa Lăng Thần tiếp tục yêu cầu nói: "Nói cho Bôn vương nghe một chút chỗ ngời vốn lớn lên đó, còn có tên thật của ngời."

Triệu Như Hi còn chưa hồi hồn từ chân tướng rung động hắn vừa cho biết, sững sờ nhìn hắn một lát, mới chậm rãi nói: "Ta tên thật là Triệu Như Hi, thế giới ta vốn sinh hoạt kia cùng nơi này rất khác nhau....." Nhắc tới quê quán, giọng nói và vẻ mặt của nàng nhiều hơn một vẻ hoài niệm.

Bao gồm nơi đó có điện nơi này không có, còn có các loại thiết bị điện tử tân tiến và các phương tiện giao thông..... Nàng nhớ đến cái gì nói cái nấy.

Sa Lăng Thần yên lặng lắng nghe, khuôn mặt lạnh lùng thay đổi theo những gì nàng nói, thỉnh thoảng mặt lộ vẻ suy tư, thỉnh thoảng nhướng mày kiếm.

Cuối cùng nàng nói: "Quốc gia của ta đã không còn Quý tộc, là xã hội pháp luật cai trị, tất cả theo pháp luật mà trị, không giống nơi này, là xã hội con người cai trị, sự sống chết của bách tính, chỉ dựa vào một câu nói của người trên cao." Mặc dù luật pháp cũng thường có chỗ không công bằng, nhưng cùng nơi này so sánh vẫn là tốt hơn nhiều.

Một đôi tròng mắt đen của Sa Lăng Thần nhìn nàng. "Hình như ngời rất bất mãn?"

Triệu Như Hi lắc đầu một cái. "Nơi này có chế độ quy tắc của nơi này, ta không có ý thay đổi cái gì, cũng không có năng lực thay đổi."

Một xã hội muốn có sự thay đổi lớn, đầu tiên dân chúng phải tự giác, tranh thủ quyền lợi của mình, tiếp theo còn cần phải trải qua một đoạn rất dài đau đớn và rối loạn, trật tự mới có thể dần dần hình thành, mà hiển nhiên nơi này vẫn chưa tới lúc để thay đổi lớn.

Nơi này giống như xã hội Trung quốc cổ đại thời Tống, Minh, dân phong bảo thủ mà phong kiến, coi trọng hoàng quyền mà khinh thường dân quyền.

Sa Lăng Thần chợt hỏi, "Mẹ là cái gì?" Nàng lúc trước mê sảng luôn kêu hai chữ này.

"Có nghĩa là mẫu thân, ngời nghe được từ đâu?" Nàng quái lạ hỏi.

Có lẽ bí mật lớn nhất của nàng đã cho hắn biết, và lại hắn không gặp bất kỳ khó khăn đã tin nàng, làm cho tâm tình của nàng cũng thoải mái hơn, có thể nói chuyện với hắn tự nhiên hơn.

Ánh mắt của hắn lộ ra vẻ thương tiếc. "Lúc ngời ngủ mê man luôn gọi mẹ."

"Mẫu thân ta đã qua đời rồi, lúc trước trong giấc mộng ta mơ thấy bà, bà nhất quyết đuổi ta trở về....." Nói tới chỗ này, giọng nói của nàng có chút nghẹn ngào.

Cảnh trong mộng đã rất mơ hồ, nàng chỉ nhớ nhìn thấy mẫu thân, rất vui mừng chạy lên trước muốn ôm lấy bà, nhưng bà lại lùi thật xa không chịu để cho nàng ôm, còn liên tục vẫy tay xua đuổi nàng. "Hải tử, trở về, mau trở về."

Nàng quá nhớ mẫu thân, vì vậy khóc xin bà, "Mẹ, dẫn con đi, con muốn về nhà..... Dẫn con trở về....."

"Ngời đã không thể quay về, an tâm ở lại đây đi." Sa Lăng Thần ngồi ở mép giường, vòng hai tay thân mật ôm nàng.

Biết được nàng không phải Vu Nguyệt Oanh chân chính, hắn đã hoàn toàn tiêu tan hoài nghi với nàng, thì dường như giữa hai người họ lại mở ra một cánh cửa, có thể không cố kỵ đối đãi thân nhiên với nàng, trái tim của hắn cũng theo vậy mở ra một cánh cửa chào đón nàng, không còn chỗ băn khoăn, bày tỏ ra ngoài sự yêu thích đối với nàng.

Triệu Như Hi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, đón nhận ánh mắt nóng rực của hắn, lòng của nàng khẽ run, có chút e lệ cùng không biết làm sao, nàng cúi đầu muốn tránh tầm mắt nóng bỏng kia của hắn, thế nhưng hắn lại không chịu để cho nàng tránh ra, nâng cằm của nàng lên, giọng nói rất nhẹ, lại ẩn chứa mệnh lệnh không cho cự tuyệt, "Ngời đã cùng Bôn vương bái đường thành thân, thì yên tâm ở lại làm vương phi của Bôn vương đi."

Nàng hơi ngần ra, nghe ra hàm ý trong lời nói của hắn, hắn muốn nàng làm thê tử chân chính của hắn, nhịp tim bởi vì lời nói của hắn mà đập nhanh như đánh trống, nàng thừa nhận nàng động lòng, nếu như nàng có thể ích kỷ một chút, nàng sẽ theo tâm ý của mình đáp lại hắn, nhưng nàng không muốn vì thỏa mãn ham muốn cá nhân mà làm như vậy.

Cuộc đời của hắn vẫn còn rất dài, mà con đường đời này của nàng lại sắp đi đến cuối, vẫn là không muốn cùng hắn có quá nhiều rồi rắm dính dấp, tránh cho ngày sau rước lấy bi thương.

Vì vậy nàng cố ý nhắc nhở: "Vương Gia còn có mười mấy cơ thiếp."

"Người không cần để bọn họ ở trong mắt, lại không qua bao lâu nữa, Bôn vương sẽ đuổi hết bọn họ ra ngoài." Hân mượn lời này nói cho nàng biết, về sau trong vương phủ chỉ có nàng một vị vương phi như vậy, sẽ không có cơ thiếp khác nữa.

Không ngờ tới sẽ nhận được câu trả lời như vậy, Triệu Như Hi rất giật mình. "Toàn bộ?"

"Toàn bộ." Sa Lăng Thần không chút do dự đáp.

"Bao gồm Mộng phu nhân?"

Thấy nàng cố ý nói tới Mộng phu nhân, trong mắt đen lạnh của Sa Lăng Thần thoáng qua ý cười, vuốt cằm nói: "Đúng vậy."

"Tại sao?" Triệu Như Hi hồ nghi nhìn hân, nàng không cho là mình có loại sức quyến rũ này, có thể làm cho hân vì nàng vứt bỏ hết tất cả cơ thiếp.

"Mặc dù Bôn vương thu nhận bọn họ, nhưng lại chưa bao giờ coi bọn họ là thiếp thất, cũng chưa từng chạm qua bọn họ." Bởi vì các nàng không có tư cách cho sinh hài tử cho hân, hài tử của hân chỉ có thể do nữ tử mà hân yêu thích sinh ra.

Vì vậy mỗi lần đến chỗ những cơ thiếp đó, trên người hân luôn chuẩn bị các loại phấn độc, những phấn độc kia sẽ không trí mạng, nhiều lắm là làm người ta hoặc là đau bụng, hoặc là toàn thân ngứa ngáy nổi mụn, hoặc là nôn mửa muốn ói, hoặc là làm cho người ta buồn ngủ, hân nhân cơ hội cho vào trong rượu hoặc trong trà cho các nàng uống vào, sau đó sẽ mượn dịp rời đi.

Mà những cơ thiếp đó vì mặt mũi, làm sao chịu tiết lộ với người khác chuyện hân chưa từng chạm vào người các nàng, ngược lại còn thêm mắm thêm muối khoe khoang hân sủng ái các nàng, cộng thêm còn có người âm thầm trợ giúp, giả cũng nói giống như là sự thật.

"Điều này sao có thể? Thế Mộng phu nhân thì sao?" Triệu Như Hi vẫn có điều nghi vấn. Những người khác nàng không rõ lắm, nhưng nghe nói trong một tháng hân đều sẽ ở chỗ Mộng phu nhân nơi đó ngủ lại vài đêm.

Hân như đinh chém sắt đáp: "Bôn vương không có chạm qua Mộng phu nhân, chuyện này người về sau sẽ biết."

Nàng tin tưởng dựa vào cá tính của hân là khinh thường loại nói dối này, cũng không cần thiết, đối với đã từng trách lầm hân, ở trong lòng nàng âm thầm nói với hân tiếng xin lỗi, hôm nay hạnh phúc đặt ở ngay trước mắt, nàng lại không có năng lực có thể tiếp nhận nó, tim của nàng không nhin được dâng lên nồng đậm chua xót.

"Vương Gia nên biết thân thể của ta không tốt lắm, ta sợ rằng..... Không có cái phúc khí hậu hạ Vương Gia." Nàng uyển chuyển nhắc nhở lần nữa, hi vọng hân đừng dồn tâm tư lên người nàng nữa.

"Người đừng lo lắng, Bôn vương sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho thân thể người." Nếu hân đã nhận định nàng rồi, thì sẽ không để cho nàng dễ dàng chết đi như vậy.

"Người cũng đã nghe thấy, lúc trước đại phu nói ta....."

Hân ngắt lời nàng, "Không, trên đời này còn có một loại thuốc, có thể khiến người không còn đường sống có thể hồi sinh, Bôn vương sẽ nghĩ biện pháp lấy được thuốc kia."

"Thật có loại thuốc này?" Nàng hoài nghi.

"Quả thật có thuốc này." Sa Lăng Thần vô cùng khẳng định.

"Thuốc trân quý như vậy, chỉ sợ không dễ dàng lấy được thôi." Triệu Như Hi có thể tưởng tượng được nếu thật có loại thuốc cứu mạng thần kỳ như vậy, nhất định cũng rất là ít, nếu không những đại phu kia không thể nào không nhắc tới.

"Trước mắt người chỉ cần tinh dưỡng thật tốt, những thứ khác không cần lo ngại, thuốc này, Bôn vương sẽ nghĩ biện pháp vì người lấy đến."

Nàng có chút bị hân thuyết phục, lộ vẻ xúc động nhìn hân, trong mắt lộ ra khát vọng được sống, nếu là nàng thật còn có thể cứu, có lẽ nàng và hân có thể có tương lai.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Sau khi bắt đầu mùa xuân, liên tục mấy ngày thời tiết đều rất đẹp, chim hót chào bình minh, dương liễu nảy mầm xanh, một cảnh tượng ý xuân vui vẻ hoà

thuận.

Sáng sớm, Thiệu Ân Hành đang trong phòng sách bấm báo công việc với Sa Lăng Thần.

"Vương Gia, tối hôm qua thị vệ lại bắt được mấy tên thích khách, sau khi bọn họ thất bại, giống như trước tất cả đều trong khoảnh khắc đã tự vẫn bỏ mình."

"Tháng này đến đây là lần thứ mấy rồi?" Sa Lăng Thần sắc mặt trầm xuống.

"Lần thứ năm." Mặc dù Thiệu Ân Hành rất tự hào rằng thị vệ có thể bắt những thích khách kia mà không bỏ sót tên nào, nhưng cũng từ trong đó phát hiện có cái gì không đúng. "Vương Gia, ngăn ngừa một đoạn nhưng có đến năm đám thích khách lên vào vương phủ hành thích, cái này rất không bình thường."

Trước kia mặc dù cũng có thích khách tới hành thích, nhưng chỉ là thỉnh thoảng, thường xuyên như thế này cũng chưa từng có qua.

"Đào Hoa nơi đó đã tra hỏi qua?"

"Đã hỏi qua, nhưng nàng ta chỉ là tỳ nữ, rất nhiều chuyện Mạnh Băng cũng sẽ không nói cho nàng biết." Thiệu Ân Hành tiếp tục suy đoán, "Chẳng lẽ là trong cung có biến cố gì?"

"Trong cung nơi đó cũng không có cái gì khác thường." Sa Lăng Thần suy nghĩ chốc lát chỉ thị, "Người phải thêm người tăng cường thủ vệ vương phủ, chuyện này ta sẽ bảo Bình Tam đi thăm dò. Còn nữa, có thể bắt đầu động thủ nhỏ bỏ hết những con cờ không cần thiết trong vương phủ, chỉ để lại mấy cái còn có giá trị lợi dụng." Không khí ngột ngạt trong vương phủ lâu như vậy, đúng lúc chính đồn một chút rồi.

Nghe vậy, Thiệu Ân Hành sửng sốt. "Kế hoạch lúc trước kia....."

"Hủy bỏ."

Mày Thiệu Ân Hành nhăn lại. "Nhưng như vậy thì không có lý do hợp lý để đối phó Đại hoàng tử."

Ban đầu Vương Gia sai người dùng dược thiện treo ngược mạng của Vương phi, là muốn ở thời cơ thích hợp sắp xếp cho nàng chết đi, sau đó đẩy nguyên nhân cái chết của vương phi lên người Mạnh Băng, lại từ nàng ta dẫn lửa đến chỗ Đại hoàng tử, dựa vào cái này bức bách hoàng thượng xử trí Đại hoàng tử, dĩ nhiên đây chỉ là bắt đầu, kế tiếp còn có một chuỗi chuyện chờ Đại hoàng tử, nhưng nếu kế hoạch này hủy bỏ, muốn dẫn lên rắc rối thì phải nghĩ biện pháp khác rồi.

"Chuyện này ta có sắp xếp khác."

"Vâng" Thiệu Ân Hành vốn định nói cái gì nữa, nhưng thấy chủ tử tâm ý đã quyết, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Xem ra Vương Gia hình như là đối với vương phi động tình, mới có thể thay đổi kế hoạch không muốn hy sinh nàng, cũng không phải hận ghét vương phi, hẳn lo lắng là dựa theo thân thể của Vương phi, sợ rằng không chống đỡ được bao lâu, nhưng điểm này Vương Gia không thể nào không biết, vì sao vẫn quyết định như thế?

Sau khi Sa Lăng Thần đuổi lui Thiệu Ân Hành thì vội đầu vào công việc, đợi hết bận đã sắp buổi trưa, hắn đứng dậy đi về phía viện Triệu Như Hi ở.

Trong một tháng này, mỗi ngày hắn đều bỏ chút thời gian ở bên nàng.

Từ ngày đó sau khi nói rõ mọi chuyện, giữa hai người không còn khoảng trở ngại, có lẽ bởi vì hờn phách của nàng đến từ dị thế, đối với nàng không cần lúc nào cũng phải đề phòng, cùng với nàng chung sống càng thêm tự tại thoải mái.

Mà thời gian trước sau khi nàng có thể đứng dậy, mấy ngày nay ngày nào cũng tự mình xuống bếp, làm đều là những món ăn ở thế giới của nàng, giống như là ngày hôm qua nàng làm bánh xốp khoai sọ, ngày hôm trước nấu trà sữa trân châu, nàng nói ở trong quán trà cho thêm trân châu màu nâu là dùng bột khoai mì làm ra, uống cùng với trà sữa..., hương vị rất ngon, hôm kia, nàng nướng bánh ngọt quế viên, lại ngày hôm trước nữa.....

Dọc theo đường đi nghĩ đến nàng làm những món ăn ngon kia, Sa Lăng Thần thèm ăn đồ ngọt nghĩ tới không biết hôm nay nàng sẽ làm gì, không nhịn được bước nhanh hơn.

Nhưng mà lòng hắn tràn đầy vui vẻ đi tới viện của nàng, lại rơi vào khoảng không.

Phù Dung nhìn thấy hắn, lập tức bấm báo: "Vương Gia, Vương phi đi bái tế Trần nhi rồi."

"Bốn vương không phải dặn nàng ngày gần đây không cho phép ra cửa sao?" Sa Lăng Thần không vui giận tái mặt. Ngày gần đây thường có thích khách xuất hiện, hắn lo lắng an nguy của nàng, mới có thể cấm nàng ra cửa.

Thấy hắn tức giận, Phù Dung bị sợ đến quỳ xuống. "Vương Gia bớt giận, bởi vì ngày hôm nay là sinh thần(sinh nhật) của Trần nhi, cho nên vương phi vừa muốn đi bái tế Trần nhi."

Về mặt Sa Lăng Thần lạnh lùng sai người hầu sau lưng, "Chuẩn bị ngựa."

Hắn không yên lòng nàng, chuẩn bị tự mình đi đón nàng về.

Triệu Như Hi đặt bánh ngọt tự mình làm lên trước phần mộ của Trần Nhi.

Mặc dù chuyện đã qua hơn một tháng, nhưng Uyển Uyển chỉ cần vừa nghĩ tới Trần nhi chết thảm, vẫn là không nhịn được muốn khóc, tuy vương phi nói, Vương Gia chính miệng đồng ý với nàng, nhất định sẽ nghiêm trị hung thủ, nhưng nghĩ đến hung thủ sát hại Trần nhi còn nhon nhon ngoài vòng pháp luật, chậm chạp không có nhận được báo ứng phải nhận, nàng đã cảm thấy rất không cam tâm.

Hốc mắt Uyển Uyển rung rung châm hương, châm xong, nàng đưa ba cây hương cho vương phi.

Triệu Như Hi nhận lấy hương, đứng ở trước bia mộ, khẽ mở cánh môi sâu kín nói: "Trần nhi, hôm nay là sinh thần người mười chín tuổi, ta đã làm chút bánh ngọt người thích ăn, hi vọng người ở trong một cái thế giới khác tất cả đều tốt, nếu như người còn có cái gì không yên lòng, có thể vào mộng của ta nói cho ta biết, ta sẽ thay người làm tốt."

Một bên Uyển Uyển là nói: "Trần nhi, ta biết người vẫn luôn lo lắng thân thể của vương phi, ta sẽ chăm sóc tốt vương phi, người yên tâm, còn nữa, nếu như người ở trên trời có linh, thì cho ác nhân tàn nhẫn sát hại người sớm ngày nhận lấy báo ứng, không chết từ tế được."

Hai người nói xong mới vừa cắm hương, xung quanh rừng cây chợt nhảy ra mấy người áo đen, không nói lời gì giờ đao chém tới bọn họ.

Thấy thế, thị vệ lúc trước bảo vệ bọn họ đến rồi rút tiến lên ngăn trở.

Mấy thị vệ này đều là trước đó vài ngày dưới sự yêu cầu của Sa Lăng Thần, được Thiệu Ân Hành phái đi bảo vệ nàng, hôm nay nàng ra khỏi phủ, mấy người cũng đi cùng theo.

Một thị vệ trong đó lùi đến bên cạnh Triệu Như Hi nói: "Vương phi, có thích khách, xin mau lên xe ngựa, thuộc hạ bảo vệ ngài trở về phủ."

"Vương phi, chúng ta mau lên xe ngựa!" Nhìn thấy lại có người đến hành thích, Uyển Uyển sợ đến vội vàng đỡ nàng muốn đi về phía xe ngựa dừng ở gần đó.

Nhưng lại có mấy tên người áo đen nhảy ra ngăn họ lại, thị vệ kia giờ kiểm bảo hộ trước người bọn họ. Mắt thấy thích khách đông đảo, tình huống nguy cấp, hắn chỉ có thể vội vã quay đầu lại nói một câu, "Vương phi đi mau!" Lại tiến lên nghênh địch.

Triệu Như Hi liếc thấy đã có thích khách bị giết, nhưng đồng thời cũng có thị vệ ngã xuống, nàng bị cảnh tượng chém giết trước mắt làm cho sợ hãi sắc mặt trắng bệch.

Những người này rốt cuộc là ai? Vì sao phải tới hành thích nàng?

Uyển uyển lo lắng lùi kéo nàng vòng qua một bên, gần đó đều là rừng cây, đường nhỏ gấp ghe khó đi, nhưng thấy phía sau đã có hai thích khách đuổi theo, hai người không dám dừng lại, dùng hết sức chạy trốn lên phía trước.

Thân thể này của Triệu Như Hi sớm bị kịch độc ăn mòn, thân thể yếu ớt, không chịu nổi một đường chạy như vậy, thở hồng hộc, gần như sắp không theo kịp bước chân của Uyển uyển, nhưng lại sợ một khi dừng lại, sẽ liên lụy Uyển uyển bị giết theo, nàng chỉ có thể dùng lực của ý chí để chống đỡ.

Cuối cùng hai người tới bờ sông, Triệu Như Hi đã dùng hết hơi sức, cũng không nâng nổi chân nữa, thở như không cách nào hô hấp, nàng khẩn trương nhìn về phía sau, mắt thấy thích khách còn không lâu nữa sẽ đuổi tới, nàng vội dùng sức hất tay Uyển uyển đang nắm lấy tay nàng ra, thở hổn hển nói: "Người..... Chạy mau, đừng để ý tới ta....."

"Làm sao nô tỳ có thể bỏ lại vương phi tự mình chạy trốn, vương phi đây là muốn vùi dập nô tỳ vào bất nghĩa sao?" Uyển uyển nóng nảy nắm lại cổ tay của nàng, muốn dẫn nàng cùng nhau trốn.

"Ta thật sự không đi nổi nữa." Triệu Như Hi bắt đầu dĩ nói.

"Nô tỳ cố gắng." Uyển uyển nói rồi ngồi xổm người xuống, đợi trong chốc lát thấy nàng không chịu lên lưng, Uyển uyển gấp đến độ sắp khóc, "Mau lên, vương phi, ngài nếu không đi, nô tỳ cũng sẽ tuyệt đối không chạy một mình."

Nghe vậy, Triệu Như Hi không thể làm gì khác hơn là úp sấp trên lưng nàng để cho nàng cõng.

Uyển Uyển cõng nàng lên, ngăn trước mặt là một con sông, nàng ấy chỉ có thể lội nước mà qua, lúc này đầu mùa xuân tuyết tan, nước sông dâng cao, nhưng nàng ấy không hề ý nhiều như vậy.

Thấy nàng ấy ở trong sông bước đi khó khăn, Triệu Như Hi xấu hổ mím môi, nàng rất muốn nhảy xuống, không muốn trở thành gánh nặng của nàng ấy, rồi lại hiểu nàng ấy tuyệt sẽ không bỏ lại nàng không quan tâm.

Lúc này, thích khách đã đuổi đến nơi, ánh đao loang loáng nhắm vào nàng, nhắc đao đâm nàng.

Mắt thấy trốn không thoát, Triệu Như Hi khép chặt mắt, dùng cơ thể che chở thật kỹ cho Uyển uyển, chỉ hy vọng nếu mình bị giết, Uyển uyển có thể may mắn thoát nạn, tránh được một kiếp.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, một thanh kiếm sắc lao vút đến, đánh rớt cây đao đang đâm về phía nàng kia.

Nghe thấy từ sau lưng truyền đến tiếng động lạ, Uyển Uyển quay đầu lại, dưới chân lao đảo một cái, cả người ngã vào dòng sông, làm cho Triệu Như Hi cũng ngã vào theo, nước sông chảy xiết rất nhanh tách hai người ra.

"Vương phi...." Uyển Uyển kêu lên sợ hãi, đưa tay muốn nắm lấy nàng, nhưng nàng ấy tự thân khó bảo toàn, cũng bị nước sông cuốn đi.

Sa Lăng Thần và thị vệ đi theo chạy tới giết chết thích khách, vừa thấy Triệu Như Hi rơi xuống nước, Sa Lăng Thần không chút do dự nhảy vào trong dòng sông.

Chủ tử đều xuống nước, những thị vệ kia cũng vội vàng nhảy xuống theo, một người trong đó vớt được Uyển Uyển bị nước cuốn đến trước tảng đá lớn.

Ở trong nước sông lạnh lẽo Sa Lăng Thần ra sức bơi về phía trước, đuổi theo Triệu Như Hi bị dòng nước đẩy ra xa.

Khoảnh khắc này hẳn có loại cảm giác, nếu lúc này hẳn không đuổi theo nàng, sẽ vĩnh viễn mất đi nàng.

Hắn không muốn mất đi nàng, vì vậy dùng hết khí lực huy động tứ chi, ra sức bơi về phía nàng đang lúc chìm lúc nổi trong dòng nước cuộn cuộn chảy, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chăm nàng.

Lại gần một chút, gần thêm chút nữa, mỗi khi cứ chạm đến nàng thì nàng lại bị nước sông cuốn đi.

Một đường không biết bơi bao lâu, đuổi theo bao lâu, thể lực của Sa Lăng Thần cũng sắp tiêu hao hầu như không còn, nhưng hắn không chịu buông bỏ, cuối cùng, hắn liêu chết bơi đến bên người nàng, cánh tay dài đuổi một cái, bắt được nàng.

Hắn giống như bảo vệ cái gì thật trân quý, ôm chặt lấy nàng, mang theo nàng vượt dòng nước chảy xiết, sau khi bò lên bờ, hắn vừa mở miệng đã bá đạo quát: "Triệu Như Hi, về sau không có lệnh của ta, nơi nào ngươi cũng không được đi!"

Lần này ngoài ý muốn dọa hắn sợ chết khiếp, hắn cảm thấy nhịp tim cũng sắp vì vậy mà dừng lại.

Sau khi gào xong, hắn mới phát hiện hai mắt nàng nhắm nghiền, trên khuôn mặt ướn nhẹp trắng bệch không có một chút huyết sắc, vừa lay gọi, ngực hắn phập phồng kinh hoàng vỗ vào gò má của nàng, muốn đánh thức nàng, "Triệu Như Hi, Triệu Như Hi..... Như Hi, ngươi tỉnh, mau tỉnh lại!"

Thấy nàng vẫn không tỉnh lại, vẻ mặt Sa Lăng Thần hoảng sợ.

"Không, không có Bồn vương cho phép, ngươi không thể chết!" Nghĩ đến cái gì, hắn vội vàng ấn bụng của nàng, muốn ép nước sông trong bụng nàng ra ngoài, vừa lo âu gọi nàng, "Như Hi, mau tỉnh lại....."

Bị vây hãm trong bóng đêm Triệu Như Hi mơ hồ nghe thấy dường như có người đang gọi nàng, muốn thử mở mắt ra, nhưng mí mắt giống như nặng ngàn cân, làm sao cũng vén không ra.

"Như Hi, Triệu Như Hi, nhanh chút tỉnh lại, Bồn vương ra lệnh ngươi lập tức tỉnh lại....."

Bên tai truyền tới tiếng kêu gọi một tiếng so một tiếng vội vàng, nàng cố gắng lại thử một chút, cuối cùng hết sức nâng lên mí mắt nặng trĩu, tầm mắt mờ mờ từ từ hiện ra khuôn mặt quen thuộc, nàng nhớ về mặt của hắn luôn luôn đều lạnh lùng lại lạnh nhạt, nàng chưa từng thấy qua bộ dạng hắn khẩn trương như vậy, hẳn đây là làm sao?

Nàng nhẹ nhàng gọi, "Vương Gia....."

Hắn cúi mặt xuống, hôn lên cánh môi tái nhợt của nàng, dùng giọng khàn khàn đau lòng nói: "Đừng rời khỏi ta!"

Trong nháy mắt đó, nhìn thấy đôi tròng mắt tối tăm kia của hắn biểu lộ tình cảm ra ngoài, lòng của nàng chấn động thật sâu.

"Ày, vì sao Vương Gia đột nhiên triệu kiến chúng ta?"

"Nói không chừng có liên quan đến chuyện hôm qua Vương Phi gặp thích khách." Có người nói.

"Vương phi gặp thích khách? Đây là chuyện gì xảy ra?" Có người quái lạ hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm là chuyện gì xảy ra, chỉ nghe nói hôm qua vương phi đi ra ngoài, khi trở về bị thương vẫn bất tỉnh, nghe nói nha, tất cả đại phu trong thành Lai Ngọc cũng bị gọi tới đây."

"Vậy hiện nay Vương phi như thế nào rồi?" Có người tò mò hỏi.

"Nghe nói đến bây giờ người vẫn chưa tỉnh lại." giọng nói lạnh nhạt lộ ra vẻ hả hê.

"Nghe nói thời gian này Vương Gia thường xuyên đến chỗ của vương phi, đối với nàng cực kỳ sùng ái, không trách được gọi hết đại phu khắp thành." Trong lời nói bay ra vị chua nồng nặc.

"Nhưng vương phi bị thương gọi chúng ta tới làm cái gì đây? Chúng ta cũng không phải là đại phu."

Chúng cơ thiếp đang ồn ào lộn xộn bàn tán chuyện này, chợt thoáng thấy một nam tử anh tuấn khôi ngô đi vào phòng khách, lập tức tất cả bọn họ đều im lặng.

"Vương Gia vạn phúc." Các nàng cơ thiếp cùng nhau hành lễ.

Sa Lãng Thần ôm lấy Mộng phu nhân ngồi vào chủ vị, giơ tay lên nói: "Các người cũng ngồi đi."

"Tạ vương gia."

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía mỹ nhân mềm mại không xương mặc áo hồng kia, lúc này đang dựa vào trong ngực Sa Lãng Thần.

Khuôn mặt Mộng phu nhân kiều diễm vô song cười như hoa mùa xuân, cằm dưới khẽ nâng, vẻ mặt kiều ngạo lại hả hê, liếc nhìn các nàng ngồi ở dưới.

"Hôm nay Bôn vương cho gọi các vị ái cơ đến đây, là có một chuyện vui muốn tuyên bố." Ánh mắt Sa Lãng Thần lạnh lùng chậm rãi quét qua chúng cơ thiếp phía dưới.

"Không biết Vương Gia nói chuyện vui là cái gì?" Nổi danh cơ thiếp mở miệng hỏi.

"Mộng phu nhân đã có thai ba tháng." Hần tuyên bố cái tin vui này.

"Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng Mộng tỷ tỷ." Mọi người sau khi kinh ngạc, trong lòng từng người che giấu suy nghĩ, cùng kêu lên chúc mừng. Bởi vì Mộng phu nhân ở bên cạnh Vương Gia lâu nhất, vì vậy tất cả chúng cơ thiếp đều gọi là tỷ tỷ.

"Đây là hài tử đầu tiên của bôn vương, Bôn vương rất chờ mong đứa bé này ra đời, về sau các người phải chăm sóc thông cảm nhiều cho Mộng phu nhân một chút, để cho nàng bình an sinh hài tử ra, biết không?" Vẻ mặt Sa Lãng Thần tuy lạnh lùng như trước, nhưng trong lời nói rõ ràng lộ ra thương yêu cưng chiều che chở đối với Mộng phu nhân.

"Vâng" mọi người cùng lên tiếng.

Dặn dò xong mọi chuyện, Sa Lãng Thần thân mật ôm lấy Mộng phu nhân đứng dậy rồi đi.

"Cung tiễn Vương Gia." Mọi người phúc thân hành lễ.

Đội sau khi hần rời đi, trên mặt mỗi người đều lộ ra tâm tư khác nhau, có người hâm mộ, có người ghen tỵ, có người không quan tâm, có người mặt không chút thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8-2

Không lâu, chuyện Mộng phu nhân có tin mừng đã truyền khắp cả vương phủ.

Chỉ có Triệu Như Hi nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh vẫn không biết chuyện này.

Lúc này nàng đang phải chịu đựng đau đớn khổ sở, thỉnh thoảng toàn thân nóng rực, giống như bị lửa thiêu cháy, thỉnh thoảng giống như vùi mình trong băng tuyết lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, lục phủ ngũ tạng cũng giống như bị nghiền ép, cái loại đau đớn đó, giống như là đau đến tận trong xương tủy, vô luận như thế nào đều không cách nào giảm bớt.

Từ trong miệng nàng bật ra tiếng rên rỉ khó kim nén, Uyển Uyển ngồi canh giữ bên cạnh giường nghe thấy cũng khóc đến đỏ cả mắt rồi.

Mấy ngày kế tiếp, Triệu Như Hi vẫn không tỉnh lại, nhưng trong vương phủ lại bởi vì chuyện Mộng phu nhân có tin mừng huyên náo lộn xộn, không được an bình vì mỗi ngày đều có người bị đuổi khỏi vương phủ.

Nửa tháng sau

Triệu Như Hi ngồi ở bên cửa sổ, nhìn cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài, không nhịn được nghĩ, ông trời vung tay lên, xách nàng tới vương triều Đại Thịnh này, tám phần là muốn hành hạ nàng.

Kiếp trước nàng nhất định từng vô lễ mắng qua ông trời, cho nên đời này nàng mới có thể bị chơi đùa như vậy, đầu tiên là để cho nàng nhập lên người cô nương đang đợi gả lại uống thuốc độc, để cho nàng chịu đủ nỗi khổ độc phát tác, sau đó lại để cho nàng học máu hôn mê, lại để cho nàng bị thích khách đuổi giết, rơi xuống nước, luân phiên giày vò, làm cho thân thể nàng vốn đã rất yếu đuối càng thêm hoạn vô đơn chí.

Bây giờ thể lực của nàng kém đến nỗi có thể nói là đi một bước thở gấp một bước, động một chút phát sốt, cả ngày thì trải qua đến hơn nửa ngày ngủ mê man.

Lúc trước trong lòng đã sớm có tính toán, dựa vào tình trạng thân thể này của nàng sẽ không sống được quá lâu, nàng còn an ủi mình, trước khi chết còn có thể du lịch một chuyến tới dị thế, cũng xem là không tệ, dù sao không có mấy người có thể có kinh nghiệm như nàng.

Nhưng Sa Lăng Thần nói cho nàng biết, cõi đời này còn có một loại thuốc có thể cứu nàng, nàng bình tĩnh như nước hồ thu vì thế bị hấn quấy lên cơn sóng, dấy lên khát vọng sống, ngóng trông muốn sống lâu thêm một chút, ở bên hấn .....

Nhưng hôm nay đầu sỏ gây ra nhiều loạn cho nàng lại buông tay mặc kệ rồi, mặc cho nàng tự sinh tự diệt.

Là nàng quá ngốc, quá dễ dàng tin tưởng người khác, dễ dàng giao ra chân tâm, kết quả lại đổi lấy tuyệt tình.

Nghĩ đến hôm đó được Sa Lăng Thần cứu lên từ dưới sông lên, hấn nói với nàng câu kia "Đừng rời khỏi ta", lại cảm thấy mỉa mai.

Hấn muốn nàng không xa cách hấn, nhưng hấn lại rời xa nàng.

Từ ngày đó sau khi trở lại, hấn không bước vào trong phòng nàng một bước, càng không tới thăm nàng.

Tất cả chỉ vì Mộng phu nhân mang thai ba tháng, đứa bé của hấn đang được nuôi dưỡng trong bụng của nàng.

Càng buồn cười hơn chính là, lúc trước hấn mới thề thốt bảo đảm với nàng, trong phủ hấn còn chưa chạm qua bất kỳ một cơ thiếp nào.

A, nàng thật là ngốc, lại có thể ngu ngốc tin tưởng lời nói dối như vậy, nếu theo như lời hấn nói, hấn chắc dùng tinh thần lực khiến Mộng phu nhân mang thai nhi..... Nàng không nhận được thế lương nghĩ.

"Vương phi, uống thuốc thôi." Uyển Uyển bung chén thuốc đi tới.

"Ta không muốn uống." Ngửi thấy mùi thuốc, nàng còn chưa uống..., trong miệng đã tràn đầy cay đắng.

"Uống thuốc này rồi, thân thể của ngài mới có thể mau chóng khỏe lên, nếu ngài sợ đắng, chỗ phòng bếp đưa tới chút ô mai, chờ ngài uống thuốc xong, ăn một miếng trong miệng sẽ không đắng." Uyển Uyển ôn tồn dụ dỗ. Gần đây vương phi rất bài xích uống thuốc, mỗi lần vừa nhìn thấy nước thuốc, sắc mặt xụ xuống.

"Ta uống thuốc nhiều hơn nữa sợ cũng không có ích gì đâu." Triệu Như Hi thở dài, không muốn làm khó Uyển uyển, vẫn là nhận lấy nước thuốc uống một ngụm, uống xong nén xuống cảm giác buồn nôn, vội vàng lấy tới một ô mai chua ngọt nhét vào trong miệng.

Thấy chủ tử tự giận mình như vậy, Uyển Uyển vội vàng nói: "Làm sao sẽ vậy chứ, thuốc này là dùng dược liệu thượng đẳng nhất để nấu, đối với thân thể vương phi cực tốt, ngài xem uống nhiều ngày như vậy, hôm nay không phải ngài đã có thể xuống giường rồi sao?"

Vương phi đã nằm hơn mười ngày, hôm nay tinh thần tốt hơn, lúc này cuối cùng mới có thể đứng dậy đi lại một chút.

Sợ Uyển Uyển lo lắng, Triệu Như Hi không có lại nói lời không may, cười cười với nàng.

Lần này rơi xuống nước bệnh nặng một trận, tựa như éppppjjjggg vỡ lặc đả một cơn rom cuối cùng, bây giờ nàng giống như nền tàn trong gió, đèn sắp cạn dầu, chống đỡ cũng không chống được bao lâu nữa.

"Phù, làm ta sợ muốn chết." Phù Dung đi vào trong nhà, vỗ ngực một cái, một bộ dạng sợ hãi.

"Phù Dung, ngươi đây là làm sao vậy?" Uyển uyển thấy trầm cài đầu của nàng cũng rối loạn, kinh ngạc hỏi.

"Ngày hôm nay có mấy cơ thiếp không biết thế nào đụng phải Mộng phu nhân, khiến Mộng phu nhân bị kinh sợ hù dọa, Vương Gia tức giận, trách phạt họ 20 đại bản, sau đó đuổi ra vương phủ, họ kêu khóc oan uổng, ta đến chỗ chức phùng giúp vương phi lấy quần áo mùa xuân khi trở về không trùng hợp gặp phải, nhìn một lúc, kết quả một vị phu nhân trong đó đột nhiên xông tới ta, vừa đánh vừa mắng ta, nói ta là đang nhìn chuyện cười của nàng."

"Vương Gia thật đúng là cưng chiều Mộng phu nhân, cưng chiều đến không còn trời, nhưng mà cho dù là có thai, có cái gì ghê ghớm chứ!" Uyển uyển có chút bất mãn nhắc đi nhắc lại.

Lúc trước Vương Gia thường đến vương phi nơi này, nhưng từ sau lần đi bái tế Trần Nhi trở về, biết được Mộng phu nhân có thai, thì chưa từng đến nữa, hiện nay trong mắt của hấn cũng chỉ có Mộng phu nhân, nếu có người nói Mộng phu nhân một câu không phải đều phải chịu phạt.

Triệu Như Hi lẳng lặng nghe không có lên tiếng.

Phù Dung nhìn thấy sắc mặt nàng trầm tĩnh, nháy mắt ra dấu với Uyển Uyển, ý bảo nàng đừng có nói nữa.

Uyển uyển vội vàng im lặng không nhiều lời nữa, nhưng trong lòng cảm thấy rất bất bình cho vương phi, nàng nhìn ra ngoài miệng vương phi không nói, nhưng trong lòng chỉ sợ rất không dễ chịu, không khỏi càng thêm giận Vương Gia, biết rõ thân thể vương phi không tốt, trừ hôm ấy đưa vương phi trở lại, về sau cũng không có tới thăm nàng, chỉ chăm lo cho Mộng phu nhân kia.

"Ô, đây không phải là Băng muội muội sao?" Khoanh tay đứng ở hành lang, Mộng phu nhân mặc một bộ quần áo mùa xuân màu vàng, khuôn mặt kiều diễm tuyệt đẹp cười tủm tỉm, chậm chậm nghiêng đón Băng phu nhân.

"Gặp qua Mộng tỷ tỷ." Băng phu nhân hai tay đặt ở bên người, khẽ cúi chào, âm thầm lui về phía sau một bước, cùng nàng ta kéo ra khoảng cách, để phòng ngừa vô ý đụng phải nàng, kinh động thai khí, sẽ giống như những cơ thiếp bị đuổi ra vương phủ lúc trước.

Mộng phu nhân giống như không có nhìn thấy cử động của nàng, thân thiện đi hai bước về phía nàng "Băng muội muội đây là muốn đi đâu?"

"Ta thấy hôm nay thời tiết tốt, muốn đến vườn hoa đi ngắm hoa." Băng phu nhân không dấu vết dời đi bước chân.

"Trước mắt ta cũng không có chuyện, không bằng cùng đi với Băng muội muội."

"Chuyện này....." Mặt Băng phu nhân không khỏi lộ vẻ khó xử.

"Thế nào, Băng muội muội không muốn?" Khuôn mặt kiều mị vô song của Mộng phu nhân lộ vẻ không hài lòng.

"Không phải, chỉ là bản khoản đến hôm nay Mộng tỷ tỷ đang có thai, nên ở trong phòng nghỉ ngơi an thai thật tốt mới phải, Vương Gia đối với đứa bé trong bụng của Mộng tỷ tỷ nhưng là cực kỳ mong đợi, Mộng tỷ tỷ vẫn nên cẩn thận một chút, để tránh thân thể mệt nhọc." Băng phu nhân khách khí nói khéo.

Nghe vậy, vẻ mặt Mộng phu nhân cười ngọt ngào giờ tay lên vuốt ve bụng "Không sao, hôm nay đứa nhỏ này rất ngoan, đi một chút không vấn đề gì, chúng ta đi thôi." Nói xong, nàng thân thiện kéo tay Băng phu nhân.

Băng phu nhân không dám đột nhiên hất tay nàng ra, chỉ có thể âm thầm suy nghĩ phải thoát khỏi như thế nào.

Nhìn thấy nàng dè dặt, một khuôn mặt thật cẩn thận đỡ mình, khoe môi Mộng phu nhân nhếch lên nụ cười hả hê, môi son khẽ mở, khoe ra nói: "Vương Gia nói với ta đứa bé trong bụng ra đời nếu là nhi tử, thì sẽ tâu xin hoàng thượng tứ phong hán làm tiểu thế tử."

Băng phu nhân hơi ngạc nhiên, trừ phi vương phi vẫn không sinh được, bằng không bình thường sẽ không phong con trai thứ làm Thế tử.

"Người đây là về mặt gì, chẳng lẽ người cho là đứa bé của ta không có tư cách làm thế tử sao?" Mộng phu nhân không vui giận tái mặt, hung hăng tát Băng phu nhân một cái

Thình lình bị ăn tát, Băng phu nhân ôm má, tức giận trừng nàng "Tại sao Mộng tỷ tỷ ra tay đánh người?"

"Người dám bắt kình đối với đứa bé trong bụng ta, ta không đánh được người sao? Thế nào, nhìn vẻ mặt của người kia, người có phải muốn đánh trở lại hay không? Người đánh, người đánh đi!"

Mộng phu nhân vừa khiêu khích, thình lình còn kéo lấy tay Băng phu nhân, vỗ lên trên mặt mình, tiếp theo trong chốc lát, khuôn mặt Mộng phu nhân vặn vẹo khom lưng, che bụng lớn tiếng kêu đau, "Chao ôi, bụng của ta thật là đau!"

"Mộng phu nhân, ngài làm sao vậy?" Thị tỷ Thiên Thiên vội vàng đỡ lấy nàng.

Băng phu nhân sững sờ một lát, tiếp theo khi nghe thấy tiếng Yến phu nhân truyền đến sắc mặt biến đổi.

"Băng muội muội, làm sao người có thể động thủ với Mộng tỷ tỷ chứ? vào lúc này nàng đang có thai, vừa đánh một cái là xong rồi."

Nói xong, Yến phu nhân bước nhanh về phía Mộng phu nhân, mặt lộ vẻ ân cần hỏi, "Mộng tỷ tỷ, người không sao chứ?"

"Bụng của ta đau sắp chết rồi! Thiên Thiên, nhanh, đỡ ta trở về, gọi đại phu....." Giống như đau đến không chịu nổi, trở về phòng dọc theo đường đi, nàng càng không ngừng gào khóc, "Chao ôi, đau chết ta rồi, đau chết ta rồi....."

Làm sao Băng phu nhân lại không hiểu mình đã bị Mộng phu nhân hãm hại rồi, sắc mặt âm trầm dọa người.

Tiếp theo không lâu truyền đến tin Mộng phu nhân bởi vì đẻ non mất máu quá nhiều, hương tiểu ngọc vẫn cùng với đứa bé trong bụng, Băng phu nhân thất kinh.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ đây là chuyện gì xảy ra thì Thiệu Ân Hành mang theo thị vệ tới cửa giải nàng đi, nàng bị trói lại nhốt vào trong tù, đến cơ hội biện bạch giải oan cũng không có.

"Vương Gia, đây là trong cung đưa tới bản sao cách điều chế bí dược kia." Thẩm Bình Tam đi vào phòng sách, cầm phương thuốc trình lên. Vì lấy được bản bản sao này, bọn họ hao tổn không ít công phu.

Cái phương thuốc này dày đến ba trang, Sa Lãng Thần cúi đầu nhìn kỹ, trang thứ nhất ghi lại tên trên trăm loại dược thảo, còn lại trang thứ hai và trang thứ ba là nói tường tận phương pháp luyện chế.

Sau khi xem xong, Sa Lãng Thần cau mày, hần vốn định nếu có thể, hoặc có thể dựa theo phương thuốc này để luyện chế bí dược, viên bí dược trong kia đang ở trong tay hoàng thượng, muốn lấy được sợ là không dễ dàng như vậy, nhưng xem qua phương thuốc này hậu, chỉ là thu gom những dược liệu này cũng không phải dễ, trong đó đặc biệt một vị Nhục Linh Chi là khó có nhất, loại linh thảo này có thể gặp mà không thể cầu, thường thường mấy chục năm đều không nhìn thấy, vả lại cho dù dược liệu thu gom đầy đủ hết, chỉ là luyện chế còn lại phải tốn trên mấy năm công phu, hiện nay chỉ có trực tiếp từ trong cung lấy được viên bí dược kia mới kịp.

Nhớ tới Triệu Như Hi, hần cảm toa thuốc xiết chặt, ngẩng đầu hỏi, "Trong cung nơi đó liệu có động tĩnh gì không?"

"Hôm trước Ngũ Hoàng Tử và Đại hoàng tử ở trên triều đình, vì chuyện có nên điều Thất hoàng tử trở về Đô thành hay không mà tranh chấp không ngừng, kết quả hoàng thượng lại điều Thất hoàng tử đi canh giữ lăng tẩm tiên hoàng."

"Xem ra hoàng thượng thật sự tính toán lập Đại hoàng tử làm Thái tử, đây là đang vì Đại hoàng tử tiêu diệt chương ngại." Trùng mắt suy nghĩ chốc lát, Sa Lãng Thần căn dặn, "Ngày mai Bôn vương sẽ tự mình đi về Đô thành, người sai người dùng bỏ câu đưa tin liên lạc với Ngũ hoàng tử trước, để cho hần có thể bắt tay tiến hành việc kia rồi."

"Vâng" Thẩm Bình Tam vừa nghe, vẻ mặt không khỏi vui mừng, bởi vì như này biểu hiện Vương Gia muốn động thủ đối phó với Đại hoàng tử rồi, ần nhẫn nhiều năm như vậy, ngậm oán khí này rốt cuộc cũng được phát tiết ra ngoài, ngay cả hần cũng không nhịn được bắt đầu mong đợi.

Lúc này, Thiệu Ân Hành tiến vào cầu kiến "Vương Gia, thuộc hạ đã nhốt Mạnh Băng lại rồi." Vì để đối phó với Mạnh Băng, mấy ngày nay hần đã tốn không ít công sức.

"Rất tốt, phái người nhìn chăm chăm nàng, đừng để nàng tìm chết, ngày mai Bôn vương muốn dẫn nàng cùng về Đô thành." Ánh mắt Sa Lãng Thần lạnh lẽo như hàn băng.

"Thuộc hạ đã sai người chặn miệng nàng lại, tay chân cũng đều trói lại, để cho nàng không cách nào tìm chết."

Sa Lãng Thần hài lòng gật đầu, lại dặn dò nói: "Người thừa cơ hội này, quét dọn hết vương phủ một lần, bắt tất cả những con sâu kia lại."

Mặt Thiệu Ân Hành lộ vẻ vui mừng, tiếng sang sảng đáp ứng nói: "Vâng"

"Còn có....." Sa Lãng Thần trịnh trọng giao cho hần một chuyện nữa, "Đoạn thời gian này Bôn vương không có ở đây, an toàn của Vương phi giao cho người."

Thấy Vương Gia thận trọng như thế, Thiệu Ân Hành cũng không dám xem thường, nghiêm nghị cam kết, "Xin Vương Gia yên tâm, thuộc hạ dù chết, cũng sẽ bảo vệ vương phi chu toàn."

Nếu nói lúc trước còn chưa xác định được Vương Gia coi trọng vương phi bao nhiêu, vậy thì trải qua chuyện vương phi bị đâm, ở trong phòng ngủ của vương phi thấy vẻ mặt của Vương Gia tức giận lại nóng, hần đã hiểu, vương phi ở trong lòng vương gia có phân lượng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sau giữa trưa, trong phủ Tĩnh An vương truyền đến tiếng khóc từng đợt rồi lại từng đợt.

"Ta không đi, ta không đi, Mộng phu nhân và đứa bé trong bụng nàng cũng không phải là ta hại chết, tại sao muốn đuổi ta đi?"

"Đây là mệnh lệnh của Vương gia, hạn các vị phu nhân trong một khắc đồng phải thu thập xong rồi khỏi vương phủ."

Lúc này trong phòng mỗi cơ thiếp đều có hai người thị vệ đến trước đuổi người.

Không lâu, các nàng cơ thiếp tập trung ở trong đại sảnh khóc thành một đoàn.

"Chúng ta đã là người của vương gia, vào lúc này đuổi chúng ta ra ngoài, bảo chúng ta gặp người thế nào?"

"Đúng vậy, đây không phải là cố ý để cho chúng ta không sống được sao?"

"Mộng phu nhân và đứa bé của nàng là Băng phu nhân hại chết, Tại sao Vương Gia có thể bởi vì chuyện này giận chó đánh mèo chúng ta chứ?"

"Đề cho chúng ta gặp Vương Gia, chúng ta muốn gặp Vương Gia!"

Chúng cơ thiếp nhất thời la hét ầm ĩ.

Lúc này Đại tổng quản Nghiêm Thái đi tới, cất giọng quát bảo ngừng lại, "Các vị phu nhân xin yên lặng một chút."

Vừa thấy được hần, có mấy cơ thiếp tiến lên hỏi thăm, "Đại tổng quản, tại sao Vương Gia muốn đuổi chúng ta ra khỏi phủ? Chuyện của Mộng phu nhân không liên quan đến chúng ta, van ngài thay chúng ta cầu xin Vương Gia, đừng đuổi chúng ta ra khỏi phủ."

"Chuyện này ta cũng không giúp được các vị phu nhân, Vương Gia bởi vì cái chết của Mộng phu nhân và đứa bé trong bụng nàng hết sức tức giận, lúc này cho dù ai đi cầu xin cũng không có tác dụng."

Về mặt Nghiêm Thái đột nhiên nghiêm lại, tiếp theo, lời hần xoay chuyển, "Nhưng mà Vương Gia nhân từ, cũng thay các vị phu nhân nghĩ đến cuộc sống sau này, vì vậy chuẩn bị một khoản bạc, xin tất cả phu nhân theo thứ tự đến phía trước nhận lấy sau đó thì rời khỏi vương phủ thôi."

Nói xong, hần ý bảo mấy tỷ nữ đang cầm khay cùng đi phía sau, phân phát chỗ bạc đó cho mọi người.

Mất thấy chuyện đã không thể vẫn hồi, một đám cơ thiếp không thể làm gì khác hơn là tiến lên cầm lấy bạc của mình, chán nản rời đi. Chuyện này không lâu cũng truyền đến tai Triệu Như Hi, nàng thật khó nén kinh ngạc.

"Vương Gia thật sự trục xuất toàn bộ những cơ thiếp kia ra khỏi vương phủ rồi?"

"Đúng vậy, nô tỳ đã tận mắt nhìn thấy, những phu nhân đó ai cũng khóc nói không muốn đi đấy." Phù Dung vừa cầm hoa anh đào mới vừa hái vào trong bình hoa, vừa nói.

Uyển Uyển cảm thán, "Không ngờ Vương Gia sủng ái Mộng phu nhân như vậy, nàng vừa chết, lại nổi giận vì nàng mà đuổi tất cả cơ thiếp trong phủ."

Triệu Như Hi không nhận được nghĩ đến Sa Lăng Thần từng chính miệng nói qua với nàng, sẽ đem tất cả cơ thiếp đuổi ra khỏi vương phủ, không ngờ hần lại thật làm được, nhưng..... Cũng không phải vì nàng.

"Khụ khụ khụ....." Đang trong suy nghĩ phập phồng, đột nhiên nàng ho dữ dội.

"Vương phi!" Uyển Uyển vội vàng tiến lên khẽ vuốt ngực của nàng, muốn giúp nàng thở dễ hơn.

Một lát sau, ho khan hơi ngừng, Triệu Như Hi lấy ra khăn tay che miệng, biểu hiện yếu đuối nói, "Ta không sao rồi."

Sau khi Uyển uyển nhìn thấy vết máu ở khăn lụa trên tay nàng, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, hoảng sợ mà nói: "Nô tỳ phải đi mời đại phu tới đây."

Triệu Như Hi lắc đầu ngăn cản, "Uyển Uyển, không cần đi."

"Nhưng, nhưng ngài....." Ánh mắt Uyển Uyển run rẩy dừng lại ở khăn tay dính máu nàng đang cầm trong tay.

Triệu Như Hi hơi hột cười cười. "Chỉ là ói chút máu mà thôi, không có việc gì, ta nghỉ ngơi một chút là ổn."

Biết ngày giờ vương phi không nhiều, Uyển uyển mím chặt kiềm chế, không dám để cho mình khóc lên. "Vậy nô tỳ đi bưng ly trà nóng tới cho vương phi."

Nói xong, nàng vội vàng xoay người, len lén lau đi nước mắt không nhận được rơi xuống.

Phù Dung hốc mắt cũng đỏ, mặc dù nàng hầu hạ vương phi chỉ có mấy tháng, nhưng vương phi rất tốt với nàng, hôm nay thấy nàng không còn sống bao lâu nữa, trong lòng cũng không nhận được mà rầu rĩ.

Triệu Như Hi nhẹ nhàng khoát tay. "Ta không muốn uống trà, ta muốn ngủ một lát, các người đi ra ngoài trước đi, đừng quấy rầy ta."

Uyển Uyển không dám làm trái nàng, sau khi hầu hạ nàng nằm xuống, hít mũi một cái nói: "Vậy nô tỳ ra ngoài cửa coi chừng, vương phi có việc thì kêu nô tỳ."

"Ừ." Đáp nhẹ một tiếng, Triệu Như Hi một môi khép mắt, ở trong lòng thầm nghĩ, như này cũng tốt, dù sao cuộc sống của nàng cũng sắp đến cuối, hần đã vô tâm với nàng, lúc nàng đi rồi cũng có thể bớt chút nhớ thương, không cần lo lắng sau khi nàng đi, hần sẽ vì nàng chết mà bi thương.

Mặc dù nghĩ như vậy, nàng lại không thể không chế mà nghĩ lại thời điểm hôm nàng rơi xuống nước được hần cứu lên, hần dùng giọng nói khàn khàn thâm tình như vậy nói với nàng đừng rời khỏi hần.

Là nàng đơn phương hiểu nhầm tình cảm của hần sao?

Nàng rất muốn chính miệng hỏi hần một chút, hần đối với nàng rốt cuộc có chút tình ý nào không, hay là từ đầu đến cuối đều là nàng hiểu lầm?

Thật có chút không cam lòng đấy.....

Triệu Như Hi ngủ một giấc, mãi cho đến đêm khuya cũng chưa từng tỉnh lại, trong phòng ngủ mờ tối không thắp đèn, Uyển uyển canh giữ ở ngoài cửa cầm đèn đi vào nhìn một chút, thấy chủ tử còn đang ngủ, lại lặng lẽ đi ra ngoài, đang lúc này, đột nhiên một mùi thơm lạ lùng phả vào nàng, hai mắt nàng nhất thời nhắm lại, ngủ mê man bên cạnh cửa, một bóng dáng lặng lẽ vào phòng ngủ của Triệu Như Hi.

Bóng người đi đến cạnh giường, cúi đầu nhìn nàng giây lát, nghe thấy nàng đột nhiên ho khan, người nọ giơ tay lên khẽ vuốt ve ngực của nàng.

Trong giấc mộng Triệu Như Hi chợt giật mình tỉnh lại, đột nhiên nhìn thấy bóng người bên cạnh giường, nhất thời không có phòng bị kinh sợ giật mình, bật thốt lên chất vấn, "Người là ai?"

"Đừng sợ, là ta." Giọng trầm thấp lộ ra trấn an.

"Vương Gia?" Nghe ra âm thanh của hắn, nàng kinh ngạc ngồi dậy, "Làm sao Vương Gia lại tới phòng ta?"

"Bỏn vương tới thăm nàng."

Sa Lăng Thần ngồi xuống mép giường, thương tiếc giơ tay lên muốn vuốt ve gò má gầy gò của nàng, nàng lại lùi về phía sau co rụt lại, tránh hắn đụng vào.

Nhìn ra nàng cố ý tránh hắn, hắn thở dài nói: "Nàng có phải đang trách Bỏn vương thời gian này cũng không tới thăm nàng hay không?"

"Ta biết người bận chuyện của Mộng phu nhân." Nàng nhàn nhạt mở miệng, giọng nói bình tĩnh nghe không ra cảm xúc.

Hắn ôm nàng vào trong ngực, nàng giãy dụa kháng cự, ở bên tai nàng hắn vỗ về dỗ dành nói: "Đừng động."

Chỉ đơn giản hai chữ như vậy, lại lộ ra tình ý khó mà diễn tả bằng lời, Triệu Như Hi không biết có phải vừa rồi là ảo giác của mình hay không, nhưng cũng không giãy dụa nữa, nhu thuận mặc cho hắn ôm lấy nàng, dù sao nàng cũng sắp chết, để cho hắn ôm một cái cũng không sao.

"Biết vì sao Bỏn vương vẫn không có tới thăm nàng không?" Hơi thở áp áp của Sa Lăng Thần phả vào tai nàng.

Không phải là bởi vì Mộng phu nhân sao? Trong lòng nàng nghĩ vậy, nhưng yên lặng không có lên tiếng.

Trong đêm yên tĩnh, giọng nói của hắn càng lộ vẻ mỉa mai, "Không phải là bởi vì Mộng phu nhân, Bỏn vương không có lừa nàng, ta chưa từng chạm qua nàng ta, cho nên nàng ta cũng không có mang thai."

Nghe vậy, nàng kinh ngạc ngược mắt dò xét nhìn hắn.

"Chuyện này từ đầu tới cuối chỉ là một âm mưu." Hắn đang ôm lấy khuôn mặt gầy gò của nàng, đau lòng dùng ngón tay xoa nhẹ nhàng, "Đây là cái bẫy để đối phó Đại hoàng tử."

"Tại sao người muốn bày cái bẫy này để đối phó Đại hoàng tử?" Triệu Như Hi cảm thấy đầu nàng có chút không đủ dùng, trong lúc nhất thời không cách nào sáng tỏ hai chuyện này có gì liên hệ.

"Bởi vì những thích khách hôm đó muốn giết nàng, chính là Đại hoàng tử sai đến."

Lúc trước hắn không hiểu tại sao gần đây Đại hoàng tử lại đột nhiên phái ra nhiều thích khách như vậy, ý đồ xông vào vương phủ hành thích, đến khi nàng bị đâm, hắn mới bừng tỉnh hiểu ra, những thích khách kia là vì giết nàng.

Sau này hắn mới hiểu rõ ràng, cho nên lúc trước Mạnh Băng giết chết Trần nhi, còn có một mục đích khác là muốn dựa vào cái này thử dò xét thái độ của hắn đối với Triệu Như Hi.

Dưới thỉnh cầu của Triệu Như Hi, hắn sai người cả đêm điều tra cái chết của Trần nhi, càng làm cho Mạnh băng khẳng định hắn coi trọng Triệu Như Hi, vì vậy bẩm báo rõ chuyện này cho Đại hoàng tử.

Nếu nhất thời không giết được hắn, Đại hoàng tử chuyển mục tiêu sang nàng, muốn mượn giết chết nàng tới đả kích hắn.

"Ta cùng với Đại hoàng tử không thù không oán, vì sao hắn phải phái người tới giết ta?" Nàng lấy làm lạ hỏi.

"Chuyện này phải nói đến từ phụ vương và mẫu phi ta." Nghe thấy nàng ho nhẹ mấy tiếng, hắn kéo chăn quấn chặt lấy thân thể nàng ôm vào trong ngực.

Nóng lòng muốn biết đến tiếp sau, Triệu Như Hi hỏi tới, "Sau đó thì sao?"

"Trước khi mẫu phi gả cho phụ vương ta, Đại hoàng tử cũng ái mộ mẫu phi ta, phái người tới muốn cầu hôn với bà, nhưng không nghĩ lúc này, mẫu phi ta lại quen phụ vương ta, hai người tình đầu ý hợp, vì vậy cự tuyệt hôn sự với Đại hoàng tử, gả cho phụ vương ta." Tới nay hắn tới đây, chính là muốn nói cho nàng biết nguyên nhân hậu quả của mọi chuyện.

Nghe đến đó, nàng chen lời nói: "Cho nên Đại hoàng tử mang lòng oán hận đối với phụ vương và mẫu phi chàng?"

Sa Lăng Thần nhẹ nhàng gạt đầu, chậm chậm kể rõ chuyện cũ, "Từ sau khi phụ vương và mẫu phi thành thân, thì nhiều lần có thích khách hành thích đâm phụ vương, những thích khách kia một khi thất bại đều tự vận mà chết. Sau đó phụ vương điều tra, Đại hoàng tử âm thầm thu dưỡng một nhóm cô nhi, huấn luyện bọn họ thành tử sĩ, lợi dụng bọn họ hành thích người đối nghịch với hắn."

"Xảy ra chuyện như vậy, bọn chàng không bẩm báo với hoàng thượng sao?" Dựa vào trong ngực hắn, thân thể nàng luôn không thể ấm lên được rồi cuộc từ từ âm ập.

"Hoàng thượng sớm có ý tưởng trừ bỏ phủ Tĩnh An vương ta, Đại hoàng tử làm như vậy, chính là hợp tâm ý của hắn, vì vậy khi phụ vương tấu bẩm chuyện này thì hoàng thượng lợi dụng các loại lý do và lấy cớ che chở Đại hoàng tử."

"Hoàng thượng vì sao phải đối phó các chàng như vậy? Không phải nói khai quốc Hoàng đế từng lấy máu lập lời thề, mỗi một nhiệm kỳ Đế vương bao gồm cả hắn bên trong, đều không được phép tổn thương người Tĩnh An vương sao?" Triệu Như Hi không hiểu hỏi lên.

"Năm đó Thái Tổ để cảm động và nhớ tới tổ tiên ta nhường ra ngôi vị hoàng đế, cho nên tứ phong 25 tòa thành trì phụ cận thành Ngọc Lại làm đất phong cho tổ tiên, hơn nữa miễn thu thuế và lao dịch cho những thành trì này. Mấy trăm năm qua, dưới sự dẫn dắt của các đời tổ tiên ta, 25 tòa thành trì này càng ngày càng phồn thịnh vượng. Nhưng mà đối lập, những năm gần đây dưới sự cai quản của hoàng thượng, trong triều lại bởi vì các loại nguyên do, dẫn đến quốc khố trống không, hoàng thượng mới đánh chủ ý lên 25 tòa thành trì này, muốn lấy lại 25 tòa thành trì giàu có và đông đúc này."

Muốn thu hồi lại ngại vì Thái Tổ để đã lấy máu lập lời thề, khó có thể làm như vậy, chỉ có khiến huyết mạch Tĩnh An vương hoàn toàn biến mất, hoàng thượng mới có thể có lý do thu hồi 25 tòa thành trì này, nhưng hoàng thượng lại không thể không để ý lời thề của Thái tổ hoàng đế, lộ liễu diệt trừ Tĩnh An vương, Đại hoàng tử đoán biết được tâm ý của hoàng thượng, to gan phái người đến hành thích.

Việc làm của Đại hoàng tử, trong lòng hoàng thượng đều biết rõ, nhưng vẫn cố ý bao che tùy ý.

Sau khi Phụ vương bị hại, đến đứa bé 9 tuổi là hắn Đại hoàng tử cũng không bỏ qua cho, vẫn nhiều lần phái người đến hành thích hắn, muốn diệt trừ huyết mạch cuối cùng của Tĩnh An vương. Mẫu phi vì an toàn của hắn, không thể không âm thầm đưa hắn đi, cho đến năm hắn mười sáu tuổi mới trở về Tĩnh An vương phủ.

Vậy mà vừa tiếp quản vương phủ không lâu, mẫu phi lại vì ưu tư quá độ, vất vả lâu ngày thành bệnh.

Hắn nói đơn giản, Triệu Như Hi lại nghe đến tim gan run sợ, có thể suy ra dưới tình huống hoàng thượng và Đại hoàng tử đều mong muốn đẩy hắn vào chỗ chết, hắn còn có thể bình an sống đến bây giờ là không dễ dàng đến cỡ nào.

Nàng không nhịn được đau lòng ôm lấy hắn. "Làm khó chàng rồi....."

Cảm nhận được lòng thương tiếc của nàng, hắn khẽ hôn trán của nàng. "Nàng yên tâm, Bôn vương không dễ chết như vậy. Ngày mai Bôn vương muốn rời khỏi vương phủ đi đến Đô thành, chỗ này nếu có chuyện gì, nàng hãy tìm Thiệu Ân Hành, hắn là trưởng thị vệ của vương phủ, đứng rồi....."

Tiếp theo hắn lại nói cho nàng một bí mật làm người kinh hãi, "Đồng thời hắn cũng là Mộng phu nhân."

"Cái gì, hắn là Mộng phu nhân?!" Triệu Như Hi giật mình tròn to mắt.

Thấy nàng kinh ngạc như thế, Sa Lăng Thần cười khẽ một tiếng. "Cho nên giờ nàng đã tin Mộng phu nhân tuyệt đối không có khả năng có thai rồi chứ."

Năm mơ Triệu Như Hi cũng không nghĩ đến, Mộng phu nhân xinh đẹp tuyệt trần ấy lại là một nam tử giả trang. "Nhưng vì sao nghe thấy giọng nói của Mộng phu nhân cũng là giọng của nữ tử?" Dung mạo có thể lợi dụng hóa trang để che giấu, nhưng giọng của nam rất khó biến thành giọng nữ.

"Trước kia hắn từng được tập một loại công phu có thể thay đổi giọng nói." Hắn cười khẽ giải thích sự khó hiểu của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-2

Sau khi kinh ngạc, Triệu Như Hi hỏi ra nghi ngờ trong lòng, "Vậy tại sao thời gian này chàng cũng không tới thăm ta, cho tới hôm nay mới đến?"

"Hôm đó nàng đi ra ngoài bái tế Trần nhi, nhất định là có người tiết lộ hành tung của nàng, những thích khách kia mới có thể theo dõi mà tới, Bôn vương chưa tra ra được thân phận tên gian tế này, vì không để cho nàng lại gặp nguy hiểm, vậy mới cố ý lạnh nhạt nàng, đồng thời thiết kế chuyện Mộng phu nhân mang thai, khiến người ngoài cho là nàng đã thất sủng, để cho Đại hoàng tử thay đổi mục tiêu, đồng thời cũng đúng lúc có thể mượn chuyện như vậy, đuổi những cơ tiếp trong phủ kia ra ngoài."

Quả nhiên, tin tức Mộng phu nhân có thai truyền ra không lâu, thì đã có thích khách đến ý muốn hành thích nàng, nhưng Thiệu Ân Hành thân là trưởng thị vệ của vương phủ, thân thủ tự nhiên lợi hại, dễ dàng giải quyết những thích khách kia.

Biết được hần lạnh nhạt với mình tất cả đều là vì suy nghĩ an nguy của nàng, dưới ngón tay trắng nhợt của Triệu Như Hi vô thức níu chặt vạt áo của hần, cổ họng giống như bị một luồng hơi nóng chặn lại, giọng nói vừa yếu ớt vừa khàn khàn gọi: "Vương Gia....."

Tại sao lúc này muốn cho nàng biết được chân tướng, đây không phải là cố ý muốn cho nàng đến lúc đó không cách nào đi được an tâm sao? Nhìn thấy khóe mắt nàng ngấn lệ, Sa Lăng Thần cầm tay của nàng.

"Trời vừa sáng, ta phải lên đường lấy bí dược về cho nàng, nàng chờ ta trở lại." Nếu không phải thân thể nàng đã không chịu nổi lác lư vất vả, hần rất muốn dẫn nàng theo bên người tự mình chăm sóc.

"Sẽ gặp nguy hiểm sao?" Triệu Như Hi lo lắng hỏi, nàng hiểu thuốc trân quý như vậy, tất nhiên không dễ lấy được.

"Sẽ không, vừa lấy được thuốc ta sẽ lập tức nhanh chóng quay về, nàng chờ ta." Hần cúi mặt xuống, ở cánh môi nàng trân trọng ấn xuống một nụ hôn.

"Ừ, ta chờ chàng." Nàng tươi cười, đáp nhẹ một tiếng, liệu chết nhịn con ho đang dâng lên trong ngực, không muốn làm cho hần lo lắng.

"Trong phủ gian tế chưa bắt được hết, đừng nói cho những tỷ nữ kia chuyện tối nay ta đã tới, tránh cho họ không cẩn thận tiết lộ ra ngoài." Hần lại không yên tâm dặn dò.

Nàng nhẹ gật đầu, không dám lên tiếng, bởi vì sợ vừa lên tiếng nàng sẽ gặp không kiểm chế được mà ho dữ dội.

"Vây..... Ta đi đây." Sa Lăng Thần không nỡ rời xa nàng ôm nàng thật chặt, lại cẩn thận đỡ nàng nằm xuống giường.

"Tạm.... Biệt." Triệu Như Hi hao hết hơi sức nói ra hai chữ này.

Nhìn nàng thật sâu một cái, lúc này hần mới rời đi.

Đội hần vừa rời đi, nàng lập tức kéo chăn, vùi cả mặt vào trong chăn, ho mãnh liệt, ho đến tê tâm liệt phế, nàng ói ra máu nhuộm đỏ một góc chăn.

Sa Lăng Thần đứng ở cửa chưa rời đi, mặc dù cách cửa phòng, nhưng thuở nhỏ tập võ tai của hần rất thính, vẫn nghe thấy tiếng ho dữ dội của nàng xuyên qua chăn truyền tới.

Hần biết nàng không muốn cho mình nghe thấy, vì vậy chỉ có thể nhịn đau lòng, đứng ở ngoài cửa yên lặng cùng với nàng.

"Áy, vì sao vương phi cứ nhìn chăm chăm vào thuốc hạ vậy?" Mặc dù Thiệu Ân Hành cảm thấy vóc dáng của mình anh minh thân võ, là một nam nhi tốt nhất trên đời, nhưng vương phi là thê tử của vương gia, nhìn hần như vậy, hình như không quá thỏa đáng.

"Xin lỗi." Triệu Như Hi có chút xấu hổ thu hồi tầm mắt.

Nàng vừa rời đi đang so sánh hần với Mộng phu nhân lúc trước đã gặp, sau khi quan sát cẩn thận, nàng phát hiện ngũ quan hần rất tinh xảo, chỉ cần mượn thuật hóa trang, là có thể làm hần biến thân thành đại mỹ nhân xinh đẹp kiêu diễm.

Hần quả thật là Mộng phu nhân!

"Không sao." Hần không để ý khoát khoát tay, tiếp theo quan tâm hỏi: "Hôm nay thân thể vương phi có khá hơn chút nào không?"

Hần thật sự rất lo lắng thân thể của nàng, sợ nàng không thể chống đỡ được đến lúc Vương Gia trở lại.

"Hôm nay ta cảm thấy tinh thần cũng không tệ lắm." Nàng mỉm cười đáp, chẳng biết tại sao, hôm nay nàng ít ho khan, tinh thần cũng khá chút, vì vậy mới có thể ngồi ở trong phòng nhỏ triệu kiến hần.

Thiệu Ân Hành nghe vậy đầu tiên là gật đầu, tiếp theo một cái chớp mắt giống như là sự nhớ ra gì đó, nhìn kỹ mặt mũi của nàng, thấy trên hai gò má tái nhợt của nàng hiện lên đỏ hồng, sau khi sừng sốt một chút, âm thầm cả kinh, đây sẽ không phải là..... Hối quang phản chiếu chứ?

Hần có hiểu một chút y thuật, lúc trước từng nhờ vào thân phận Mộng phu nhân đã xem mạch cho vương phi một lần, khi đó nàng trúng độc rất nặng, trong cơ thể tạng phủ bị thương tổn gần hết, rồi sau đó nàng lại bị một trận bệnh nặng, không cần xem mạch cũng có thể từ khí sắc của nàng nhìn ra, thân thể của nàng đã là đèn cạn dầu.

Hôm nay tinh thần của nàng lại đột nhiên chuyển biến tốt, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Nhưng mà lúc này hần đã trở lại thân phận nam nhi, cũng không tiện lại đi quá giới hạn bắt mạch cho nàng, suy nghĩ một chút, gương mặt tuấn tú cố gắng nặn ra nụ cười, xin chỉ thị: "Khó được tinh thần vương phi tốt, không bằng thuốc hạ mời đại phu đến xem mạch, xem một chút có cần đổi lại phương thuốc khác hay không?"

"..... Được." Triệu Như Hi sợ run lên mới đáp. Mặc dù cái khuôn mặt tuấn mỹ âm nhu kia mang theo nụ cười, nhưng nàng lại từ trong ý cười miễn cưỡng kia hơi hơi nhìn ra vẻ ngưng trọng - trong lòng nàng giật mình, há mồm muốn hỏi, cuối cùng lại vẫn yên lặng.

Không lâu, sau khi Lục đại phu bắt mạch, chau mày, đối với bệnh tình của không nói thêm gì, chỉ nói, "Lão phu đi viết toa thuốc, đổi thuốc cho vương

phi."

Triệu Như Hi không hỏi nhiều, trong lòng đã hiểu được, cho nên hôm nay tinh thần nàng tốt như vậy, chính là hồi quang phản chiếu trong truyền thuyết thôi. Nàng ngược mắt nhìn bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ, âm thầm cầu xin, ít nhất để cho nàng có thể chống đỡ được đến khi hấn trở lại, bởi vì nàng đã đồng ý với hấn, nhất định sẽ chờ hấn trở về, nàng không muốn nuốt lời.

"Ta tiễn đại phu." Thiệu Ân Hành và đại phu cùng nhau rời đi, vừa đến bên ngoài, hấn đã không kịp chờ hỏi vội, "Lục đại phu, như thế nào?"

"Sợ là trong ba, năm ngày này thôi."

"Chỉ còn lại ba, năm ngày, Vương Gia vô luận như thế nào cũng về không kịp, ngài không thể nghĩ cách kéo dài thêm chút nữa sao? Ít nhất phải đợi đến Vương Gia trở lại." Thiệu Ân Hành vội la lên.

Hấn từng hứa với Vương Gia phải bảo vệ vương phi chu toàn, nếu như không chờ được Vương Gia trở lại, vương phi đã đi rồi, hấn phải ăn nói thế nào với Vương Gia đây?

"Lão phu sẽ hết sức, nhưng, haizzz..... Hiện nay chỉ có thể làm hết khả năng, nghe ý trời thôi." Lục đại phu trầm trầm thở dài.

Hôm sau, Triệu Như Hi không ngừng ói ra máu.

Uyển Uyển và Phù Dung hoang mang sợ hãi mời đại phu tới, đại phu châm mấy châm cho nàng, lại uống thang thuốc xong, nàng ngủ mê một chút, sau khi tỉnh lại thấy đã là lúc mặt trời lặn, nàng ngo ngáy giấy lát nhìn ngoài cửa sổ lá rụng đầy trời, nàng sai Uyển Uyển chuẩn bị giấy bút cho nàng.

Uyển Uyển rất nhanh lấy tới giấy và bút mực bày trên bàn."Vương phi, giấy bút đã chuẩn bị xong."

Triệu Như Hi xuống giường, muốn đi đến trước bàn, vừa đứng dậy, thân thể bởi vì hôn mê mà lắc lư, Uyển Uyển và Phù Dung vội vàng đỡ nàng.

"Vương phi, ngài muốn viết cái gì sai bảo nô tỳ là được, ngài vừa mới tỉnh lại, hay là nằm ở trên giường nghỉ ngơi một chút trước đi." Uyển uyển khuyên nhủ.

Nàng và Trần Nhi từ nhỏ đã hầu hạ nàng, vì vậy cũng học biết chữ, viết chữ, chỉ cần không phải quá tháihim ảo, nàng tự nhận có thể.

Triệu Như Hi lắc đầu một cái, ở hai người nâng đỡ, từng bước từng bước từ từ đi tới trước bàn.

"Các người đi xuống trước đi." Giọng nói nàng tiếng khàn khàn yếu ớt, tựa như ngọn đèn sắp tắt, không còn hơi sức nói.

"Nhưng....." Uyển Uyển rất lo thân thể của nàng, không muốn rời đi.

Lúc trước vương phi ói nhiều máu như vậy, dọa nàng chết khiếp, trong lòng nàng rõ ràng, vương phi sợ là không chống đỡ được mấy ngày, nàng không dám ở trước mặt nàng lộ ra cảm xúc bi thương, chỉ có thể ở sau lưng nàng một người len lén khóc sụt sùi.

"Ta không sao, các người đi ra ngoài trước, ta muốn một người yên lặng một chút." Triệu Như Hi khẽ nở nụ cười, trấn an nói.

"Vâng" không dám không nghe nàng, Uyển Uyển và Phù Dung cùng nhau lui ra ngoài.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại Triệu Như Hi, nàng nhìn giấy lụa trên bàn, nhắc bút lên, trong lòng rõ ràng có bao nhiêu lời muốn nói với Sa Lăng Thần, nhưng lúc muốn đặt bút viết, lại không biết nên viết từ đâu.

Từ thành Lai Ngọc đến Đô thành, đi đi về về cũng phải nhiều ngày, nàng hiểu dựa vào tình trạng thân thể mình trước mắt là đợi không được hấn trở lại, lúc này mới muốn viết ra một chút lời trong lòng.

Nàng tỉ mỉ nghĩ lại đủ loại chuyện từ lúc gặp hấn tới nay, bên môi mỉm cười dịu dàng, lại nhớ tới nụ hôn lúc hấn rời đi, cùng với lời nói hấn muốn nàng chờ hấn trở lại, trong mắt nàng từng giọt nước mắt tràn ra chảy xuống má, rơi trên giấy lụa, ướt loang ra.

Cùng hấn gặp nhau yêu nhau, là hồi ức trân quý nhất trong một đời ngắn ngủi này của nàng. Nàng không muốn chết, không muốn mang tiếc nuối rời đi, nàng muốn tiếp tục sống, sau này cùng hấn vượt qua sớm sớm chiều chiều.

Nhưng ông trời cho nàng thời gian thật sự là quá ngắn, ngắn đến nàng không thể tiếp tục bình tĩnh tiếp nhận số phận như vậy. Nàng oán, ông trời nếu muốn sớm lấy đi tính mạng của nàng như vậy, vì sao lại muốn cho nàng gặp được Sa Lăng Thần? Vì sao phải để cho bọn họ yêu nhau?

Nàng không muốn chết, nàng phải đợi hấn trở lại, nàng đã đồng ý hấn, nàng không thể để sau khi hấn trở lại, một mình đối mặt với thi thể lạnh băng của nàng.

"Ông trời, van xin người, con không muốn chết, xin người để cho con chờ đến lúc hấn trở lại....." Nàng che môi, lệ rơi đầy mặt, trên ngón tay nhuộm đầy máu tươi vừa mới ói ra, cùng nàng không cam lòng, không ngừng rơi lệ.

Cuối cùng, cái gì nàng cũng không viết, nàng nghĩ, nếu đã định trước nàng không cách nào ở cùng với hấn, vậy thì..... Đừng để lại cho hấn cái niệm tưởng gì nữa, tránh cho ngày sau thấy vật thương tâm.

Đô thành....

Trong khách điểm, mỗi một bàn khách đều có ý đề thấp giọng nói bàn luận xôn xao, nếu cẩn thận lắng nghe, sẽ phát hiện mọi người đang bàn luận dường như đều cùng một sự kiện.....

"Ây, các người nghe nói sự kiện kia rồi sao?"

"Dĩ nhiên nghe nói."

"Chuyện kia sẽ là thật không?"

"Ta xem không giả rồi, không có lừa làm sao có khói."

"Không, theo ta thấy tám phần là có người cố ý dựng chuyện vu tội."

"Đúng vậy đấy, chuyện như vậy luôn phải có bằng chứng chứ."

"Nếu là không có có thể truyền thành ra như vậy? Ta xem 99% là có bằng chứng, nếu không chuyện như vậy ai dám loan truyền lung tung, đây chính là phải chém đầu."

"Ồ, vậy người nói bằng chứng ở đâu?"

"Chuyện này..... Nếu ta hiểu được ta đã có thể thi đậu Trạng Nguyên rồi."

"Nhưng mà nói trở lại, tin tức cũng truyền thành ra như vậy rồi, trong cung chắc là nghe thấy rồi chứ?"

"Đúng vậy, cũng không biết hoàng thượng sẽ xử trí như thế nào....."

Sa Lãng Thần đi vào Đô thành, dọc đường nghe không ít người châu đầu ghé tai nhỏ giọng đang nghị luận chuyện nào đó, ánh mắt đen tối của hắn thoáng qua vẻ lãnh khốc.

Ấn nhẫn nhiều năm như vậy, hắn sẽ khiến hai cha con kia nợ máu trả bằng máu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Trên điện Tuyên Hòa, Hoàng đế cùng quần thần đang nghị sự.

"Mặt tướng khôi bầm hoàng thượng, Trương tướng quân phái người tới thúc giục, nói lương thảo chậm chạp không chuyển đến, trong đại doanh Nam trại tướng sĩ đã sắp không có lương thực có thể ăn, không đến nửa tháng, đại doanh sẽ hết lương thực, tướng sĩ một khi cạn lương thực, sẽ dẫn đến biên phòng của ta nguy hiểm, kính xin hoàng thượng định đoạt." Một võ tướng bước ra khỏi hàng bầm tấu.

"Lý thượng thư, vì sao lương thảo chậm chạp không chuyển đến đại doanh Nam trại?" Nghe vậy, hoàng thượng giả nua nhìn về phía một quan viên trong triều, tức giận trách cứ.

"Hoàng thượng bớt giận, chuyện này hôm trước thần đã khởi tấu hoàng thượng, bởi vì hộ bộ chậm chạp không ngân sách, khiến cho thần không cách nào mua đủ lương thảo, đưa đến đại doanh Nam trại." Lý thượng thư vội vàng bước ra khỏi hàng bầm.

Hộ bộ thượng thư bị điểm danh cũng vội vàng bước ra khỏi hàng."Khôi bầm hoàng thượng, chuyện này thần đã tâu rõ với hoàng thượng, quý trước thu thuế không nhập kho, kho phòng trống không, không có khoản để chi." Hắn đây là không bột đổ gột nên hồ.

Những năm gần đây, vì trùng tu lăng tẩm của hoàng thượng, lăng tẩm này còn hùng vĩ to lớn hơn của Thái tổ hoàng đế, đã hao phí mấy trăm vạn lượng bạc, những năm trước, hoàng thượng vì sửa chữa xây dựng làm mới hoàng cung, lại hao tổn hơn trăm vạn ngân两, còn có mấy năm trước, hoàng thượng vì một tiết sứ nước ngoài dùng lời nói cợt nhả một vị phi tần, dưới cơn nóng giận không tiếc đem binh tấn công Đế Quốc, cuộc chiến tranh này đánh nhiều năm, cho tới nay chưa kết thúc, hao phí một số tiền rất lớn cho đồ dùng và tiền lương trong quân.

Quốc khố đã sớm khó chống đỡ chi tiêu nhiều như vậy, trong cung lại vẫn còn không biết tiết chế, hàng đêm sênh ca, phô trương lãng phí, tạo thành gánh nặng cho quốc khố, nếu quý trước thu thuế tháng sau không nhập kho, chỉ sợ ngay cả lương bổng của đông đảo quan viên đều không thể phát được.

Hoàng thượng chậm rãi nhớ lại chuyện này, giận dữ vỗ tay vịn long ý."Trẫm không phải đã dặn dò tăng thu thuế, bổ sung quốc khố sao?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, năm ngoái Đông Bắc nạn tuyết nghiêm trọng, thu thuế khó khăn, mà khu vực Tây Bắc cùng Tây Nam thuế ngân còn chưa chuyển đến." Nhiều năm liên tục hà chính thuế nặng, dân chúng đã sớm khổ không thể tả, đã có rất nhiều dân chúng giao nộp không ra thuế má, cho nên bán vợ con, một số còn lại là nghĩ hết biện pháp chuyển chỗ ở đến vùng Đông Nam đất phong của Tĩnh An vương.

Dưới các đời Tĩnh An vương cai quản, phía Đông Nam, lấy thành Ngọc Lai làm trung tâm xung quanh 25 tòa thành trì đều giàu có phồn thịnh, bởi vì Thái Tổ Hoàng đế miễn tất cả thuế má cho đất phong Tĩnh An vương, lại thêm các đời Tĩnh An vương cũng rất là giỏi giang ưu tú, vì vậy đất phong kia thuế má lao dịch nhẹ vô cùng, dưới mắt dường như đã trở thành nơi dân chúng muốn tới nhất.

Nhưng triều đình vì ngăn chặn số lượng lớn dân chúng dời đến đất phong của Tĩnh An vương, đã ra lệnh nghiêm cấm dân chúng di dời vào, ở các quan đặt đều phái quan binh nghiêm tra.

Hoàng thượng rất tức giận đối với những thần tử vô năng này, lúc đang muốn mở miệng trách cứ thì thái giám tổng quản nội thị đứng hầu sau lưng hoàng thượng, sau khi nghe một tên thái giám bẩm báo, khom người tiến lên nhỏ giọng bẩm báo với hoàng thượng, "Khởi bẩm hoàng thượng, lúc này Tĩnh An vương đang chờ ngoài điện, hoàng thượng có muốn tuyên triệu hần yết kiến?"

"Tĩnh An vương? Làm sao hần lại đến Đô thành?!" Long mây hoa râm của Hoàng thượng nhú lại, kinh ngạc qua đi, chỉ thị nói: "Tuyên hần vào điện."

Cặp mắt vẫn đục của Hoàng thượng thoáng qua về tính toán, Sa Lăng Thần này đến rất đúng lúc, quốc khổ trống rỗng, vừa hay có thể từ trên người hần lột một lớp da tới bổ sung quốc khổ, nếu hần thông minh, tốt nhất đừng cự tuyệt, nếu không, ngoài sáng không thể động đến hần, nhưng hần đã bước vào Đô thành, ông ta có biện pháp làm cho hần thần không biết quỷ không hay tan biến tại nhân thế.

Diệt trừ hần xong, huyết mạch Tĩnh An vương không người nối nghiệp, ông ta vừa đúng có thể nhân cơ hội này thu lại 25 tòa thành trì giàu có đồng đúc bao gồm cả thành Lai Ngọc bên trong làm của riêng.

Ông ta làm như vậy tất cả đều là suy nghĩ cho Đại Thịnh vương triều, nghĩ đến cho dù nếu trên trời Thái tổ hoàng đế có linh, cũng sẽ không trách cứ ông ta.

Thái giám tổng quản được lệnh, cao giọng kêu to, "Hoàng thượng có chỉ, tuyên, Tĩnh An vương yết kiến."

Sa Lăng Thần mặc một bộ quần áo Thân vương màu tím, eo buộc đai ngọc, đầu đội kim quan, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng thong dong, đạp bước chân trầm ổn đi tới trước điện, khom người vái chào, "Thần Sa Lăng Thần tham kiến hoàng thượng." Tĩnh An vương gấp vua không cần quỳ lạy, đây là lúc đầu chính miệng Thái tổ hoàng đế cho phép.

"Tĩnh An vương miễn lễ. Tĩnh An vương đến Đô thành lúc nào, vì sao không tâu bẩm rõ chuyện này trước?" Giọng nói của Hoàng thượng lộ rõ vẻ chất vấn.

"Xin hoàng thượng thứ tội cho thần không báo, bởi vì chuyện cấp bách, thần một lòng đến Đô thành cầu kiến hoàng thượng, cho nên có điều sơ xuất, kính xin hoàng thượng tha lỗi." Hần đứng mực đáp.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng thượng tò mò hỏi.

"Một ái cơ của thần mang thai ba tháng, hôm trước lại bị người mưu hại mà chết, thần bị thương khó nhìn, vì vậy đặc biệt tới để kính xin hoàng thượng làm chủ đòi công đạo cho thần." Giọng nói của Sa Lăng Thần lộ ra vẻ thương tâm sâu sắc.

"Là ai lớn mặt như thế, dám cả gan mưu hại con của Tĩnh An vương?" Mặc dù ngoài miệng Hoàng thượng hỏi như thế, trong lòng lại khen thầm một tiếng chết mới tốt.

Đứng ở trong triều thần một bên Đại hoàng tử Sa Văn Thịnh nghe vậy, hơi lộ kinh ngạc, làm sao chuyện này hần lại chưa nhận được tin lúc trước hần biết được một ái thiếp của Sa Lăng Thần mang thai, đã từng phải thích khách đến hành thích, nhưng căn cứ tin tức truyền về, chuyện này cũng không thành công, lúc này nghe thấy Sa Lăng Thần nói, mặc dù hần không biết là người nào gây nên, trong lòng cũng không khỏi âm thầm may mắn.

Nhưng tiếp theo trong chớp mắt, hần đã nghe thấy Sa Lăng Thần ở trước mặt mọi người chỉ chứng hần .....

"Chuyện này là do Đại hoàng tử sai người gây nên."

"Tĩnh An vương, lời của người có chứng có không?" Mặt Hoàng thượng lộ vẻ không vui.

"Tất nhiên có, nếu không thần cũng sẽ không tự mình đến Đô thành. Kính xin hoàng thượng truyền lệnh, để hung thủ và nhân chứng đang chờ ở ngoài điện lên điện làm chứng."

Hoàng thượng hơi chần chờ, dùng mắt dò hỏi Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử âm thầm lắc đầu, bày tỏ mình cũng không biết chuyện.

"Xin hoàng thượng tuyên triệu hung thủ cùng nhân chứng lên điện." Sa Lăng Thần nhìn ở trong mắt ánh mắt trao đổi của hai người, sắc mặt không thay đổi thúc giục.

Trước mặt quần thần, hoàng thượng không thể không hạ lệnh, "Tuyên."

Thị vệ rất nhanh dẫn theo hai nữ tử lên điện.

Hai người quỳ gối trước điện, trong đó miệng của Băng phu nhân vẫn bị chặn lại, hai tay bắt chéo phía sau, nàng kêu umh ngô ngô như muốn nói cái gì, nữ tử còn lại quỳ gối bên cạnh nàng ta, hai vai run rẩy, cúi thấp đầu.

Hoàng thượng thấy thế, nghi ngờ nói: "Vì sao nữ tử này miệng bị chặn?"

"Bẩm hoàng thượng, thần chặn lại miệng của nàng ta cũng buộc chặt hai tay, là sợ nàng ta sợ tội tự vận."

"Người tới, gỡ miếng vải trong miệng nàng ta xuống." Hoàng thượng ra lệnh.

Thị vệ vừa lên trước lấy xuống miếng vải trong miệng của Băng phu nhân, nàng lập tức kêu oan, "Cầu xin hoàng thượng minh xét, thần thiếp tuyệt đối không có mưu hại Mộng phu nhân, tất cả đều là Mộng phu nhân thiết kế hãm hại thần thiếp, thần thiếp bị oan uổng!"

Nghe nàng ta nói vậy, ánh mắt đen tối lạnh lùng của Sa Lăng Thần nhìn về phía nữ tử khác.

"Nói cho hoàng thượng người là người nào."

"Bẩm hoàng thượng, nô, nô tỳ tên là Đào Hoa, là, là thị tỳ của Băng phu nhân, phụng mệnh của Đại hoàng tử, cùng với Băng phu nhân trà trộn vào trong phủ Tĩnh An vương." Trước mặt Hoàng đế và quần thần, hai chân của Đào Hoa quỳ dưới đất căng thẳng run rẩy không ngừng

Nghe vậy, Băng phu nhân kinh ngạc trách mắng, "Đào Hoa, ngươi nói linh tinh cái gì vậy?!"

"Mạnh Băng, trước mặt hoàng thượng không được càn rỡ." Sa Lăng Thần trách cứ một tiếng, phân phó Đào Hoa, "Bẩm rõ tất cả người biết với hoàng thượng, không được có một câu nói dối."

"Nô tỳ không, không dám nói dối, Băng phu nhân đúng là Đại hoàng tử mượn từ tay một tên thương nhân, đưa vào trong phủ Tĩnh An vương, làm như vậy là để giám thị Tĩnh An vương, cũng truyền tất cả động tĩnh của vương phủ về cho Đại hoàng tử." Giọng nói Đào Hoa run run rồi nói tiếp:

"Hôm trước biết được Mộng phu nhân có thai, Băng phu nhân phụng mệnh Đại hoàng tử, tùy thời nghĩ diệt trừ nàng, để Tĩnh An vương tuyệt hậu, vì vậy hôm đó vừa thấy Mộng phu nhân, Băng phu nhân đã cố ý chọc giận Mộng phu nhân, cũng âm thầm xuống tay với nàng, khiến cho Mộng phu nhân sinh non mà chết."

Tĩnh tình nàng vốn lạnh lợi, nếu không cũng sẽ không được sai đến hầu hạ Băng phu nhân, hôm đó bị Thiệu Ân Hành bắt được, sau khi thăm vấn xong, hẳn cho nàng một cơ hội sống, điều kiện là muốn nàng sau này đứng ra chỉ chứng cứ hành động việc làm của Băng phu nhân, xong việc, Tĩnh An vương sẽ giữ lại tính mạng của nàng, cũng cho nàng một vạn lượng bạc.

Nàng không giống những tử sĩ kia, từ nhỏ đã bị huấn luyện làm thành vũ khí giết người, nàng không muốn chết, nàng còn muốn tiếp tục sống, vì vậy đồng ý.

Về phần lời nói này, cũng là Vương Gia dạy nàng đọc thuộc lòng, luyện tập mấy ngày, càng nói càng có thứ tự, nghe cũng hết sức chân thật.

Thấy Đào Hoa nhưng ngược lại lại tố cáo mình, Đại hoàng tử vội vàng bước ra khỏi hàng kêu oan, "Phụ hoàng minh giám, đây rõ ràng là có người muốn hãm hại vu tội nhi thần, trước đó nhi thần tuyệt chưa từng thấy nữ tử này, càng không có sai bảo nàng mưu hại ái thiếp của Tĩnh An vương."

Hoàng thượng cũng phối hợp nói: "Tĩnh An vương, Đại hoàng tử nói rất đúng, chỉ bằng vào lời nói của tỳ nữ này chưa đủ làm chứng, có lẽ là có người sai nàng vu hãm Đại hoàng tử, chuyện này còn phải tra kỹ mới được."

"Chẳng lẽ Hoàng thượng là muốn bao che cho Đại hoàng tử giả mạo thay thế này sao?" Sa Lăng Thần không sợ hãi chút nào, lạnh lùng nhìn thẳng mặt rồng của hoàng thượng. Đào Hoa và Mạnh Băng chẳng qua là người dẫn, kịch hay lúc này mới muốn lên sân.

Hoàng thượng nghe vậy, giật mình quên trách cứ hẳn bắt kính. "Tĩnh An vương, lời này của ngươi là ý gì? Làm sao Đại hoàng tử lại là giả mạo thay thế?"

"Thần vừa bước vào Đô thành, đã nghe thấy cả thành đều đang bàn luận thân thế của Đại hoàng tử, nói Đại hoàng tử là năm đó Liên phi vì giành sủng ái của hoàng thượng, lên lút đôi nữ oa mình sinh ra thành nam oa tới lừa hoàng thượng, chẳng lẽ hoàng thượng còn không biết sao?"

Lời này hẳn vừa nói ra, quần thần rồi rít nhỏ giọng nghị luận, tin tức này không biết từ đâu mà đến, ở trong đô thành đã truyền hai ngày, bọn hắn cũng đều nghe nói, nhưng bởi vì bản khoản đến hoàng thượng rất tin chiều Đại hoàng tử, như có tính toán lập hẳn làm thái tử, nay tin tức này lại đến đột nhiên, quần thần cũng không xác định được là thật hay giả, vì vậy không có người dám bảm bảo việc này với hoàng thượng.

Mà thái giám hoàng thượng tin sùng cũng đều bị Đại hoàng tử thu mua, vì vậy không người nào đem việc này bảm lên.

Đột nhiên nghe thấy chuyện này, vẻ mặt hoàng thượng kinh sợ. "Buồn cười, là ai rải tin đồn nhảm này hãm hại Đại hoàng tử? Người tới, đi bắt tất cả những kẻ phao tin đồn nhảm lại cho trảm!"

"Hoàng thượng chậm đã, chuyện này đã truyền đi khắp thành dân chúng đều biết, chẳng lẽ hoàng thượng muốn hạ lệnh bắt dân chúng toàn thành trị tội

sao? Chuyện xảy ra phải có nguyên nhân, việc cấp bách hiện giờ, hoàng thượng có phải nên tra rõ chuyện này là thật hay giả trước hay không?" Sa Lãng Thần lên tiếng chất vấn.

"Dĩ nhiên Đại hoàng tử là con ruột của trẫm, cái này còn cần tra sao?" Hoàng thượng gầm lên.

Sa Lãng Thần lời lẽ chính nghĩa nói: "Nếu Đại hoàng tử thật sự là con ruột của hoàng thượng, làm sao sợ hãi tra nghiệm, và lại tra rõ chuyện này, lời đồn cũng có thể tự sụp đổ. Nhưng nếu tra ra Đại hoàng tử không phải là con ruột hoàng thượng, cũng tuyệt không tha cho người che dấu hoàng thượng, lẫn lộn huyết thống Hoàng thất, hỗn loạn triều cương."

Sắc mặt Đại hoàng tử tái xanh, lời đồn này hôm qua hắn cũng nghe nói, đang suy nghĩ biện pháp phải ngăn chặn như thế nào, không ngờ lúc này lại bị Sa Lãng Thần trực tiếp nói ra trước mặt phụ hoàng.

Hắn vội vàng tự thanh minh, "Hoàng thượng, đây nhất định là có người ác ý vu hãm nhi thần, hoàng thượng tuyệt không thể để gian kế của những ác nhân kia được như ý. Năm đó mẫu phi trải qua bao cực nhọc vất vả mới sinh hạ nhi thần, sau bởi vì hậu sản thân thể suy yếu, không tới mấy năm đã buông tay châu trời, nhi thần tuyệt đối không có khả năng không phải con ruột của hoàng thượng."

"Đại hoàng tử không cần nhiều lời, có phải hay không thử thì biết." Sa Lãng Thần lạnh lùng mở miệng.

"Theo ý người, phải kiểm tra thử nghiệm như thế nào?" Hoàng thượng sắc mặt âm trầm hỏi.

"Thần có một biện pháp có thể tra rõ chuyện này." Sa Lãng Thần lấy ra một bình sứ màu đen, sai người lấy tới một chậu nước, đổ bột trong bình sứ vào trong nước, dùng ngón tay khuấy động, sau khi đợi bột hòa tan vào trong nước, hắn nhìn về phía một đôi cha con võ tướng trong triều nói: "Có thể mời hai vị Vương tướng quân, mỗi người nhỏ một giọt máu vào trong chậu nước này hay không?"

"Được." Hai vị tướng lĩnh cũng rất muốn biết Đại hoàng tử đến cùng có đúng là con ruột của hoàng thượng hay không, vì vậy không chút do dự đồng ý phối hợp.

Hai người nhận lấy một con dao thị vệ đưa tới, trước mặt mọi người cứa ngón tay một dao, nặn ra giọt máu nhỏ vào trong chậu.

Sa Lãng Thần sai thái giám nội thị đem chậu nước bung tới trước mặt hoàng thượng. "Hoàng thượng, bột vừa rồi thần cho vào trong nước là thuốc thử máu, nếu là cha con ruột, máu hai người gặp nhau sẽ dung hòa, ngược lại, nếu không phải phụ tử, máu nhỏ vào máu thì sẽ không hòa vào nhau."

"Làm sao người lại có thuốc thử máu?" Về mặt Đại hoàng tử tức giận chất vấn.

Tay Sa Lãng Thần cầm lấy bình sứ màu đen giơ lên, không nhanh không chậm nói rõ, "Thuốc thử máu là Bồn vương vừa đến Đô thành, sau khi nghe thấy lời đồn, lúc vào cung đặc biệt đến viện thái y tìm đến, hoàng thượng nếu không tin, có thể truyền thái y trực ban đến tra hỏi."

Hắn không có nói sai thuốc này đúng là thái y đưa cho, nhưng trong bình lại có cặn khôn khác, có thể âm thầm đổi thuốc thử máu.

Loại phương pháp thử máu này hoàng thượng sớm nghe nói qua, chỉ là từ trước đến nay chưa từng dùng, lúc này thấy Sa Lãng Thần một bộ dạng tự tin, trong lòng không nhịn được dao động, chẳng lẽ đại hoàng nhi thật không phải con của hắn?

Lúc này ủng hộ Đại hoàng tử một vị thần tử bước ra khỏi hàng nói: "Hoàng thượng long thể bực nào tôn quý, làm sao có thể tổn thương long thể lấy máu!"

Mấy người khác thuộc phe Đại hoàng tử cũng rồi rít phụ họa.

Ánh mắt Sa Lãng Thần lạnh lùng quét qua những người đó. "Hoàng thượng long thể quả thật quý trọng, nhưng vì giang sơn vương triều Đại Thịnh, cùng với làm cho rõ ràng có người giả mạo huyết mạch Hoàng thất hay không, giọt máu này, nghĩ đến hoàng thượng nhất định sẽ không tiếc rẻ."

Nói xong, hắn nhìn về phía hoàng thượng, khom người vái chào, "Thần cả gan, khẩn cầu hoàng thượng lấy giang sơn xã tắc vương triều Đại Thịnh làm trọng."

Lúc này cũng có mấy cựu thần bước ra khỏi hàng, cùng nhau bẩm: "Hoàng thất huyết mạch không được lẫn lộn, xin hoàng thượng tra rõ thật giả chuyện này, để chiếu cáo thiên hạ."

Tiếp theo lục tục lại có mấy vị thần tử bước ra khỏi hàng thỉnh cầu.

Những hoàng tử khác đứng ở một bên, trong mắt thoáng qua suy nghĩ khác nhau, yên lặng theo dõi biến hóa.

Thấy thế, sắc mặt Đại hoàng tử càng ngày càng âm u. Bởi vì mẫu phi đã qua đời, hắn không cách nào chứng thực thật giả chuyện này với bà, vì vậy ban đầu sau khi biết được lời đồn, ngay cả hắn cũng không xác định mình đến cùng có đúng là con ruột của hoàng thượng hay không.

Cuối cùng dưới sự thỉnh cầu của rất nhiều thần tử hoàng thượng không thể không thỏa hiệp nói: "Người tới, lấy máu."

Nội thị lại thay một chậu nước mới, Sa Lãng Thần không biến sắc cầm trong tay bình sứ màu đen đã động tay chân giao cho thái giám, để hắn đổ một chút bột thuốc bên trong vào trong nước.

Thái giám nội bưng nước tới trước mặt Đại hoàng tử sắc mặt âm trầm trước, để một gã thái giám khác cầm lưỡi dao sắc bén đâm vào đầu ngón tay hấn, nhỏ một giọt máu vào trong chậu.

Lại bưng tới trước mặt Hoàng đế, Hoàng đế vuron tay, thái giám cũng lấy của ông ta một giọt máu xong, ánh mắt ông ta không nháy một cái quan sát cẩn thận tình huống trong chậu, nhưng chờ giây lát, hai giọt máu vẫn không tan ra.

Ông ta không chết lòng đợi thêm giây lát, vẫn không thấy hai giọt máu hòa chung một chỗ, nhất thời sắc mặt kinh nghi biến ảo chập chòn, hấn ngẩng đầu lên khiến trách hỏi, "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Sa Lãng Thần tiến lên vừa nhìn, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy hai giọt máu ở hai nơi, nhưng vẫn cố ra vẻ lạnh lùng mở miệng, "Hoàng thượng mới vừa nhìn thấy máu của hai vị tướng quân, một giọt vào bên trong đó, thì rất nhanh tan ra, này chứng tỏ bọn họ là cha con ruột không thể nghi ngờ. Mà trước mắt máu của hoàng thượng cùng Đại hoàng tử chạm chạp không hòa vào nhau, tức là Đại hoàng tử xác thực không phải hoàng thượng sinh ra, xin hoàng thượng định đoạt, xóa bỏ thân phận của Đại hoàng tử, từ trên Ngọc Điện xoá tên, còn nữa Đại hoàng tử ý đồ mưu hại tính mạng mẫu tử ái thiếp của thần, cũng xin hoàng thượng đều nghiêm khắc trị tội."

Đại hoàng tử không dám tin, xông về phía trước vừa nhìn, sắc mặt đại biến. "Hoàng thượng, trong này chắc hẳn có bẫy, ngài đừng tin lời Tĩnh An Vương, nhi thần không thể nào không phải là hài nhi của hoàng thượng....."

Lúc này, Ngũ Hoàng Tử tiến lên bắnr "Hoàng thượng, có một việc nhi thần không biết nên không nên nói."

"Người nói." Hoàng thượng sắc mặt âm trầm như mực.

"Nhi thần lúc trước từng nghe nói trong cung có người đồn, năm đó sau khi mẫu phi Liên phi của đại hoàng huynh sinh hạ đại hoàng huynh, không biết nguyên nhân vì sao, cung tỷ bên cạnh liên tục bởi vì bỏ cũ thay mới hoặc là qua đời ly kỳ, cho tới giờ khắc này nhi thần mới hiểu được bọn họ nói là ý gì."

Ngũ Hoàng Tử cũng không có nói rõ ràng, lại có thể khiến hoàng thượng vừa nghe đã hiểu ý nghĩa.

Đại hoàng tử về mặt kinh hoàng quỳ gối trước điện. "Hoàng thượng, nhi thần....."

"Câm mồm!" Hoàng thượng gầm lên, tiếp hạ lệnh, "Kéo hấn xuống!"

Nhi tử coi trọng tin sùng như thế cũng không phải là con ruột của ông ta, sắc mặt ông ta giờ phút này cực kỳ khó coi.

Đại hoàng tử bị hai người thị vệ mang xuống thì vẫn một đường kêu oan, "Hoàng thượng, nhi thần là bị hãm hại, hoàng thượng....."

Trên triều đình rối loạn rồi cuộc tạm thời bình thường lại, mặt hoàng thượng mang vẻ tức giận giờ tay lên nói với quần thần: "Tất cả giải tán đi."

Quần thần khom mình hành lễ, cung tiễn Hoàng đế bãi triều.

Sa Lãng Thần và Ngũ Hoàng Tử lặng lẽ trao đổi ánh mắt, không lâu, hai người tới bên ngoài cung một nơi kín đáo nào đó, bí mật bàn bạc giây lát, rồi ai nấy rời đi.

Không bao lâu, Sa Lãng Thần lần nữa vào cung cầu kiến.

"Để cho hấn dứt!"

Đã trở lại tẩm cung hoàng thượng không muốn gặp hấn, nghĩ đến chính là người này ngay trước mặt quần thần, thúc giục ông ta không thể không cùng đại hoàng nhi nhỏ máu nghiệm thân, làm mặt mũi của ông ta đều mất hết, sắc mặt ông ta vốn vô cùng dữ tợn, giờ phút này lộ thêm một chút hận ý.

Thái giám lui ra, nhưng không lâu lại đi vào bẩm báo, "Khởi bẩm hoàng thượng, Tĩnh An vương nói hấn có chuyện quan trọng cầu kiến, là chuyện liên quan đến quốc khó."

"Quốc khó?" Hoàng thượng tâm tư vừa động, chẳng lẽ hấn biết triều đình thiếu tiền, muốn chủ động dâng lên tiền tài? Ông ta hơi thu lại vẻ giận dữ, sửa lời nói: "Cho hấn vào."

"Tuân chỉ. Tuyên, Tĩnh An vương yết kiến." Thái giám tuyên triệu.

Sa Lãng Thần đi vào tẩm cung. "Thần tham kiến hoàng thượng."

"Không cần đa lễ, Tĩnh An vương vội vã cầu kiến trăm có chuyện gì?" Hoàng thượng trực tiếp hỏi.

"Thần nghe nói biết quốc khó trống rỗng, vì vậy muốn dâng lên năm trăm vạn lượng cho triều đình, để giải quyết khẩn cấp."

Nghe vậy, mặt Hoàng đế lộ vẻ tán thưởng "Tĩnh An vương có thể có tấm lòng này, rất tốt."

Nhưng mà Sa Lãng Thần lại nói tiếp: "Nhưng thần có một điều kiện."

Hoàng thượng chợt không vui nhăn mày lại. "Người có điều kiện gì?"

"Thần muốn lấy năm trăm vạn lượng này đổi lấy nơi cất giấu bí dược trong cung." Sa Lăng Thần từ từ mở miệng.

"Tĩnh An vương, người thật to gan, lại dám can đảm mơ ước bí dược trong cung, người không biết đó là vật trong cung chuẩn bị vì hoàng tộc kéo dài tánh mạng sao?" Hoàng thượng giận tím mặt.

"Hoàng thượng chẳng lẽ là quên, thần cũng là một thành viên trong hoàng tộc Sa thị." Sa Lăng Thần lạnh lùng nhắc nhở.

"Người....."

Hoàng thượng vừa mới mở lời, Sa Lăng Thần đã ngắt lời nói: "Quốc khó trống rỗng, nếu không kịp thời bù thiếu, lương thảo của tướng sĩ trong quân nếu còn tiếp tục không có, đến lúc đó chỉ sợ lòng quân rung chuyển, sẽ dẫn đến rối loạn, hoàng thượng không sợ triều cương đại loạn, an nguy của xã tắc sao?"

"Cần rồi! Người đây là đang uy hiếp trẫm?" Hoàng thượng giận vỗ bàn.

"Thần không dám, thần chỉ là vì hoàng thượng phân tích hơn thiệt trong đó, lấy chính là một viên bí dược có thể đổi lấy năm trăm vạn lượng, đối với hoàng thượng mà nói rất là có lợi, dù sao bí dược này vô dụng với hoàng thượng, sao không tặng cho thần?" Sa Lăng Thần nhìn chăm chú người hoàng thượng này, ánh mắt sâu như đầm nước lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10-2

"Trẫm thấy người êm đẹp không bệnh không tật, muốn bí dược này có ích lợi gì?" Hoàng thượng nghi ngờ nói.

"Thần tự có chỗ dùng."

Hoàng thượng mặt trầm như nước, tâm tư vòng vo mấy phen. Trên thực tế, vốn là trong cung còn có ba viên bí dược, bị ông ta trước sau uống hai viên, trong đó một viên là trước kia bởi vì ông ta sinh bệnh mà uống vào, một viên khác là hai năm trước uống, hẳn vốn nghĩ dựa vào cái này tới cải thiện thân thể đã dần dần suy yếu, nhưng đúng như thái y nói, bí dược này đối với đại nạn buông xuống người cũng không có chỗ dùng, ông ta vẫn ngày càng già nua suy yếu.

Cuối cùng còn dư lại viên duy nhất ông ta dự định để lại cho Hoàng đế kế nhiệm, dùng lúc khẩn cấp kéo dài tính mạng. Cho dù lúc Tứ hoàng tử rất được ông ta sủng ái bị thương nặng, ông ta cũng không lấy ra, giờ phút này lại chịu cứ như vậy giao cho Sa Lăng Thần sao.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, đáy mắt hoàng thượng thoáng một chút âm độc, hẳn đưa ra điều kiện, "Nếu như người hiến tặng cho triều đình 25 tòa thành trì, trẫm sẽ đưa bí dược cho người."

"25 tòa thành trì này là Thái tổ hoàng đế ban cho tổ tiên thần, cùng đã từng lập lời thề máu, từ Thái tổ hoàng đế trở xuống đến các đời Đế Vương trọn đời không được tước đoạt tước vị Tĩnh An vương cũng như đất phong đã ban tặng, hoàng thượng chẳng lẽ muốn làm trái với lời thề của Thái Tổ để lưu lại sao?"

Về mặt Sa Lăng Thần về mặt hơi run sợ nói tiếp: "Thần không dám bất hiếu như thế, làm trái với lời thề Thái Tổ và tổ tiên đã lập ra, nếu hoàng thượng kiên trì không tặng bí dược cho thần cũng không sao, xin hoàng thượng quên lời thần mới vừa nói, thần cáo lui." Hắn lấy lui làm tiến, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Chậm đã." Hoàng thượng dưới tình thế cấp bách gọi lại Sa Lăng Thần đang xoay người muốn rời đi, nói lên một cái yêu cầu khác, "Một nghìn vạn lượng."

Đây chính là thuế mà vương triều Đại Thịnh một năm thu được.

Sa Lăng Thần không chút do dự gật đầu đồng ý, "Thần đồng ý, xin hoàng thượng lập tức giao bí dược cho thần."

Lão hoàng đế hừ lạnh, "Gấp cái gì, đợi người thực hiện xong một nghìn vạn lượng, trẫm tự sẽ đem bí dược giao cho người."

Sa Lăng Thần chợt hướng ra ngoài cất giọng phân phó, "Bình Tam, mang ngân phiếu vào."

Ngay sau đó Thẩm Bình Tam dưới sự hướng dẫn của thái giám nội thị, tay nâng hai cái hộp gấm đi tới, hắn cung kính đem hộp gấm bày lên trên bàn, cũng mở ra từng cái nắp hộp.

Sa Lăng Thần nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, trong hai hộp gấm này tổng cộng có 100 tấm ngân phiếu mười vạn lượng, tất cả đều là xuất từ năm tiền

trang lớn nhất trong nước, thấy phiếu lập tức thực hiện, mời hoàng thượng kiểm nhận."

Hắn cai quản 25 tòa thành trì, buôn bán phồn vinh, dân chúng giàu có và đông đúc, bởi vì thuế má không cần nộp lên triều đình, toàn bộ đều về Tĩnh An vương phủ, dưới sự kinh doanh của nhiều đời Tĩnh An vương, tiền bạc trong kho của vương phủ tồn có đến nhiều nghìn vạn lượng, có thể nói Phú Khả Định Quốc, ngay từ trước lúc hắn tới Đô thành, thì đã phân phó tổng quản chuẩn bị sẵn hai ngàn vạn lượng, để làm cuộc đàm phán này với Hoàng đế, vì vậy hoàng thượng yêu cầu một nghìn vạn lượng, hắn ngay lập tức có thể dâng lên.

Thấy hắn lại sớm đã có chuẩn bị, hoàng thượng mặt lộ vẻ kinh ngạc nghi ngờ, lập tức ra lệnh cho thái giám tổng quản kiểm tra lại.

Một hồi lâu sau, thái giám tổng quản bẩm: "Khởi bẩm hoàng thượng, hai hộp gấm tổng cộng có một trăm vạn lượng ngân phiếu không sai."

"Hoàng thượng, bí được đã có thể đưa thần rồi chứ?" Tròng mắt đen lạnh của Sa Lãng Thần nhìn về phía ông ta.

Trong chốc lát này, hoàng thượng động sát niệm, giờ phút này người hắn đang ở trong tầm cung của mình, sai người giết hắn dễ như trở bàn tay, đến lúc đó lại tùy tiện định cho hắn tội danh ý đồ hành thích vua..... Nhưng lúc đang dò xét lại thấy ánh mắt u tối lạnh lẽo của Sa Lãng Thần ném về phía mình thì hoàng thượng lại không hiểu rằng mình một cái, lập tức bỏ đi ý nghĩ như vậy, cũng sai thái giám tổng quản lấy thuốc giao cho hắn.

Sa Lãng Thần trước khi rời đi, không để lại dấu vết hơi gió tay hạ xuống.

Vừa lấy được bí được, Sa Lãng Thần lập tức rời cung, chuẩn bị trở về thành Lai Ngọc.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Thẩm Bình Tam nhận được tin tức Thiệu Ân Hành dùng bò câu đưa tới, vội vàng tới bẩm, "Vương Gia, Ân Hành báo tin đến, nói vương phi bệnh nặng mệnh nguy, kéo chỉ còn ba ngày thôi."

Nghe vậy, về mặt Sa Lãng Thần kinh sợ. "Bổn vương trước khi đi giao vương phi cho hắn bảo vệ, tại sao lại như thế?"

"Vương Gia bớt giận, bệnh tình của Vương phi ngay cả Lục đại phu cũng bất lực." Thẩm Bình Tam giải thích thay Thiệu Ân Hành.

"Cho dù lúc này không ngủ không nghỉ sớm tối lên đường, ít nhất cũng phải năm ngày trở lên mới có thể về tới thành, làm sao kịp mang thuốc đưa tới vương phủ."

Hắn dùng hết tâm kế mới lấy được bí được, nhưng lại không cách nào kịp thời mang về cứu mạng Triệu Như Hi, Sa Lãng Thần không thể tiếp tục duy trì tinh táo, trên mặt tất cả đều là vẻ gấp gáp lo âu buồn bực.

"Vương Gia, thuộc hạ nguyện lập tức ra roi thúc ngựa, đem bí được đưa về vương phủ." Thẩm Bình Tam tự động xin lệnh.

"Người có thể trong vòng ba ngày kịp trở về thành Lai Ngọc sao?" Sa Lãng Thần cao giọng chất vấn.

Hắn vất vả cực nhọc mưu tính tất cả mới lấy được bí được, nếu là không kịp..... Tất cả còn có ý nghĩa gì?

"Thuộc hạ....." Thẩm Bình Tam không cách nào trả lời, bởi vì chuyện này căn bản là làm không được, cho dù có thể ngày đi ngàn dặm, cũng không cách nào trong vòng ba ngày trở về Tĩnh An vương phủ, cuối cùng hắn chỉ có thể trả lời: "Chỉ có thể cầu xin vương phi có thể chờ thêm hai ngày nữa."

Sa Lãng Thần gấp đến độ ngũ tạng như đốt. "Ngộ nhờ nàng không có biện pháp đợi thêm đây? Đáng chết! Lập tức chuẩn bị ngựa."

Cho dù biết rõ không cách nào trong vòng ba ngày chạy về, nhưng mà giờ phút này cũng không còn biện pháp khác, chỉ có thể toàn lực chạy trở về.

"Vâng" Thẩm Bình Tam rất nhanh chuẩn bị xong ngựa, đoàn người ra roi thúc ngựa.

Nhanh lên một chút, nhanh hơn chút nữa nào! Sa Lãng Thần liều chết huy động roi ngựa, ra roi ngựa chạy nhanh một chút nữa, giờ khắc này, hắn hận không thể lưng đeo hai cánh bay trở về.....

Uyển Uyển và Phù Dung quỳ gối trước giường, nhỏ giọng khóc sụt sùi.

3, 4 ngày trước, vương phi đột nhiên ói ra rất nhiều máu, tiếp theo thì ngất đi, ngay cả đại phu vì nàng châm kim cứu trị, uống mấy thang thuốc, cũng không thể tỉnh lại, hơi thở cũng càng ngày càng yếu, giống như chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng.

"Lục đại phu, ngài mau nghĩ biện pháp đi, Vương Gia vẫn chưa về, không thể để cho vương phi....." Thiệu Ân Hành ở một bên gấp đến độ giọng chân.

Lục đại phu nặng nề lắc đầu thở dài, "Thiệu đại nhân, lão phu đã cố hết sức rồi."

"Vậy phải làm sao thế nào mới tốt đây?" Vương phi vừa ngất lịm đi, hắn lập tức dùng bò câu đưa tin cho Vương Gia, tính toán thời gian, chim bồ câu này bay từ lai thành Lai Ngọc tới Đô thành, ước chừng cần hai ngày, lúc này Vương Gia chắc đã nhận được tin của hắn đang trên đường vội trở lại rồi, nhưng cho dù là ra roi thúc ngựa nhanh chạy về, nhanh nhất cũng phải cần hơn năm ngày, nhưng vương phi sợ rằng không cố qua được tới nay rồi, nếu Vương Gia không kịp chạy về..... Hắn rùng mình, không dám tưởng tượng hậu quả.

Đang lúc này, ở trên giường hôn mê mấy ngày Triệu Như Hi chậm rãi mở mắt ra. "Vương phi tỉnh, vương phi tỉnh!"

Uyển Uyển phát hiện đầu tiên vui vẻ nói, "Lục đại phu, vương phi tỉnh, ngài mau nhìn một chút!"

Thiệu Ân Hành nghe tiếng, vội vàng kéo Lục đại phu đi tới mép giường. "Nhanh, Lục đại phu."

Lục đại phu tiến lên bắt mạch cho Triệu Như Hi, giây lát, vẻ mặt hẩn nặng nề thu tay lại, tình huống cũng không cải thiện, vương phi sống không qua tới nay.

Triệu Như Hi đã biết sinh mạng sắp đi tới cuối, nàng khẽ nhếch miệng, lộ ra nụ cười nhẹ.

"Thân thể của bản thân ta, ta tự biết, các người không cần phí tâm nữa. Uyển Uyển, đỡ ta ngồi lên, ta có chút lời muốn dặn dò." Giọng nói của nàng yếu đuối gần như nghe không rõ, càng không có dư thừa hơi sức có thể ngồi dậy.

Uyển Uyển cố nén bi thương, cẩn thận đỡ nàng ngồi dậy, cầm gối mềm nhét vào sau lưng nàng, để nàng dựa vào.

"Thieu đại nhân, ta sợ rằng không đợi được Vương Gia trở lại, xin nói cho hần biết một tiếng, ta rất xin lỗi, cũng xin hần đừng nhớ đến ta, ta vốn không thuộc về nơi này, có lẽ sau khi rời đi, ta có thể trở lại thế giới cũ." Cuộc hành trình lần này ở dị thế sắp kết thúc, nàng cũng không thêm đề ý sau khi chết sẽ đi đến nơi nào, duy nhất không dứt bỏ được chính là hần.

Thiệu Ân Hành cố gắng ghi nhớ lời nàng nói, nhưng lại càng nghe càng mê muội. "Thuộc hạ không hiểu lời cuối cùng của vương phi là ý gì."

Triệu Như Hi không có giải thích nhiều, chỉ nói: "Người truyền lời lại cho Vương Gia như vậy, hần vừa nghe là có thể hiểu được."

Tiếp theo nàng nhìn phía Uyển Uyển, "Uyển Uyển, ta lo lắng nhất chính là người rồi, ta cùng Trần Nhi lần lượt qua đời, người nhất định rất đau lòng, nhưng thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, chúng ta đã đi hết con đường của chúng ta, người vẫn còn con đường mình phải đi, coi như là vì chúng ta, người cũng phải nỗ lực bảo trọng mình, được không?"

Uyển Uyển khóc nằm ở cạnh mép giường. "Vương phi, van ngài đừng lưu lại một mình nô tỳ, nô tỳ không muốn rời khỏi ngài."

Triệu Như Hi dùng hết sức giơ tay lên, khẽ vuốt ve tóc của nàng. "Thật xin lỗi, Uyển Uyển....."

Nàng lại ngược mắt nữa nhìn về phía Thiệu Ân Hành, "Sau khi ta đi rồi, làm phiền Thieu đại nhân thay ta chăm sóc Uyển Uyển nhiều hơn, còn có Phù Dung, bọn họ đi theo ta chủ yếu ót bệnh tật này, thật sự không thể chiếm được chỗ tốt gì, ta lưu lại chút đồ trang sức kia, xin Thieu đại nhân làm chủ, toàn bộ phân cho bọn họ nhé." Nàng càng nói giọng nói càng nhẹ, mí mắt cũng nặng nề sắp không chống đỡ được.

"Vương phi....." Nghe thấy vương phi cũng đặt mình ở trong lòng, Phù Dung không nhịn được nước mắt rơi đầy mặt.

Về mặt Thiệu Ân Hành nặng nề hứa hẹn, "Xin vương phi yên tâm, thuộc hạ sẽ chăm sóc các nàng."

Lấy được bảo đảm xong, Triệu Như Hi yên lòng từ từ đóng lại mí mắt.

Lúc này, về mặt Đại tể tướng Nghiêm Thái vội vã bước nhanh vào. "Thieu đại nhân, vương gia dùng bữa câu đưa tin đến."

Sớm tới vội vã, không ngủ không nghỉ chạy mấy ngày, Sa Lăng Thần mang theo khắp người phong sương trở lại Tĩnh An vương phủ.

Về mặt hần vội vàng đi vào chỗ ở của Triệu Như Hi, mới vừa bước đến ngưỡng cửa, đã nghe bên trong truyền đến tiếng khóc, hần khiếp sợ dừng bước, thân thể giống như bị ghim cố định vậy, cứng nhắc không cách nào nhúc nhích, ngực tràn lấp cảm giác cực kỳ bi ai, trước mắt trở nên hoàn toàn mờ hồ, hần liên tục mấy ngày mấy đêm không ngủ, đến đây cũng không chống đỡ được nữa, bịch một tiếng ngã xuống đất bất tỉnh.

Thẩm Bình Tam đi theo vào cùng vội vàng tiến lên đỡ hần dậy, "Vương Gia, Vương Gia....."

Người trong phòng ngủ nghe âm thanh bên ngoài truyền đến, có người ra ngoài ngó nhìn.

"Vương Gia trở lại rồi." Phù Dung mừng rỡ kêu lên.

Thiệu Ân Hành cũng đi theo ra ngoài, thấy thế quái lạ hỏi, "Vương Gia đây là làm sao vậy?"

"Vương Gia hôn mê rồi, mau gọi đại phu tới đây." Sắc mặt Thẩm Bình Tam vội vàng sai bảo.

"Mau đưa Vương Gia vào trong phòng, Lục đại phu đang ở bên trong." Không biết là người nào nói.

Sau khi pháo trúc vang lên, Sa Lăng Thần yếu ớt tỉnh lại, hần mơ hồ nghe bên tai truyền đến tiếng nói của Lục đại phu ——

"Vương Gia đây là một nhọc quá độ mới có thể nhất thời bất tỉnh đi, để người ngủ tốt một giấc liền không sao, vương phi đừng lo."

"Đa tạ Lục đại phu."

Nghe thấy một giọng nói trong suốt hơi mang theo một chút khan khàn, Sa Lăng Thần bỗng nhiên mở to mắt, sau khi thấy rõ người trước mắt, hần bất thành linh đưa tay nắm chặt lấy người, vừa mở miệng đã vô cùng bá đạo ra lệnh, "Triệu Như Hi, Bỏ vương không cho phép người chết!"

Người trong phòng, ngoài Triệu Như Hi ra, tất cả đều hơi ngẩn ra, nghĩ thầm Vương Gia trong miệng nói đến Triệu Như Hi là ai vậy?

Triệu Như Hi khẽ cười. "Vương Gia có lệnh, ta sao dám chết." Nàng mặt mày mỉm cười, cầm tay của hắn áp lên hai má của mình.

"Nàng....." Sa Lăng Thần ngẩn người, rốt cuộc hiểu rõ được, "Nàng không chết!"

Nàng nhìn chăm chú vào mắt của hắn tràn đầy nhu tình. "Đúng, ta không chết, đều nhờ Vương Gia dùng bò câu đưa tin kịp thời mang thuốc về, đã cứu ta một mạng."

Thuốc kia quả nhiên rất thần kỳ, lúc ấy sau khi ăn vào, thân thể của nàng giống như ngâm trong suối nước nóng, khiến thân thể đã từ từ lạnh lẽo dần dần ấm áp lên, cơ thể bị thuốc độc ăn mòn thương tổn nghiêm trọng, cũng từng chút từng chút được tu bổ, sự sống trở lại.

Sau khi trải qua ba ngày như thế, nàng giống như thay da đổi thịt, khôi phục sự sống mới, mặc dù chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng tính mạng đã không sao.

"Còn may cuối cùng đã đuổi kịp." Sa Lăng Thần vui mừng lại kích động ôm nàng vào trong ngực. "Vừa mới trở về, nghe thấy trong phòng của nàng truyền đến tiếng khóc, ta còn tưởng rằng nàng....."

Lúc trước hắn cũng là phúc đến thì lòng cũng sáng ra, đột nhiên nghĩ đến, người hắn mặc dù không kịp về, nhưng nếu dùng bò câu đưa tin tới vận chuyển bí dược, thì có thể trong vòng ba ngày tới nơi.

Vì vậy đã đem bí dược cùng phong thơ cẩn thận nhét vào trong ống gỗ, cột lên chân của bò câu đưa tin, để nó đem thuốc đưa về vương phủ.

Thật may là bí dược cũng không nặng, sẽ không tạo thành gánh nặng cho bò câu đưa tin, để nó có thể thuận lợi bay trở về.

Uyển Uyển cười giải thích, "Lúc trước sở dĩ tội nô tỳ khóc, là bởi vì thấy vương phi cuối cùng tỉnh lại, nhất thời vui mừng, không nhận được cực vui mà khóc."

"Thì ra là như vậy." Lúc ấy vừa nghe thấy tiếng khóc, hắn lầm tưởng nàng đã chết, quả thực là gan mật đều vỡ.

Trong lòng biết Vương Gia, vương phi có rất nhiều lời muốn nói, Thiệu Ân Hành thức thời nháy mắt ra dấu với mọi người, người trong phòng ngủ tất cả đều lui ra ngoài, chỉ để lại hai người bọn họ.

"Chàng vất vả rồi." Triệu Như Hi dựa vào trong ngực hắn nhẹ giọng nói, trong mắt cùng khóe miệng bộ dạng cười ngọt ngào.

"Chỉ cần nàng có thể sống sót, cực khổ nữa cũng đáng giá."

Ôm lấy nàng vào trong ngực, khuôn mặt tuấn mỹ của Sa Lăng Thần xưa nay lạnh lùng, giờ phút này lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Cám ơn chàng." Ngực của nàng bị cảm động lấp đầy, có rất nhiều lời muốn nói với hắn, nhất thời lại không biết nên nói từ đâu, chỉ có thể thành tâm nói cảm ơn với hắn.

Mạng của nàng là hắn cứu, nàng sẽ dùng cả đời sau này làm bạn với hắn.

"Nàng là thê tử của ta, cần gì phải nói cảm ơn với ta, cứu chữa cho thê tử vốn là việc trượng phu nên làm." Hắn vô cùng nghiêm túc nhìn nàng, nói tiếp: "Về sau sinh hài nhi cho ta nhé."

"Được." trên mặt Triệu Như Hi lộ đồng ý.

"Vậy bây giờ cùng ta ngủ trước....." Sa Lăng Thần mấy ngày không có nhắm mắt, tâm trạng của hắn bất ổn, cuốn tới cảm giác vô cùng buồn ngủ, nhưng hắn vẫn không nỡ buông nàng ra.

"Ừ, ta cùng chàng ngủ, chàng yên tâm ngủ đi." Nàng ôm hắn, hai người thân mật kề sát bên nhau mà ngủ.

Đêm hôm Sa Lăng Thần rời khỏi Đô thành, ở trong thiên lao Đại hoàng tử tự thất cổ chết, có người nói hắn là sọ tội tự vận, cũng có lời đồn đãi hắn là bị người mưu hại, về phần chân tướng đến tốt cùng như thế nào, đã không có ai đi truy cứu nữa.

Bởi vì hôm sau lâm triều thì hoàng thượng đột nhiên ngã xuống, ngày hôm sau băng hà.

Triều đình nhất thời loạn thành một đoàn, bởi vì hoàng thượng chưa lập thái tử, Đại hoàng tử vốn nhận được sự tin sùng nhất của hoàng thượng thì lại bị tra ra không phải là huyết mạch Hoàng thất và lại đã bỏ mình, vì vậy mấy vị hoàng tử và người ủng hộ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế giằng co không xong.

Cho đến hơn nửa tháng sau, Tĩnh An vương phái tới Sứ giả, thể hiện rõ ủng hộ Ngũ Hoàng Tử đăng cơ làm đế, cũng nguyện dâng lên năm trăm vạn lượng bạc cho triều đình, Ngũ Hoàng Tử có được Tĩnh An vương làm hậu thuẫn, cuối cùng đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Triều đình hỗn loạn hơn nửa tháng, lúc này mới kết thúc hỗn loạn, mở ra cục diện mới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-3: Vĩ thanh

Đôi tay nhỏ bé thừa dịp nam tử ngồi ở trước bàn không chú ý, thật nhanh lấy đi một chén pho mát, một cái xoay người, đang muốn cầm pho mát chạy đi thì nghe truyền đến từ sau lưng tiếng hừ lạnh, thân thể nhỏ bé khẽ cứng lại.

"Trong tay ngươi cầm cái gì?" Đối với đứa nhỏ dám can đảm ở dưới miệng hùm của hắn miệng đoạt đồ ăn, giọng nói của nam tử lộ ra vẻ lạnh lùng.

"Không có nha." Tiểu nhân nhi (đứa bé con) dấu pho mát thật vất vả giành được ở sau lưng, từ từ xoay người, trên khuôn mặt đáng yêu của quả trứng nhỏ lộ ra vẻ mặt vô tội.

"Trước mặt ta còn dám nói láo!" Nam tử nhưn mày lạnh lùng khiển trách.

Tiểu nhân nhi mới vừa đầy bốn tuổi trách mắng, uất ức quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn, tỏ cáo cha ruột mình, "Mẹ nói con có thể ăn hai chén pho mát, con chỉ là tới cầm lấy phần của chính mình."

Hắn cảm thấy mình thật là đứa trẻ đáng thương, phụ vương rất thích cùng hắn giành đồ ngọt ăn, chỉ cần là nương làm đồ ngọt, phụ vương liền muốn độc chiếm phần lớn, hắn được ăn chỉ có một chút xiu.

Như hôm nay, nương vừa mới làm xong pho mát, phụ vương lại hẹp hòi chỉ chia cho hắn một chén, còn lại một mình chiếm đoạt, thật sự rất rất rất đáng ghét rồi, hắn thật tức không nhịn nổi, mới muốn đoạt lại.

"Con chỉ lo ăn đồ ngọt, thức ăn đều không ăn, phụ vương không để cho con ăn nhiều, cũng là vì tốt cho con." Sa Lăng Thần lời lẽ chính đáng bác bỏ, đứng dậy đi tới muốn lấy lại chén pho mát kia.

Hôm nay thể tử làm pho mát rất hợp khẩu vị của hắn, nhưng nàng chỉ làm ba chén, thân là cha, hắn tự nhiên phải được chia hai chén, có thể thưởng cho nhi tử một chén đã coi là không tệ.

Tiểu nhân nhi tựa như con thú nhỏ bảo vệ thức ăn, che chở chặt chẽ chén pho mát kia, tròn to mắt cùng cha ruột giằng co.

Triệu Như Hi đi vào nhìn thấy một màn này, dở khóc dở cười đi tới. "Các ngươi đây là đang làm cái gì?"

"Nương, phụ vương muốn cướp pho mát của con." Tiểu nhân nhi vừa thấy được mẫu thân, đáng vẻ đáng thương tỏ cáo việc xấu của phụ thân.

Nhìn thấy thể tử quăng tới ánh mắt chất vấn, Sa Lăng Thần lễ thắng khí hùng bày tỏ, "Kỳ nhi ăn đồ ngọt quá nhiều, bữa ăn chính sẽ ăn không ăn được, nàng xem hắn cũng đã bốn tuổi vóc dáng còn không lớn lên."

Tiểu nhân nhi không phục cãi: "Nương nói pho mát này trong có chất canxi, con có thể ăn nhiều chút, có thể giúp con phát triển chiều cao, cho nên đồng ý con có thể ăn hai chén."

Nhìn thấy trạng phụ nheo mắt nhìn về phía nàng, vẻ mặt như đang chỉ trích nàng thiên vị nhi tử, Triệu Như Hi suy nghĩ một chút, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu.

Trên mặt Sa Lăng Thần nhất thời lộ ra vui mừng, lập tức bị dời đi chú ý lực. "Nàng lại có thai rồi?"

Nàng mỉm cười gật đầu, vừa lặng lẽ phát tay, ý bảo nhi tử đi mau.

Tiểu nhân nhi lạnh lợi đang cầm pho mát vội vàng chạy ra ngoài.

Tâm trạng của Sa Lăng Thần giờ phút này thật tốt, không rảnh lại đi để ý tới chuyện pho mát, bàn tay yêu thương khẽ xoa bụng của thể tử, mong đợi nói: "thai này nhất định là nữ nhi." Hắn vẫn rất muốn một nữ nhi giống thể tử.

Mắt Triệu Như Hi chan chứa ôn nhu cười, tựa vào trong ngực hắn. "Làm sao chàng biết thai này sẽ là nữ nhi?"

"Ta có dự cảm."

Nàng nén cười không có làm hắn mất hứng, ban đầu nàng sinh Kỳ nhi thì hắn cũng dự cảm nói sẽ sinh nữ nhi, kết quả nàng lại sinh một nhi tử.

Nàng mặc dù không nói ra suy nghĩ trong lòng, nhưng hai người thành thân mấy năm, tình cảm cực tốt, đã sớm tâm ý tương thông, vừa nhìn thấy ánh mắt của nàng, Sa Lăng Thần liền biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, hơi bất mãn nhũn mày nói: "Lần này ta thật sự có dự cảm thai này sẽ là nữ nhi."

"Được, là nữ nhi." Nàng không có phản bác hắn, trên mặt tràn ngập nụ cười rức rở ngọt ngào.

Hắn cùng nàng mười ngón đan vào nhau, khuôn mặt xưa nay lạnh lùng cũng lộ ra nụ cười nhu hòa. "Là nam hay nữ đều tốt, ta chỉ muốn nàng luôn có thể ở bên cạnh ta."

Nàng là trời xanh ban cho hắn ân điển lớn nhất, mang nàng từ dị thể tới bên cạnh hắn, hắn chỉ cầu xin có thể cùng nàng bên nhau tới già, ngoài ra hắn không cầu xin thêm nữa.

Triệu Như Hi nhẹ nhàng hạ xuống môi hắn một nụ hôn, bây giờ mỗi một ngày nàng tỉnh lại đều vô cùng cảm kích trời xanh, mang nàng tới nơi này, nàng sẽ luôn bảo vệ tình yêu này, cho đến cuối sinh mạng.

—— hết trọn bộ——

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Không Viên Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.